

Giới thiệu Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tình

Tên Hán Việt: Lãnh tình vương gia đích tiểu y phi

Số chương: 166

Editor: Từ Diệp

Thể loại: ngôn tình, trọng sinh, cổ đại, sủng, song khiết, nam cường, nữ cường, y thuật, HE

Cô sống ở thời hiện đại do đó không bao giờ cô nghĩ tới vào một ngày cô leo núi không cẩn thận rớt xuống vách núi,cư nhiên hôn của cô lại nhập vào tân nương trong kiệu hoa.

Trong kinh thành mọi người hay đồn rằng tân lang bệnh ma quần thân, mắc phải quái bệnh, sống không lâu ở nhân thế, là Chiến thần Vương gia.

Sau khi thành thân, không ưa thích nhau, hai người vì mình, sống tự do.

Không quan hệ, không thích liền không thích, bằng y thuật chính mình tin tưởng cũng có thể ở chỗ này sống tốt.

Chưa từng nghĩ cùng phu quân vô duyên có quan hệ gì.

Nhưng mà trong sinh hoạt, chuyện va chạm lẫn nhau sẽ xuất hiện duyên phận đi?

Đoạn ngắn một:

"Như thế nào, người hy vọng là ai? Hát rất êm tai, người nhớ tình nhân sao?" Nam Cung Dục lạnh lùng một câu. Không biết vì cái gì? Nghĩ đến tiếng ca từ, giống như trường niệm ai, nghĩ ai, trong lòng có chút không thoải mái, thuận miệng nói ra những lời này!

"A? Cái gì? Nơi nào có nha? Kia chỉ là ca khúc lưu hành...." Ngải Vi quýnh lên, cũng buột miệng thốt ra, mới phát hiện nói sai lời, lập tức cầm miệng. Nhưng cũng không còn kịp rồi, bởi vì Nam Cung Dục nghe được.

Đoạn ngắn hai:

Mặt Nam Cung Dục không biểu tình, đột nhiên tới gần Ngải Vi, ôm lấy vai nàng, cúi người nhẹ nhàng hôn ở khóe miệng nàng, tuần nhan yêu nghiệt đột nhiên cười "Nàng như thế nào, quan tâm ta chuyện gì? Hay là ái phi ghen không thành?"

"Ách, người, người sao lại, người mới ghen a." Hiển nhiên Ngải Vi bị hoảng sợ, nàng không nghĩ tới yêu nghiệt kia sẽ đột nhiên hôn nàng, còn nói nàng ghen gì đó?

Đoạn ngắn ba:

"An vị* đi." Ngải Vi vừa định đáp lại, đã bị Nam Cung Dục lôi kéo đi tới vị trí tương ứng, mà Nam Cung Vân chạy tới, lại bắt khẩn đạm chân, nói câu "Hừ, Nhị ca, người có ý tứ gì? Ta vừa tới, người liền lôi kéo nhị tẩu đi, muốn cùng ta đoạt sao?"

Ngải Vi nghe được lời Nam Cung Vân nói, dờ khóc dờ cười! Mà đầu Nam Cung Dục càng đầy hắc tuyến, sắc mặt âm trầm, nha đầu này nói cái gì? Hắn đoạt sao? Là nàng tới đoạt mới đúng chứ. Ngải Vi vốn dĩ là Vương phi hắn, không phải nên ngồi bên cạnh hắn sao?

Nam Cung Triệt lúc này cũng đứng ở kia, lại cười ha ha, đi đến bên người Nam Cung Vân, cố ý hài hước nói: "Vân nhi, người đừng không biết tự lượng sức mình, nghĩ cùng Nhị ca đoạt người, người còn chưa đủ trình độ, hắn lại đi tu luyện vài năm sau lại đến! Đến lúc đó, nói không chừng còn có khả năng thay đổi một chút..."

*An vị: ngồi xuống

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên qua thành tân nương

Editor: Từ Diệp

"Ai da" Ngải Vi vỗ thấp trán một tiếng, trợn mắt vừa thấy: Gì đây, chẳng phải mình gặp một trận rung chuyển thì vào trong kiệu. Phản ứng đầu tiên, đây là thế nào? Sao lại ở chỗ này? Nàng nhớ rõ mình đi leo núi, không cẩn thận rớt xuống vách núi...

"Dừng kiệu, tới rồi." Bỗng nhiên bên ngoài một chút giọng nói, đánh gãy ý nghĩ Ngải Vi. Nàng dừng ánh mắt vừa thấy, mới biết được trên người mình mặc áo cưới màu đỏ, ngồi ở trên kiệu. Đến tột cùng chuyện như thế nào? Như thế nào mình thành tân nương? Chẳng lẽ xuyên qua? Vừa đến nơi đây, tùy theo ký ức nguyên thân cũng chậm rãi tàn ra...

Nơi này là Thiên Nhai quốc, Quốc Quân là Nam Cung Bá Thiên, tổng cộng có 5 vị hoàng tử. Mà Nam Cung Dục đứng hàng đệ nhị, từ 15 tuổi bắt đầu, liền mang binh phát run, có xưng "Chiến thần". Ba năm trước đây, Nam Cung Bá Thiên thống nhất thiên hạ, mà Nam Cung Dục vì cứu Nam Cung Bá Thiên, không cẩn thận bị dư đảng hạ độc, cũng chính là "Hàn chứng tình mị độc". Chuyện này bị Quốc Quân hạ lệnh bảo mật, bởi vậy, đại gia chỉ biết là, Nam Cung Dục đột nhiên sinh "Quái bệnh" lại không biết cụ thể là gì? Mà Quốc Quân cũng bởi vậy đối Nam Cung Dục ban đầu liền sủng ái, càng thêm ái này, cho nên cho rất nhiều đặc quyền cấp Nam Cung Dục. Tỷ như: Không cần lâm triều, ban kim bài miễn tử, không cần tiến cung thỉnh an. Trừ phi có tình huống đặc thù phải tham gia không thể, nếu không, hết thấy giản lược. Nhân cảm thấy Nam Cung Dục năm nay đã đến tuổi thành hôn, cũng ôm có kỳ vọng "Xung hì", hy vọng có thể tìm được phương pháp giải độc, mới từ hôn chỉ nữ Tả tướng.

Tả tướng tên là Thượng Quan Vân, tại đây trong triều cũng có lực ảnh hưởng nhất định, chỉ là vẫn luôn bảo trì trung hoà; trong nhà có một trai hai gái: Đại nữ nhi đó là Thượng Quan Ngải Vi, nhi tử Thượng Quan Lưu, hiện tại là chương quân Hình bộ, tiểu nữ nhi Thượng Quan Nhu Nhi năm nay mới 13 tuổi. Bởi vậy, người được chọn từ hôn tự nhiên là Thượng Quan Ngải Vi năm nay 16 tuổi.

Mà thân thể chủ nhân này chính là chi nữ Tả tướng Thượng Quan Ngải Vi, bởi vì từ hôn với người bị đòn dãi lãnh khốc vô tình, gần mấy năm có quái bệnh, bệnh ma quỷ thân 20 tuổi "Chiến thần" Vương gia Nam Cung Dục xưng hi, cho nên không cam nguyện sau đó không lâu trở thành "Quả phụ", hơn nữa chính mình có người trong lòng. Nhưng thánh chi lại không thể phản kháng, liền lựa chọn uống thuốc độc tự sát!

Ngải Vi vuốt khóa miệng dính vết máu, xem ra thân thể chủ nhân này sau khi uống thuốc độc bỏ mình, linh hồn mới xuyên qua tại trong thân thể, hơn nữa tên cũng giống nhau, chi thêm nhiều dòng họ mà thôi. Ngẫm lại cũng thế, tới đâu hay tới đó, nếu có thể trọng sinh, nên hào hào quý trọng! Dùng "Thượng Quan Ngải Vi" thân phận hào hào tồn tại, tốt xấu chính mình cũng là "Thần y" thể kỷ XXI đầu. Độc trên người chính mình hẳn sẽ giải, hơn nữa vẫn luôn thích son thủy, tại cô đại, nói không chừng thực sự có thể ngoại đảo nguyên. Có lẽ cũng có thể ở chỗ này sống được như cá gặp nước đầu, trong lòng có so đo, cũng không bài xích, nhưng tưởng tượng đến trở thành tân nương người nào đó, vẫn là có điểm.. Tình, tùy cơ ứng biến đi? Ngải Vi trong lòng an ủi chính mình...

"Thình hạ kiệu" bên ngoài bà mới hô một câu, ngay sau đó một tay duỗi ở trước mắt Ngải Vi, nàng nhanh cảm lấy một bên khăn đỏ trùm trên đầu, vươn tay đặt ở tay phía trước, đi ra ngoài. Tùy theo cũng hoàn thành lễ tiết bài đường....

"Tiểu thư, không thể rút nha! Phải đợi tân lang tới mới được" Trong tân phòng, Ngải Vi ngồi ở mép giường, vừa định kéo xuống khăn trùm đầu, chỉ nghe thấy tiếng kêu nha hoàn Tiểu Tinh!

"Vi cái gì không được? Nay trang điểm thật khiến người mệt mỏi, cô ta mệt chết, hơn nữa bụng lại đói, có không đến ăn?" Ngải Vi kéo khăn trên đầu xuống "Chướng ngại", vuốt bụng đói với Tiểu Tinh nói.

"Này, này, tiểu thư, không phù hợp quy củ nha" Tiểu Tinh khăn trương mà nói.

"Có cái gì không hợp quy củ, nơi này lại không có người ngoài, chạy nhanh lấy điểm tâm lại đây, nói không chừng Vương gia căn bản sẽ không tới nơi này đâu" Ngải Vi không thèm quan tâm mà nói! Nhưng mà lại bị nàng nói trúng rồi, Ngải Vi ăn uống no say không lâu, bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng vang.

"Gặp qua Vương phi, Vương gia đột nhiên bệnh phát, không thể tới nơi này, thỉnh Vương phi thứ lỗi, còn thỉnh sớm nghỉ ngơi một chút" quân gia Lý Hoài cung kính mà nói.

"Phải không? Đã biết, đi xuống đi" Ngải Vi đáp lại, xem ra thật đúng bị nàng nói trúng rồi, người nọ căn bản sẽ không tới, có lẽ thành thân hẳn cũng không muốn đi? Có lẽ cũng là chuyện tốt đi? Chính mình liền có thể tự do tự tại!

"Dạ, nô tài đi xuống trước" Lý Hoài nói xong, rời khỏi cửa phòng.

"Thế nào?" Một nơi khác trong phòng Vương phủ, cửa sổ phía trước đứng một bóng người, nhìn sao trời, nhìn qua có điểm lạc tịch (lạc lỏng, tịch tịch).

"Hồi Vương gia, đã sai người phân phó tới Vương phi nói, Vương phi cũng không bắt mẫn, chỉ nói đã biết, liền bảo hạ nô đi ra ngoài" quân gia Lý Hoài tiếng vang nói.

"Vậy tốt rồi, đừng cho nàng tới quấy rầy ta, cái khác chỉ cần phân phó, liền ứng đi" Nam Cung Dục nói nhỏ nói.

"Dạ, Vương gia, nô tài đã biết" nói xong liền lui đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ra phố

Editor: Từ Diệp

Cứ như vậy, bắt tri bắt giác đi vào nơi này đã một tháng, mỗi ngày trừ bỏ ăn ngủ, chơi bời, ngày ngốc tại trong phòng, người gọi là phu quân Vương gia căn bản không biết lớn lên như thế nào. Đương nhiên, đây cũng là suy nghĩ Ngải Vi, mừng rỡ nhẹ nhàng, nàng căn bản không nghĩ gả, như bây giờ sinh hoạt càng hợp nàng ý đâu! Được cái tên Vương phi, cũng giúp nàng làm chút nhiều chuyện. Tỷ như mình yêu cầu được liệu nguyên thân trước trúng độc, cùng quân gia nói tiếng phải dùng được liệu, liền dễ dàng lấy được, cũng dễ dàng giải độc trên người!

Nhìn đến hôm nay thời tiết thực tốt, đột nhiên có điểm nghĩ ra xúc động.

Chính là, người ở đây thân mà không thân, hơn nữa e ngại thân phận, phòng chừng muốn quang minh chính đại đi ra ngoài rất khó đi? Bất quá, tới nơi này lâu như vậy, đích xác hẳn nên đi ra ngoài nhìn xem, bằng không thật thành "Ếch ngồi đáy giếng"!

"Tiểu Tinh, người nghĩ cách đi lấy bộ nam trang lại đây." Ngải Vi nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ vụng trộm đi ra ngoài. Nhưng mà này thân ăn diện không có phương tiện đâu, vì thế, chỉ có thể phân phó Tiểu Tinh đi tìm quần áo nam trang!

"Tiểu thư, muốn làm gì nha?" Tiểu Tinh có điểm không thể hiểu được mà nói.

"Người trước đừng động, đi trước lấy quần áo tới lại nói." Ngải Vi có chút thần bí hề hề, nói.

"Nga, tốt!" Tiểu Tinh nói xong liền đi ra ngoài.

Vì thế, Ngải Vi đi ra ngoài, trước quan sát hậu viện, nhìn xem có địa phương có thể đi ra ngoài? Nhưng dạo quanh một vòng, phát hiện bốn phía thực nghiêm mật, rất khó đi ra ngoài! Xem ra thủ vệ vương phủ canh gác vẫn là đến đỉnh đến vị. Đi tới đi tới, đột nhiên trước mắt sáng ngời, đứng rồi, ở hậu viện có một cửa sau, phòng chừng là để phòng bếp mua đồ ăn. Tuy rằng mỗi ngày đều có ra vào, nhưng trừ bỏ mua đồ ăn, cái khác rất ít người đi qua, nếu bỏ qua, từ kia đi ra ngoài, hẳn không ai sẽ phát giác đi? Ngải Vi gật gật đầu trầm tư.

"Tiểu thư, quần áo mượn tới rồi." Ngải Vi mới vừa đi đến trước phòng, liền nghe được Tiểu Tinh nói.

"Thật sự, tìm được? Thật tốt quá, cho ta." Ngải Vi cao hứng mà nói, không nghĩ tới này Tiểu Tinh làm việc thật đúng là mau đâu.

"Nhưng tiểu thư, người muốn đi đâu nha? Vì sao mượn nam trang?" Tiểu Tinh có điểm nghi hoặc nói.

"Ra ngoài đi dạo nha, nhanh thay quần áo đi." Ngải Vi hưng phấn mà nói.

"Ai nha, tiểu thư, không được nha, như vậy đi ra ngoài rất nguy hiểm." Tiểu Tĩnh không yên tâm mà nói.

"Sẽ không sẽ không, chúng ta lại không phải đi ra ngoài làm chuyện xấu, chỉ ra ngoài đi dạo, có cái gì nguy hiểm, nhanh thay quần áo đi, chậm liền không kịp." Ngải Vi vội vã mà nói.

Đi đến trên đường, Ngải Vi có điểm hưng phấn đâu! Thật đúng không nghĩ tới, chính mình có thể ở chỗ này dạo đâu! Trước kia ở trên TV nhìn đến, cũng không nhiều hứng thú lắm, nhưng hiện tại đi đến nơi này, lại có người lạc vào cảm giác trong cảnh: Trên đường đủ loại trang sức màu sắc hình dạng, còn có phổ quần đủ loại màu sắc hình dạng, thật đúng đắn nhiệt! Ngải Vi vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc bên đường, một thân quần áo màu xám, một bộ dáng công tử nhẹ nhàng, tuy không phải thực xuất sắc, nhưng cũng tính không kém, bên cạnh còn đi theo một vị vớ đáng nhỏ, có điểm bộ dáng thẹn thùng, vừa đi vừa khắp nơi xem.

"Ai da!" Tiểu Tĩnh không cẩn thận đụng phải người Ngải Vi, hô nhỏ nói.

"Tiểu... Công tử, người như thế nào đột nhiên dừng lại nha?" Tiểu Tĩnh có điểm không biết làm sao mà nói.

"Ách, không có việc gì! Chỉ nhìn đến phía trước có rất nhiều người vây quanh, không biết làm gì? Đi, qua nhìn xem." Ngải Vi cũng không quay đầu lại mà đi đến phía trước, muốn nhìn một chút đến tốt cùng chuyện như thế nào?

"Nga nga, công tử, từ từ nha." Tiểu Tĩnh vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ngoài ý muốn cứu người

Editor: Từ Diệp

Chui vào đám người vừa thấy, mới biết được nguyên lai có một vị lão phụ nhân nằm trên mặt đất, không biết sao lại thế này? Vừa hỏi mới biết, nguyên lai là đi tới đi tới té xỉu!

"Nhanh tránh ra, ta nhìn xem!" Ngải Vi hét to, rất nhiều người chừa ra con đường, để nàng đi vào. Tay chạm trên mạch bà cổ nội, bóp chặt huyết đạo năng, đề đề, lại nhẹ nhàng mà vỗ vỗ sau lưng, lại đề đề...

"Khụ khụ..." Sau đó, vị bà cổ nội tỉnh lại.

"Oa, tỉnh tỉnh!" Trong đám người có người lớn tiếng nói.

"Là nha, là nha, ít nhiều vị công tử này, bằng không không ai sẽ hiểu được cách cứu người đâu!" Trong đám người có tiếng vang.

"Oa, còn có thể như vậy cứu người, lần đầu tiên nhìn đến, thần kỳ" một người khác có điểm tò mò nói. Bọn họ nhìn đến Ngải Vi đề đề, liền đem người cứu tỉnh, đối với người không hiểu y lý tới nói, thật thần kỳ, ha ha...

"Úm.... Đa tạ vị công tử này cứu mạng" lão phụ nhân cảm kích mà nói.

"A, không cần khách khí! Ngải chỉ quá mệt mỏi, nghỉ ngơi không đủ, nhất thời ngất xỉu, ta cũng dùng không nhiều lực nha." Ngải Vi có điểm ngượng ngùng mà nói.

"Lời nói là nói như vậy, nhưng công tử đã hảo tâm đã cứu ta, bằng không ta còn không biết đến ở chỗ này trốn bao lâu đâu" lão phụ nhân chân thành mà nói. Đích xác, nếu không có Ngải Vi, những người khác cũng không hiểu sao lại thế này, cũng không dám tùy ý chạm vào người nằm trên mặt đất, miễn cho gây họa trên thân đâu.

"Lão phu nhân, rốt cuộc tìm được ngài, làm ta sợ muốn chết, ô ô, ngài không có việc gì đi?" Từ nơi không xa chạy tới một vị nha hoàn, sốt ruột chui vào đám người, nâng lão phụ nhân dậy nói.

Nguyên lai vị này chính là người Đại tướng quân phủ, vị này là nãi nãi Đại tướng quân Dương Quý, nhưng lại giống cái như lão ngoan đồng, bởi vì nhất thời ham chơi, bà cổ nội dẫn người nhà mình mang theo một nha hoàn ra đi dạo, không nghĩ đi tới đi lui, hai người tản ra, kết quả chính mình bởi vì thân thể không khỏe, mới té xỉu!

"Không có việc gì, không có việc gì, đừng nóng vội, là vị công tử này đã cứu ta" lão phụ nhân nhẹ giọng nói.

"Cảm ơn công tử, cảm ơn công tử" nha hoàn khom lưng nói.

"Công tử, xin hỏi xưng hô như thế nào, nếu không chê nói, thỉnh đến phủ uống ly trà đi?" Lão phụ nhân thành khẩn mà nói.

"Ách, ta kêu Ngải Uy, không được, lão phu nhân, ta cũng vừa vắn đi ngang qua, nhưng cũng có việc gấp, lần sau có cơ hội lại nói, ta đi trước" Ngải Vi đối với lão phu nhân nói.

"Như vậy nha, vậy được rồi? Công tử đi thông thả" lão phu nhân có điểm luyến tiếc mà nói.

"Ân, tốt, đúng rồi, lão phu nhân, thân thể ngài giống như có chút vấn đề, tốt nhất có thể điều trị một chút, như vậy sẽ làm thân thể càng khỏe mạnh, sẽ không thực dễ dàng té xỉu, ngài nếu tin tưởng ta, nếu không ta kê đơn thuốc, cho người đi mở hàng điều trị một chút đi?" Ngải Vi nói.

"Tin tưởng, tin tưởng, ngài đã cứu ta, như thế nào sẽ không tin đâu? Nhưng sao lại không biết xấu hổ đâu, còn để ngài kê đơn thuốc? Ngài là đại phu?" Lão phu nhân có điểm kinh hi địa đạo.

"Ách, hiểu một vài cái đi? Bất quá, lão phu nhân không nghiêm trọng, chỉ điều trị đơn giản, cho nên không uống, lão phu nhân, đừng khách khí" Ngải Vi nhẹ giọng nói.

"Ân, hảo, hảo, đa tạ, đây là một chút chút lòng thành, đừng trách móc" Lão phu nhân vừa nói vừa bảo nha hoàn cầm ngân lượng đưa cho Ngải Vi.

"Không cần, ta chỉ viết phương thuốc, cần bản không cần cái gì, lão phu nhân đừng khách khí" Ngải Vi cự tuyệt nói.

"Chính là như vậy... Nếu không, công tử không chịu nói, ngọc bội này cho người, về sau có chuyện gì có thể đến tướng quân phủ tìm ta" lão phu nhân thấy Ngải Vi không chịu nhận ngân lượng, liền tùy thân móc ra một khối ngọc bội nhét vào trong tay Ngải Vi!

"Này... Không cần, này vẫn còn cho ngài đi" Ngải Vi có điểm khó xử mà nói.

"Ài, công tử, người cũng đừng cự tuyệt, đây cũng một chút tâm ý mà thôi" lão phu nhân nói.

"Hào đi... Ta đây liền nhận lấy, cảm ơn lão phu nhân" Ngải Vi có điểm bất đắc dĩ mà nói!

"Ân ân, như vậy mới tốt, nhận lấy nhận lấy" lão phu nhân cao hứng mà nói.

"Ta đây đi trước, tái kiến" Ngải Vi đối với lão phu nhân nói.

"Công tử, chúng ta trở về đi, ra ngoài thật lâu" Tiểu Tinh vội vàng nói.

"Hào đi, đi trở về, hôm nào trở ra" Ngải Vi bất đắc dĩ mà nói, chính nàng cũng không nghĩ tới sẽ gặp được nhạc đệ này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Kết bạn

Editor: Từ Diệp

Lần gần gũi tiếp xúc đối với Ngải Vi mà nói, chỉ một việc ngoài ý muốn ngẫu nhiên gặp được. Lại không nghĩ đến, về sau sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc cùng kỳ ngộ! Nhưng mà một màn này, cũng cách đó không xa trong phòng một tủ lâu có người thấy được.

"Các người nói này có thể hay không thần y chúng ta muốn tìm?" một vị nam tử mặc quần áo màu lam tò mò nói.

"Còn không rõ ràng lắm, hần tra một chút, chúng ta tìm lâu như vậy cũng chưa thấy bóng dáng, sẽ không nhanh như vậy hần chạy đến đây đi? Hơn nữa xem cũng không giống nha" một vị nam tử khác mặc quần áo trắng trầm tư nói.

"Đợi lâu như vậy cũng không để bụng điểm, đi tra trước lại nói, còn có vị này như thế nào sẽ chợt hiện xuất hiện ở chỗ này? Cũng nên chú ý một chút" một vị nam tử mặc quần áo màu tím bình tĩnh mà nói, biểu tình tràn ngập mệt mỏi, lại không mất khí chất cao quý ưu nhã.

"Nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, rốt cuộc cũng không được. Nói, Dục, người gặp qua Vương phi người không?" Nam tử áo lam có điểm đùa giỡn nói.

"Không có, vô duyên vô cớ nói cái này làm gì" Nam tử áo tím cũng chính là Nam Cung Dục, hần lạnh lùng mà trừng mắt nhìn một Đông Phương Hùng mặc quần áo màu lam một chút!

"Ha ha, tò mò sao! Người liền như vậy mặc kệ nàng ở nơi đó gốc nha? Tốt xấu cũng đến xem lớn lên thế nào nha." Đông Phương Hùng cười hi hi nói, biểu tình tràn ngập trêu đùa.

"Đúng rồi, đúng rồi, thấy một chút cũng sẽ không như thế nào?" Ngồi ở đối diện Nam Cung Dục là Dương Quý mặc quần áo màu trắng cũng có chút tò mò hồ ứng.

"Các người có phải hay không quá nhàn, muốn tìm chuyện làm?" Nam Cung Dục lạnh lùng bình tĩnh mà đối với bọn họ nói.

"Sẽ không sẽ không, chúng ta việc nhiều a!" Hai người trầm miệng một lời vội vàng mà nói. Nói giỡn, nếu lại tò mò, đợi lát nữa bị lão đại chinh chết còn không biết đâu!

"Vương gia, tra được, vừa rồi là một vị lão phu nhân té xỉu, vị công tử kia cứu; mà vị lão phu nhân, giống như người tướng quân phủ lại còn có mời vị công tử kia đi quý phủ, bắt quá bị công tử cự tuyệt, nhưng công tử kia còn kê phương thuốc cấp lão phu nhân điều trị thân thể." Một thị vệ nói.

"Cái gì, tướng quân phủ, chẳng lẽ là nãi nãi?" Dương Quý có điểm sốt ruột mà nói. Bọn họ vừa rồi chỉ xa xa nhìn, đại khái sự tình trải qua biết, nhưng cụ thể lại không thấy rõ, cũng không đi chú ý người bên trong, mới có thể sai thị vệ đi tìm hiểu một chút!

"Ách, không biết, chúng ta cũng hỏi người lân cận hiểu biết đến" Thị vệ kia không biết làm sao mà nói.

"Không được, ta phải trở về nhìn xem, Dục, Hùng, ta đi trước một bước." Nói liền vội vàng mà đi ra ngoài.

"Chúng ta cũng trở về đi, xem ra còn phải tra đến tột cùng chuyện như thế nào?" Nam Cung Dục đối với Đông Phương Hùng nói.

"Hào, trở về đi? Đúng rồi, tiểu tử kia đi hướng nào, người biết không?" Đông Phương Hùng đối với vị kia thị vệ nói.

"Thuộc hạ cũng không biết, chỉ biết bọn họ hướng phía đông đi đến," thị vệ nhỏ giọng nói.

"Ài, vậy được rồi, người lại đi tra hạ bọn họ là người phương nào, tra được lại đến bẩm báo đi?" Đông Phương Hùng nghĩ nghĩ nói. "Dạ, thuộc hạ đã biết, lập tức đi tra" thị vệ nói xong liền lui đi ra ngoài.

"Đúng rồi, hôm nay lại là trăng tròn. Dục, đọc người..." Đông Phương Hùng có điểm lo lắng nói.

"Không có việc gì, thói quen cũng không để bụng này một hai lần" Nam Cung Dục có chút thương cảm mà nói. Lúc sau, hai người liền lăm vào trầm mặc. Đích xác, đã thói quen, trừ phi tìm được giải được, bằng không lại lo lắng cũng dư thừa!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ngẫu nhiên gặp được

Editor: Từ Diệp

Ban đêm, ngôi sao lấp lánh, trên bầu trời treo một vòng tròn ánh trắng. Ngải Vi ghé vào bên cửa sổ thờ dài. Ngẫm lại, lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên có ý trí thương thức ánh trắng đầu! Ở hiện đại không phải vì học tập, chính là vì giải phẫu, căn bản không thời gian kia. Hiện tại khen ngược, đi tới nơi này mỗi ngày ăn không ngồi rồi, nhàn rỗi không có việc gì, tìm chút thảo được nghiên cứu, cũng thật không dễ!

"Đúng rồi, hiện tại thừa dịp ánh trắng rất sáng, có thể ở bên ngoài hoa viên đi một chút" Ánh mắt Ngải Vi sáng lên, tự nhủ nói. Tùy tay liền đóng cửa, đi ra ngoài!

Không hề mục đích đi tới, nhìn trên bầu trời lấp loè ngôi sao, Ngải Vi cảm thấy mình có điểm nhớ nhà! Tuy rằng mình là cô nhi, nhưng nghĩ đến bạn tốt chính mình, nghĩ đến ở hiện đại điểm điểm tích tích, đặc biệt là yêu tha thiết sự nghiệp y học, thực sự có điểm luyến tiếc đầu.

"Ách, nơi này là chỗ nào, đi như thế nào đến nơi đây tới?" Ngải Vi vỗ vỗ cái trán, nhìn nhìn bốn phía, chỉ thấy chung quanh đều là một rừng cây, gió thổi lá cây sà sạt động tĩnh, che đầy ánh trắng, một mảnh đen như mực, chỉ đồ thừa tự mình nghĩ chuyện quá nhập thần!

"Đáng chết, ai ở nơi đó" Thời điểm Ngải Vi đang muốn xoay người rời đi, nghe được một tiếng nói, ngay sau đó cũng nghe đến cách đó không xa giống như tiếng rên rĩ rất thống khổ, chân bắt trí bất giác mà hướng nơi phát ra âm thanh, đi đến.

Chỉ thấy sau một tòa núi già là một suối nước nóng dường như trì, trong hồ có một bóng dáng, nhìn qua giống rất thống khổ dường như nửa ghé vào bên cạnh ao, bởi vì ánh trắng không phải rất sáng, Ngải Vi chỉ có thể đi lên, xem đến tột cùng! Chỉ là không nghĩ tới vừa mới đi đến một nửa, cũng chỉ thấy trước mắt có bóng người thoắt qua, toàn thân run lên, tay vừa lúc đặt ở cổ Ngải Vi.

"Nói, người là ai, như thế nào chạy đến nơi đây?" Nam tử lạnh lùng mà nói.

"Ách, người... Người... Mau thả ta ra, ta chỉ không cẩn thận đi qua" Ngải Vi có điểm thống khổ mà vỗ tay nam tử.

"Mau nói, ai sai người tới nơi này? Nơi này không phải ai đều có thể tiến vào" Nam Cung Dục có điểm hoài nghi nói.

"Thật... Thật sự, ta chỉ là... Vừa đến nơi này không quá rõ. Nơi này tối, cho nên mới... Lạc đường... Đi đến nơi này..."

Ngải Vi có điểm hối hận, nếu không phải chính mình quá tò mò, cũng sẽ không đi đến nơi này, hiện tại cho người ta uy hiếp tánh mạng đâu!

"Chạy nhanh, không cần để ta nhìn đến người" Nam Cung Dục buông lỏng tay ra, hô một câu. Bởi vì độc phát tác, làm hắn cũng không có tâm tình đi để ý tới chuyện đột nhiên phát sinh!

"Ách, khụ, khụ, hạo hạo, lập tức liền đi" Ngải Vi vừa được cứu, chạy nhanh xoay người liền muốn chạy. Chỉ là mới một cất bước lại nghe đến âm thanh bên cạnh thống khổ than nhẹ, hoặc là xuất phát từ y giả trong lòng, cuối cùng vẫn cảm lòng không đi đến bên chân nam tử, ngồi xồm xuống, muốn nâng dậy nam tử!

"Uy, người... Không có việc gì đi?" Ngải Vi có điểm hơi sợ, cảm giác nam tử này phát ra tin tức thực lạnh thực lạnh! Bàn tay ra ngoài, lại đuổi trở về. Một lát sau, không thấy nam tử trả lời, mới lại một bước tới gần, mới phát hiện kia nam tử hình như trúng độc, đau ngất xỉu đi, mới không tiếng vang.

Nương khe hở lá cây có ánh trắng, chậm rãi nâng nam tử dậy, thấy rõ diện mạo, chỉ thấy gương mặt trắng nõn tuyệt vạm nhiễm một tầng vàng sáng, quang hoa lóng lánh!. Ngải Vi cảm giác chính là: Yêu nghiệt, hạo soái nam tử!

Nếu ở hiện đại, khẳng định sẽ mê chết một đồng lớn fan, trong lòng đoán rằng. Ngay sau đó, lắc lắc đầu, nâng dậy thân mình hắn, để nửa dựa vào trên người mình, chỉ thấy trên nửa thân trần hắn khoát phát ra, cau mày, có điểm thống khổ. Ngải Vi đuổi tay sờ sờ mặt hắn, thật mềm, so với nữ nhân còn mềm nhẵn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Độc kỳ quái

Editor: Từ Diệp

"Đáng chết, ai cho người chạm vào ta" Chính hoàng hốt, bỗng nhiên nghe được một tiếng hét. Vừa thấy, nguyên lai tên yêu nghiệt kia tỉnh, tay chính bắt lấy tay Ngải Vi vuốt mặt hắn!

"Ách, người... Người không sao chứ? Tỉnh? Đau... Mau buông tay?" Ngải Vi có điểm chột dạ mà nói.

"Ai cho người ở chỗ này, cư nhiên còn dám chạm vào ta? Muốn chết?" Nam Cung Dục vẫn như cũ bắt lấy tay Ngải Vi, lạnh lùng mà nói.

"Ta, ta, chỉ nhìn đến người ngã trên mặt đất, muốn đỡ người lên mà, người... Có phải hay không... Trúng độc?" Ngải Vi có điểm hơi sợ lại nghi hoặc mà nói! Như thế nào cũng không nghĩ tới yêu nghiệt nam nguy hiểm như vậy, vừa tỉnh tới, liền muốn mạng mình.

"Người như thế nào biết, ai nói cho người" vừa nghe đến Ngải Vi nói như vậy, Nam Cung Dục bắt lấy tay nàng càng khấn, phảng phất muốn phế đi!

"A, người nhẹ... Nhẹ chút! Tay... Đau, ta có hiểu ý, cho nên mới nhìn ra được, không có ai nói cho ta" Ngải Vi cau mày bắt đầu dĩ mà nói. Như thế nào hắn liền "Bạo lực", chính mình chỉ hảo tâm muốn đỡ hắn, không nghĩ tới, tay đều bị hắn mau bẻ gãy!

"Phải không? Vậy người nói ta trúng độc gì?" không biết xuất phát từ tâm lý gì, Nam Cung Dục thể nhưng tin tưởng nàng, mà thuận miệng liền hỏi ra, tay cũng liền tự nhiên mà buông tay nàng.

"Người từ từ, ta xem hạ" Ngải Vi lắc lắc tay, sau đó đuổi tay nắm lên tay Nam Cung Dục, mà Nam Cung Dục cũng tự nhiên mà dựa vào trên người nàng, ai cũng không phát hiện bọn

họ hiện tại ái, muội!

"Người độc rất kỳ quái, giống như không chỉ một loại độc, nhưng lại không giống như nhiều loại!" Ngải Vi có điểm không chán chừ, nói.

"Sau đó, có biện pháp nào giải?" Nam Cung Dục không mang theo bất luận hy vọng gì mà tùy ý hỏi.

"Ách, loại này độc muốn giải, muốn nói khó cũng không khó, nhưng cũng không dễ!" Ngải Vi có điểm khó xử mà nói. Bởi vì này độc có điểm giống xuân dược, nhưng lại kẹp thành phần khác ở bên trong, không đơn giản là xuân dược đơn giản như vậy, hơn nữa tương đối thời đại này nam nữ từ nói, cũng rất khó một chút nói rõ ràng!

"Cái gì? Người nói cái gì, người sẽ giải độc?" Nam Cung Dục có điểm kích động mà bắt lấy tay Ngải Vi nói.

"A, người trước đừng kích động nha! Người có thể nói hay không nói độc hạ người là cái gì?" Ngải Vi có điểm bất đắc dĩ mà nói, yêu nghiệt này cũng thật đủ bạo lực nha, tay thật sự nhanh bị hấn phế đi!

"Ta chỉ biết nó gọi là tình mị độc, nhưng lại không đơn giản là một loại mị độc, bằng không giải cũng liền dễ dàng!" Nam Cung Dục bất đắc dĩ mà nói.

"Ân, vậy đúng rồi, ta cũng cảm thấy không đơn giản là mị dược đơn giản như vậy, bằng không tùy tiện tìm nữ nhân liền có thể giải, xem ra ta đoán được không sai!" Ngải Vi trầm tư nói.

"Người đoán đến không sai? Nói như vậy người biết loại độc này? Nên như thế nào giải?" Nam Cung Dục giống trúng thưởng, hưng phấn mà ngồi thẳng thân mình, nhất thời cũng đã quên thống khổ, đối với Ngải Vi có loại chờ mong mà nói. Bởi vì mấy năm trước không cần thận trọng loại độc này, ban đầu cũng tưởng đơn giản mị độc, nào biết nguyên lai không phải. Chẳng những khiến chính mình không thể giải, càng kỳ quái chính là, làm hấn đối với nữ nhân có loại muốn tiếp cận, lại không dám tiếp cận; hơn nữa độc ở đêm trăng tròn mới có thể phát tác, tưởng tiếp cận, nhưng lại cũng ở bài xích, mà chậm rãi theo thời gian trôi qua, càng ngày càng thống khổ. Nhưng mà, hấn lại không phát hiện, hấn hiện tại tự mình dựa vào ở bên người Ngải Vi, cái loại thống khổ này cũng giống như bị dần dần xem nhẹ, chỉ lo đi theo nói chuyện phiếm, hơn nữa càng không bài xích nàng tiếp cận!

"Kỳ thật, muốn giải loại này độc cũng không khó, chính là yêu cầu một người cùng người thể xác và tinh thần gần nhau, nùng tình lấy nùng, lẫn nhau có tình, đi trước uống máu nàng, hơn nữa cam nguyện cùng người ở bên nhau mới được, nhưng nếu không phải chân tình, mà người cũng không thật tình tiếp nhận, liền sẽ xuất hiện bài xích, ngược lại giải không được độc, mà sẽ tăng thêm. Ta biết đến, cũng liền nhiều như vậy, loại độc này cũng lần đầu tiên gặp được, cho nên cũng không phải chân chính hiểu được cái gọi là chân tình, hơn nữa, người giống như trong cơ thể cũng có hấn chứng!" Ngải Vi thực không xác định mà nói. Đích xác, nàng cũng không hiểu, vì cái gì loại độc này rõ ràng yêu cầu nữ tử mới có thể giải, nhưng lại không phải mỗi nữ tử đều có thể. Có lẽ đây mới là chân chính giải độc khó xử đi?

"Cái gì, người nói yêu cầu cùng ta có máu nữ tử, còn có... Nhưng lại cũng không phải? Đây rốt cuộc tình giải pháp gì nha?" Nam Cung Dục có điểm bị quan mà nói. Cũng bất tri bất giác mà lại lần nữa dựa hướng Ngải Vi, người được u hương trên người nàng nhàn nhạt, cảm giác càng tới gần nàng, trên người thống khổ càng ít giống nhau. Trong lòng cũng đồng thời nghĩ, muốn tìm nữ nhân chính mình yêu thực dễ dàng, máu yếu điểm cũng dễ dàng, nhưng vấn đề, còn phải chính mình cũng đối nàng có tình, lại còn có muốn nhận thân thể, thật giống có điểm khó đi? Nếu như bằng không, sẽ càng tăng thêm độc tính, đây mới là mạo hiểm nhất! Cần không biết hấn từ đầu tới đuôi cũng chưa đi chú ý gương mặt Ngải Vi, lớn lên đến tốt cùng như thế nào?

"Ai, người yên tâm, ta sẽ chậm rãi nghiên cứu, nhất định có thể giải độc!" Ngải Vi an ủi nói. Kỳ thật chính mình cũng không nắm chắc, bởi vì chính mình cũng không hiểu cái gì mới là tình được tốt nhất, cái dạng tình gì mới xem như chân tình? Đương nhiên cũng không biết chính mình sao lại thế này, đối với việc tìm thấy người, như vậy tận tâm tận lực đi giúp hấn giải độc!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ngốc cùng nhau

Editor: Từ Diệp

Theo ánh ánh trắng, bỗng nhiên Ngải Vi mới phát hiện, chính mình bởi vì vừa rồi đỡ Nam Cung Dục, hiện tại còn ngồi dưới đất, hơn nữa hấn cũng còn dựa vào trên người nàng. Liền có điểm ngượng ngùng mà nghĩ đây Nam Cung Dục, nào biết chính mình mới hơi chút rời khỏi người, tưởng đứng lên, lại phát hiện hấn không biết khi nào đã ôm chặt lấy thân mình nàng, hơn nữa mặt dựa vào trước ngực nàng, hiện tại còn rất thống khổ mà than nhẹ...

"Uy, người, người không sao chứ?" Ngải Vi có điểm khó xử mà nói. Ách, đây là tình huống như thế nào, vì cái gì yêu nghiệt sẽ ôm mình? Vừa rồi không phải tại đàm luận độc hấn sao? Như thế nào thành như vậy?

"Đừng nhúc nhích, cho ta mượn dựa một hồi, thực, khó, chịu!" Nam Cung Dục có điểm cắn răng nói. Chính mình cũng không biết sao lại thế này, sẽ đối nữ tử lần đầu tiên nhìn thấy ý lạ? Chẳng lẽ bởi vì nàng vừa rồi sẽ nói giúp mình giải độc sao? Bất quá, dựa vào nàng, lại cũng có loại thực thoải mái, không cảm giác thống khổ!

"Uy, không được, không được nha, người như vậy sẽ bị phong hấn nha!" Ngải Vi sốt ruột nói, lại cúi đầu nhìn đến hấn không biết khi nào ngủ trong lòng ngực. Nhìn nhìn bốn phía, cắn răng, nâng hấn dậy, đi tới suối nước nóng bên cạnh, để thân mình hấn theo bên cạnh ao trượt xuống. Như vậy có suối nước nóng, hấn sẽ tốt đi?

Theo lý, nếu là mị độc, có thể dùng nước đá hoặc nước lạnh tới làm lạnh, nhưng loại này độc háo kỳ quái, không thể có nước lạnh, như dùng nước lạnh, ngược lại sẽ càng làm cho thân thể xuất hiện vấn đề, lại có thể sử dụng suối nước nóng, thư giãn không khoẻ, độc thật biến thái! Khả năng này cũng là nguyên nhân Nam Cung Dục đêm nay xuất hiện tại suối nước nóng bên cạnh đi?

Ngải Vi ngẩng đầu nhìn nhìn không trung, cũng không biết là giờ nào, nhìn hấn bắt lấy tay nàng không bỏ, lại không biết như thế nào đâu?

Vô luận nàng muốn tránh, hấn vẫn không buông tay nàng, vừa rồi còn kém điểm bị hấn xà tiến suối nước nóng đầu. Xem ra chờ đến khi hấn chân chính thả lỏng mới có cơ hội đi rồi, dần dần cảm giác có điểm lạnh, vì thế, thân mình cũng trượt theo xuống trong nước!

Không biết qua bao lâu, trợn mắt nhìn bóng đêm mông lung, cũng mau canh năm đi? Xem ra phải nghĩ biện pháp chạy nhanh đi trở về. Bằng không bị người phát hiện, cũng phiền toái! Tuy rằng nam tử xuất hiện ở chỗ này, không đơn giản, nhưng cũng không biết là thân phận gì. Có lẽ bởi vì một mối, độc cũng chậm rãi thoái lui, Nam Cung Dục buông lỏng tay nàng. Vì thế, liền nhẹ nhàng rút tay, vội vội vàng vàng mà chạy trở về!

Đương nhiên khi Nam Cung Dục tỉnh lại, phát hiện bên người không có kẻ nào, chính mình cũng mơ hồ, rõ ràng nhớ rõ tối hôm qua có nữ nhân bên người, còn nói sẽ giúp chính mình giải độc, nhưng vì sao hiện tại không bất luận kẻ nào đâu? Chẳng lẽ là ảo giác? Không đúng, từ giữa độc đến bây giờ, chưa từng xuất hiện qua ảo giác, dĩ vãng đều rất thống khổ, không có giống tối hôm qua nhẹ nhàng yên tĩnh, hơn nữa chính mình giống như còn thực yên tâm mà hôn mê qua đi. Cho nên tối hôm qua nữ tử khẳng định là thật sự, xem ra phải tra rõ sao lại thế này? Vì cái gì nơi này sẽ xuất hiện nàng kia?

"Phong, tra xem tối hôm qua sao lại thế này, vì sao ở suối nước nóng sẽ xuất hiện nàng ta? Đến tận cùng vào bằng cách nào?" Nam Cung Dục sau khi trở về, ở thư phòng suy tư chuyện tối hôm qua, cảm thấy có điểm kỳ quái! Hiện nhiên lúc này hẳn đã quên một cái quan trọng tin tức — đó chính là, Ngải Vi nói "Vừa đến nơi này, không quá quen thuộc", bằng không liền có thể theo tin tức này, tuần tra trong phủ hay không có tân nhân đến liền đại khái sáng tỏ.

"Vâng, thuộc hạ liền tra ngay." ám vệ Phong, ngay sau đó ứng đáp, đã không thấy tâm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trên đường ngẫu nhiên gặp được

Editor: Từ Diệp

Trong nháy mắt, ba ngày qua đi. Ngải Vi mỗi ngày ngồi tại phòng, chưa từng ra ngoài, nàng đang nghiên cứu vì sao độc tố lại kỳ quái? Nhưng không tìm thấy. Nghĩ nghĩ, liền thờ dài!

"Tiểu thư, người thờ dài gì vậy? Người ngồi tại trong phòng mấy ngày không ra ngoài, rốt cuộc vội cái gì nha?" Tiểu Tinh có chút kỳ quái, nói.

"Không có gì, nghiên cứu một ít thuốc, nhưng không có gì tiến triển, có việc sao?" Ngải Vi uể oải ỉu xù mà nói.

"Tiểu thư, nếu không thì đi ra ngoài một chút đi? Nói không chừng có linh cảm a." Tiểu Tinh đề nghị nói.

"Đúng vậy! Ta như thế nào không nghĩ tới? Đi một chút, thay quần áo đi ra ngoài đi dạo" Ngải Vi cao hứng mà nói.

"Nha, tiểu thư, ta đang nói đến Hậu Hoa viên đi, cũng không phải đi ra ngoài bên ngoài!" Tiểu Tinh vội vàng mà nói.

"Ha ha, nhỏ giọng, giống nhau đều giống nhau, đều là đi ra ngoài một chút, nhanh thay quần áo đi, nói không chừng sau khi rời khỏi đây, thật tìm được linh cảm đâu" Ngải Vi vừa nói vừa đẩy Tiểu Tinh đi ra ngoài.

Cứ như vậy, hai người ăn mặc nam trang, lại một lần đi ra ngoài...

"Vương gia, thuộc hạ vô năng, tra xét lâu như vậy, cũng chưa tìm ra tin tức" Trong thư phòng, Phong quỳ trên mặt đất đối Nam Cung Dục đứng ở bên cửa sổ nói!

"Một chút tin tức cũng không? Nhưng nàng kia không giống có võ công, như thế nào sẽ không tin tức biến mất đâu?" Nam Cung Dục có điểm mê hoặc nói. Đêm đó cảm giác được nàng cũng không có ác ý gì, nhưng vì sao lại vừa vận xuất hiện ở suối nước nóng kia?

"Đúng vậy, thuộc hạ đáng chết! Lúc ấy, ngài phân phó đừng để xung quanh có người, chúng ta đều hướng bên cạnh đi, lại không chú ý tới ở giữa có người đi vào." Phong có điểm hổ thẹn mà nói.

"Chính mình lãnh phạt đi, lại tra" Nam Cung Dục lạnh lùng, nói.

"Vâng, thuộc hạ cáo lui" Phong ứng xong, lui đi ra ngoài!

Trên đường một trước một sau đi tới hai người mặc nam trang, nhưng thân hình lại rất nhỏ xinh, không phải Ngải Vi, còn có thể ai?

Chỉ thấy tay Ngải Vi nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, khuôn mặt có điểm hư, lại có bộ dáng công tử, tuy rằng không phải đặc biệt xuất sắc, nhưng màu da ngưng bạch, ánh mắt lóe sáng, khiến người thoát nhìn, cũng là dạng công tử tuấn tiểu, hấp dẫn không ít ánh mắt người qua đường!

"Công tử, chúng ta đang đi đâu?" Tiểu Tinh thấp thấp, hỏi.

"Ha ha, đã đói bụng, nếu không đi tìm đồ ăn đi? Người có mang ngân lượng không?" Ngải Vi nhìn Tiểu Tinh nói.

"Có, nhưng không nhiều lắm. Công tử, người muốn ăn cái gì?" Tiểu Tinh có điểm bất đắc dĩ mà nói.

"Có liền tốt, chúng ta đi thôi" Ngải Vi vừa đi vừa quay đầu lại đối với Tiểu Tinh nói!

"Từ từ, nNgải công tử" Bỗng nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng gào, định nhân vừa thấy, vị nha hoàn đang đỡ một vị lão phu nhân, vội vàng hướng bên này đi, bên người còn có một vị công tử ôn nhã. Bọn người Ngải Vi vốn định đi từ lâu ăn cơm, kết quả nhìn đến ven đường có quán, vì thế hai người định ăn ở ven đường. Lúc sau liền một bên dạo, một bên du ngoạn, không nghĩ tới sẽ gặp được vị lão phu nhân này!

"A, là ngài, lão phu nhân, ngài đi dạo phố sao?" Ngải Vi kinh ngạc nói.

"A, đúng vậy, đúng vậy! Không nghĩ tới ở chỗ này gặp được người. Tới tới, Quý nhi, vị này chính là ân nhân cứu mạng của ta, Ngải công tử" Lão phu nhân hưng phấn.

"Đa tạ Ngải công tử, tại hạ vô cùng cảm kích" Dương Quý thành khẩn mà nói.

Nghĩ mấy ngày hôm trước nghe được nãi nãi ở trên đường té xỉu, gặp chết hán, trở về nhìn đến nãi nãi không có việc gì mới yên tâm. Bởi vậy, cũng nghe nãi nãi nói chuyện trải qua, còn có phương thuốc điều trị!

"Dương công tử, không cần khách khí, tại hạ chẳng qua là chuyện nhỏ không tốn sức gì." Ngải Vi xua xua tay nói.

"Công tử, đã khuya, chúng ta cần phải trở về" Tiểu Tinh lời kéo ống tay áo Ngải Vi, vội vàng nhắc nhở.

"Ách, đã khuya, lão phu nhân, tại hạ cần trở về, hôm nào lại tiếp tục." Ngải Vi cười đối lão phu nhân nói.

"Như vậy nha? Ta còn tưởng thỉnh Ngải công tử đi Quý phủ ngồi đâu" Lão phu nhân đáng tiếc nói.

"A, nài nài, về sau có rất nhiều cơ hội, nếu Ngải công tử có việc phải đi trước, chúng ta cũng không thể cưỡng ép nha. Ngải công tử, hy vọng lần sau có cơ hội có thể tới quý phủ ngồi ngồi!" Dương Quý khách khí đối Ngải Vi nói.

"Nhất định, nhất định, tại hạ cáo từ!" Ngải Vi cũng khách khí mà đáp lại! Vợ vàng cùng Tiểu Tinh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ngoài ý muốn chạm mặt

Editor: Từ Diệp

"Thế nào, đã tra được chưa?" Dương Quý hỏi nam tử đứng ở trước mặt hắn.

"Hồi tướng quân, tại hạ đi theo sau bọn họ, phát hiện bọn họ cuối cùng hướng cửa sau của phủ Vương gia đi vào!" Nam tử cẩn thận mà đáp lại.

"Cái gì, vương phủ? Vương phủ nào? Xác định không sai?" Dương Quý không thể tin tưởng.

"Thuộc hạ không nhìn sai, là Dục Vương phủ, bọn họ hai người vợ và từ cửa sau đi vào, nhìn đáng vẻ, rất quen thuộc lộ trình, không giống như là người bên ngoài." Nam tử khẳng định mà nói.

"Phải không? Nói Dục tra tra xét, khi nào bên cạnh chính mình có người hiểu ý còn không biết? Người đi xuống đi!" Dương Quý đối với nam tử xua xua tay, xem ra chuyện có điểm ý tứ...

"Vương gia, nô tài có việc bẩm báo!" Dục Vương phủ, trong thư phòng, quân gia Lý Hoài đối diện Nam Cung Dục cung kính mà nói.

"Chuyện gì, nói đi!" Nam Cung Dục hí mắt đáp lời.

"Nô tài vừa rồi đi Vương phi bên kia, tính toán hỏi nàng hay không cần thứ gì? Nhưng phát hiện, tìm một vòng lớn đều không thấy bóng người, ngài nói có thể hay không đã xảy ra chuyện?" Lý Hoài có điểm lo lắng nói. Rốt cuộc vẫn là Vương phi, tuy rằng Vương gia hiện tại không thích, nhưng tốt xấu nàng cũng là chi nữ tả tước! Cũng không thể có nửa điểm sai lầm nha...

"Phải không? Nha hoàn bên người nàng đâu, cũng không thấy bóng người?" Nam Cung Dục mắt mờ nói. Thành thân lâu như vậy, nói thật, hắn thật đúng không đi chú ý tới Vương phi trên danh nghĩa đâu!

"Đúng vậy, cũng không thấy bóng người, phòng chùng chùng nhau không thấy." Lý Hoài khẳng định.

"Đi thôi, đi xem!" Nam Cung Dục cất bước hướng cửa đi đến!

"Nhanh lên, nhanh lên, chậm sợ sẽ bị người khác phát hiện." Ngải Vi cũng không quay đầu lại mà vừa chạy vừa nói với Tiểu Tinh.

"Ai da, đau!" Ngải Vi đột nhiên đụng vào ngực người nào đó, lại còn không xem là ai, liền nghe được Tiểu Tinh phía sau nói.

"Tiểu thư, chậm một chút, chậm một chút, a... Quân gia... Vương... Gia..." Tiểu Tinh chạy vào, nhìn đến quân gia đứng ở cửa, còn có bên cạnh Nam Cung Dục, hiện tại ôm lấy eo Ngải Vi, dọa nhảy dựng, nói năng lộn xộn.

"Vương cái gì gia nha, đừng nói hươu nói vượn, hắn sao lại đến nơi này? Chúng ta vẫn nên chạy nhanh đi thay quần áo đi, đừng quên, hắn không thích chúng ta." Ngải Vi sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra, một chút không phát hiện mình hiện tại còn bị ôm ở trong lòng ngực hắn đâu. Tự nhiên cũng xem nhẹ lời Tiểu Tinh nói "Quân gia", mà lúc này bên cạnh cũng dần dần tản ra khí lạnh, khiến Ngải Vi rung mình một cái, nghĩ thời tiết trở lạnh, nhưng mà....

"Tiểu... Thư, liền... Ồ... Bên cạnh..... Người nha!" Tiểu Tinh nói lắp nói.

"Nói cái gì đâu, như thế nào lại nói lắp, ai bên cạnh người nha?" Ngải Vi lúc này mới phát giác bên cạnh có người, trên eo mình cũng có tay. Vì thế, ngửa đầu vừa thấy, ngây dại..

"Người... Người... Là... Người!" Ngải Vi phát hiện hắn là nam tử đêm đó, hơn nữa nhìn trên mặt yêu nghiệt của hắn mặt không biểu tình, còn trên người hắn tản mát ra khí chất cao quý cùng hơi thở thanh lãnh, trong lúc nhất thời cũng cạn lời!

"Sao, người gặp qua ta?" Lời nói thanh lãnh ở bên tai Ngải Vi vang lên. Nam Cung Dục cũng có chút mê hoặc, này hắn là lần đầu tiên hắn tới nơi này, nhưng vì sao người trên người nàng U Hương, có điểm quen thuộc đâu.

Đương nhiên hắn cũng nhất thời không nghĩ, Ngải Vi sẽ là nữ tử đêm đó. Rốt cuộc nàng hiện tại mặc nam trang, hơn nữa lúc ấy căn bản không thấy rõ là ai?

"Ách, không... Có... Chi là có điều... Ngoài ý muốn người ở chỗ này." Ngải Vi bỗng nhiên thanh tỉnh, nhanh rời khỏi lòng ngực hắn, cũng lui vài bước, duy trì khoảng cách. Hiên nhiên, đêm đó ánh trăng mờ lung, do độc phát ra, căn bản không có tâm tư cũng không thấy rõ đêm đó nàng đã nơi đó!

"Ta đáng sợ sao? Khiến người kinh ngạc, còn kết ba nói chuyện?" Anh mắt Nam Cung Dục thâm trầm nhìn nàng rời khỏi cái ôm ấp của hắn cũng duy trì khoảng cách, trong lòng bỗng có điểm trống trơ, không nghĩ nàng sợ hắn, thế nhưng bật thốt lên liền nói ra những lời này, bỏ đi, chính mình cũng cảm thấy không thể hiểu được!

"Ha hã, không... Có... Chi là ngài như thế nào ở chỗ này, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn." Ngải Vi vẫn ngây ngô cười cũng xua xua tay, khách khí mà nói năng lộn xộn!

"Gặp qua Vương phi"

"Gặp qua Vương gia"

Quân gia cùng Tiểu Tinh lúc này mới trầm miệng một lời, hiên nhiên bọn họ cũng bị tình huống nhất thời dọa rồi. Ngải Vi cũng mới phát hiện, nguyên lai quân gia Lý Hoài cũng ở chỗ

này, ánh mắt tự nhiên mà hướng về phía Tiểu Tĩnh, ý nghĩa: Như thế nào hấn cũng ở chỗ này, người không nói cho ta?

Cau mày, nghĩ thầm Nếu biết quán gia ở đây, bằng cách hấn đối Nam Cung Dục cung kính thái độ, tự nhiên mà cũng sẽ khiến nàng cảnh giác, sẽ không đánh vào người nào đó trong lòng ngực đi? Hiển nhiên Ngải Vi cũng đã quên chính mình đầu đá trước lung tung, căn bản không chú ý tới Tiểu Tĩnh kêu sợ hãi! Tiểu thư sao lại nhìn nàng? Nàng không nghe được đi? Tiểu Tĩnh trong lòng nói thầm!

"Đứng dậy đi, nói đây là có chuyện gì?" Thanh âm thanh lãnh lại lần nữa vang lên, cũng có chút ý vị tìm tòi nghiên cứu, hiển nhiên thấy được biểu tình nàng, đương nhiên một câu cuối cùng là nói với Thượng Quan Ngải Vi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đồng ý tự do ra phủ

Editor: Từ Diệp

Sau khi Ngải Vi đổi quần áo thì đi vào đại sảnh, chỉ thấy Nam Cung Dục ngồi ở trên chủ vị, toàn thân tản ra khí chất cao quý cùng thanh lãnh, thanh nhàn mà uống trà. Hai người ánh mắt tương đối, Ngải Vi cũng có chút lóe thần, lại một lần bị dung nhan yêu nghiệt tuần mỹ làm hoảng sợ. Mà Nam Cung Dục trong mắt cũng kinh ngạc, nhìn đến Ngải Vi một thân màu lam váy áo, khuôn mặt trang phần đơn giản, phát ra hơi thở tự nhiên, làm người nghĩ cảm giác tiếp cận, tuy rằng không tính khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng coi như thanh tú giai lệ!

"Thần thiếp gặp qua Vương gia"

Thượng Quan Ngải Vi hoàn hồn hướng Nam Cung Dục hành lễ. Cau mày, trong lòng phi bụng: Này ở cổ đại cũng thật phiền toái, người nào đều đến hành lễ, thấy trượng phu mình đều hành lễ, ở hiện đại nam nữ bình đẳng, nào phiền toái đâu?

"Miễn lễ, người có gì bất mãn? Có thể nói." Nam Cung Dục nhìn chằm chằm khuôn mặt Thượng Quan Ngải Vi, tự nhiên mà hỏi ra tiếng. Biểu tình cũng có chút nghi hoặc, cũng có chút gồng hi diễn ý cười tìm tòi nghiên cứu, mà bên cạnh quán gia lại kinh ngạc, Vương gia khi nào tốt như vậy nói chuyện? Cur nhiên...

"Ách, không có" Thượng Quan Ngải Vi hiển nhiên cũng bị dọa rồi, không nghĩ tới Nam Cung Dục sẽ nói như vậy. Nói giỡn, bất mãn? Nếu nói thật, kia có thể hay không mạng cũng sẽ không còn!

"Phải không? Thật không có? Kia hiện tại nói vừa rồi chuyện như thế nào đi?" Nam Cung Dục hiển nhiên không tin, nhưng cũng không có ý lại truy vấn, ngược lại chuyển hướng về phía chuyện vừa rồi.

"Nga, cái kia... Đó là bởi vì ta ngốc tại nơi này nhầm chán, nghĩ ra ngoài đi dạo, nhưng lại e ngại thân phận phiền toái, cho nên mới giả thành nam trang trộm đi ra ngoài chơi, cũng không có mục đích." Thượng Quan Ngải Vi thành thật mà nói. Nghĩ thầm, vẫn thành thật đi? Bằng không sợ lại chọc phiền toái trên thân, người cổ đại cũng thật nhiều nghi hoặc, đặc biệt là người quyền cao chức trọng!

"Cứ như vậy? Người chê thân phận phiền toái, còn có ngốc tới nhầm chán?" Nam Cung Dục hiển nhiên có điểm không tin, rốt cuộc vị trí Vương phi rất nhiều người muốn ngồi trên đi. Ai không muốn thì người vấn đề? Ăn mặc tốt lại ngủ ngon hảo? Tuy rằng hấn hiện tại xem như "Bệnh già", nhưng tốt xấu cũng là Vương gia, chỉ cần hấn ở một ngày, danh hiệu Vương phi khiến người thực hướng tới, càng đừng nói ăn uống đồ dùng linh tinh?

Bên cạnh quán gia Lý Hoài cũng có chút không quá tán đồng lời Ngải Vi nói. Nói, nàng đường đường Vương phi, nếu muốn đi, có thể quang minh chính đại đi ra ngoài, không cần thiết mặc thành như vậy nha? Nhưng rốt cuộc mình cũng chỉ là nô tài, ở chỗ này còn lời nói chưa phân rõ, cho nên chỉ trầm mặc, nhưng biểu tình có điểm nghi hoặc!

"Ách, ta không có ý gì khác! Cũng không... Cũng không ngại cái gì a! Ta chỉ nghĩ ra đi dạo, thật sự!" Thượng Quan Ngải Vi nhìn biểu tình bọn họ, còn có chuyện này, hiển nhiên cũng nhìn biểu tình bọn họ không thích hợp.

Nhưng cụ thể hàm nghĩa gì cũng không hiểu, chỉ có thể lần nữa nhắc không có nguyên nhân khác. Bất quá, trong lòng cũng kỳ quái, không phải nói vị Vương gia này bệnh nặng sao? Vì sao cảm giác trừ bỏ độc phát đêm đó, mọi thứ đều bình thường, hơn nữa cũng không vô tình nha? Vì sao bên ngoài truyền thái quá?

"Vây, về sau muốn đi, cứ quang minh chính đại đi ra ngoài, không cần như vậy đi ra ngoài, miễn cho bị người phát hiện, làm người ta dị nghị. Còn có ở trong phủ, cũng có thể tự do ra vào, ngoại trừ thư phòng cùng Ninh Tường điện" Nam Cung Dục nói xong liền đi ra ngoài.

Rốt cuộc cũng không phải hấn nguyên ý, nhưng thánh mệnh khó trái. Hơn nữa từ khi thành thân đến bây giờ, mình cũng không thấy nàng, hấn cho phép trong vương phủ tự do hoạt động cũng coi như một loại bồi thường đi?

Nam Cung Dục lời vừa nói ra, chỉ thấy quán gia bên cạnh có bộ dáng không thể tin. Vương gia khi nào nói chuyện tốt như vậy, thấu tình đạt lý, cứ như vậy hỏi xong? Hấn còn lo lắng, Vương gia có thể hay không xử phạt Vương phi! Không nghĩ rằng...

Nhìn Nam Cung Dục đi ra ngoài, Thượng Quan Ngải Vi cũng vội vàng mà hành lễ theo đi ra ngoài!

Mà Nam Cung Dục lúc này cũng không biết ý nghĩ người khác, lại càng không biết cách làm của hấn, khiến người hoài nghi hấn sẽ "Nhân từ"? Có lẽ trước mắt vị nữ tử này, chính hấn cũng có cảm giác không nói rồi. Bởi vậy, mới có thể làm vậy đi?

"Vâng, tạ vương gia" Thượng Quan Ngải Vi cũng đáp lại. Đồng thời cũng cảm thấy thực khiếp sợ, không nghĩ tới còn sẽ gặp được ưu ái này, xem ra lời đồn cũng không thể tin! Nhưng nàng không biết, ưu ái này chỉ đối mình nàng mà thôi, Nam Cung Dục cũng không phát hiện biến hóa này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Mua y quán

Editor: Từ Diệp

Trải qua lần sự kiện kia, Thượng Quan Ngải Vi có thể nói như cá gặp nước; chẳng những có thể ở trong phủ tự do đi lại, trừ bỏ hai cái “Cấm địa”, còn có thể quang minh chính đại đi ra ngoài.

Đương nhiên, tránh cho phiền toái, nàng vẫn thay đổi nam trang đi ra ngoài, chẳng qua, trực tiếp từ cửa chính ra ngoài, không cần từ cửa sau ra ngoài mà thôi!

“Tiểu thư, hôm nay muốn ra ngoài sao?” Tiểu Tinh đứng ở cửa nhìn trong phòng Ngải Vi nói.

“Muốn a, người đã quên, ta muốn đi dạo quanh, nhìn xem có cửa hiệu mặt tiền thích hợp hoặc y quán nha” Ngải Vi có điểm bất đắc dĩ mà hỏi, này Tiểu Tinh cũng tốt, chỉ quá lải nhải!

“Nga, chính là, tiểu thư, người thật sự muốn đi mở y quán sao? Nếu người ta biết người đi ra ngoài xuất đầu lộ diện, liền phiền toái” Tiểu Tinh có điểm lo lắng mà nói.

“Ai nha, ta chỉ đi xem, cũng chưa nói nhất định phải mở nha! Người cũng đừng có lải nhải, người không nói, cũng không ai biết nha! Chỉ đi ra ngoài tìm hiểu.” Ngải Vi vỗ trán nói, thật không biết cho Tiểu Tinh đi theo là tốt hay xấu?

Nàng cũng chỉ muốn tìm điểm chuyện làm, không nghĩ khiến nàng một thân “Bản lĩnh” lãng phí nha, hơn nữa sớm hay muộn sẽ rời khỏi nơi này, không có thu vào, sẽ ngồi ăn trống không. Cũng không thể chỉ dựa vào thân phận Vương phi nha, nói không chừng ngày nào đó, Vương gia có người trong lòng, một chân đem nàng đá văng ra đâu. Kìa đến lúc đó nàng tìm ai khóc đi? Huống chi nàng là người hiện đại, nam nữ bình đẳng, ai quy định không thể đi ra ngoài kiếm tiền? Nàng mới không để bụng người nơi này nghĩ như thế nào đâu!

Nói đến cũng khéo, lần này Ngải Vi ra tới, cư nhiên thấy được một gian y quán muốn chuyển nhượng. Vì thế, thật cao hứng mà đi vào, bởi vì mặc nam trang, cho nên Ngải Vi vẫn như lần trước, thân phận “Ngải Uy” ra lộ diện.

“Xin hỏi, nơi này muốn nhượng lại cửa hàng mặt tiền sao?” Ngải Vi lễ phép hỏi.

“Đúng vậy! Xin hỏi ngài muốn mua sao?” Một vị tiểu nhị cười hỏi Ngải Vi, hần nhìn đến Ngải Vi tuổi còn trẻ, tới mua y quán, có điểm không tin, nhưng vẫn hỏi ra, bởi vì cửa hàng nhượng lại, cũng bất đắc dĩ, nguyên nhân là:

Chường quấy bởi vì trong nhà xảy ra chuyện, cần dùng đến ngân lượng. Đối với gian phố này, bằng không cũng luyến tiếc bán đi, hơn nữa cũng ở chỗ này làm nghề y nhiều năm, có cảm tình!

“Đúng vậy! Có thể cùng lão bản các người nói chuyện không?” Ngải Vi khách khí mà nói. Nàng nhìn gian cửa hàng không giống như bị thua lỗ, nhưng thật ra “Sinh ý” không tồi nha, vì sao muốn chuyển nhượng? Trong lòng nghi hoặc!

“A, tốt, công tử, ở bên trong, thỉnh, ta tìm chường quấy chúng ta.” Tiểu nhị chạy nhanh dẫn Ngải Vi nghênh tiến vào.

“Vị công tử này họ gì, lão phu họ Lư, có lễ.” Một vị chường quấy không sai biệt lắm bốn mươi tuổi, vào cửa liền đối với Ngải Vi cười hỏi.

“Ách, tại hạ Ngải Uy, Lư chường quấy khách khí” Ngải Vi cũng khách khí mà cười đáp lại.

“A, lão phu người sáng mắt không nói tiếng lóng, cửa hàng này vốn dĩ không tính toán bán đi, nhưng bởi vì có việc gấp, nhu cầu cấp bách cần ngân lượng, cho nên mới... Xin hỏi Ngài công tử là thiệt tình tưởng mua sao? Là tính toán làm cái gì?” Lư chường quấy thử thăm dò nói.

“Đúng vậy! Tại hạ tính toán mua, không đối gạt Lư chường quấy, ta cũng là đại phu, mua cũng vì muốn tiếp tục mở y quán, không biết ngài có thể chuyển nhượng sao?” Ngải Vi cũng trực tiếp nói ra mục đích.

“Thật sự, người cũng là đại phu, cũng sẽ tiếp tục mở y quán? Kìa lão phu có thể bán cho người, nhưng Ngải công tử có thể hay không đáp ứng lão phu một điều kiện?” Lư chường quấy kích động mà nói!

“Mời nói? Chỉ cần tại hạ làm được, tuyệt đối sẽ đáp ứng” Ngải Vi cười nói.

“Ân, lão phu sau khi công tử mua, người làm vẫn ở tại chỗ này làm việc. Rốt cuộc đây cũng nơi bọn họ đi, hơn nữa nhiều năm như vậy, chưa bao giờ rời đi, cũng coi như một loại quy tắc đi?” Lư lão bất đắc dĩ mà nói. Nếu không hần có việc không thể đi, hần cũng sẽ không vứt bỏ người nơi này cùng vật nha!

“Đề cho bọn họ lưu lại tiếp tục công việc, sao không thể? Nếu nói như vậy, cầu mà không được đâu! Ta có một người, còn tính toán một lần nữa tìm người, nếu có bọn họ, ta còn mất không ít lực đâu.” Ngải Vi có chút ngoài ý muốn nói. Xác thật, mở y quán, nhân lực khẳng định một lần nữa tìm, hơn nữa thân phận của nàng cũng không thuận tiện. Nếu có bọn họ, nàng liền có thể làm đại phu phía sau màn, rất nhiều chuyện cũng không cần trực tiếp ra mặt.

“Thật sự? Ngải công tử, chịu cho bọn họ tiếp tục lực lại?” Lư lão cũng có chút khiếp sợ mà nói. Rốt cuộc có người nghi hoặc, sợ lưu lại người không quen thuộc, mục đích gì khác!

“Đương nhiên rồi! Ta muốn mở gian y quán, cũng vì phương tiện làm nghề y, mà những người này cũng thành thật, với ta mà nói, vẫn là chuyện tốt, cũng không cần lại phí tâm tư đi dạy bọn họ nha!” Ngải Vi thành khẩn mà đáp lại.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, lão phu liền cùng bọn họ nói, mà gian cửa hàng này yêu cầu một ngân lượng, Ngài công tử, có vấn đề sao?” Lư lão có điểm kích động mà nói.

Hần muốn giá cả kỳ thật cũng không cao, một phương diện Ngải Vi chịu lưu lại nguyên người trong tiệm, bọn họ không cần rời đi, điểm này khiến hần đối Ngải Vi có hảo cảm, không nghĩ khó xử, một khác cũng cảm thấy, hiện tại người làm nghề y, cũng ít thấy, chính mình đem cửa hàng cho hần, cũng coi như khiến hần một loại tốt “Giao đãi” đi? Rốt cuộc ở chỗ này gốc nhiều năm như vậy, có rất nhiều người tới phổ lớn! Ngày sau bọn họ nếu có bệnh, cũng có nơi trị liệu, không cần chạy xa như vậy đi xem bệnh.

“Một ngân lượng, không thành vấn đề! Này, cho ngài” Ngải Vi thực sáng khoái mà lấy ra ngân lượng, Ngải Vi đương nhiên không biết Lư lão trong lòng ý tưởng.

“Ân, tốt, ta đi lấy khế ước cửa hàng cho người, người đợi lát nữa ha.” Lư lão xoay người đi lấy khế ước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tình cờ nghe được tiếng hát

Editor: Từ Diệp

Cứ như vậy, Ngải Vi thoải mái mà mua y quán, cùng Lưu lão và người trong tiệm nói chuyện. Nàng chỉ đứng phía sau màn, bình thường khám vẫn là người trong tiệm làm, trừ phi có chuyện giải quyết không được, cho người tìm đến nàng đi. Đương nhiên cũng có giữ lại, nếu Lưu lão xong việc, nghỉ tới nơi này, vẫn có thể trở về vì người thân khám bệnh. Điều này khiến cho Lưu lão thực cảm động, vẫn luôn khen Ngải Vi là người thiện tâm, khiến Ngải Vi cũng có chút ngượng ngùng!

"Tiểu thư, người thật sự mua y quán nha? Kia về sau làm sao bây giờ?" Tiểu Tĩnh vừa rồi lẳng lặng mà đứng ở bên cạnh không nói chuyện, nhìn Ngải Vi giải quyết việc này, có điểm tròn mắt.

"Đứng, đương nhiên rồi! Người không thấy ta đem ngân lượng trả bọn hán sao? Cái gì về sau làm sao bây giờ, nhìn đã trễ, chạy nhanh trở về." Ngải Vi có điểm buồn cười vỗ vỗ đầu Tiểu Tĩnh nói!

"Vương gia, gần nhất Vương phi cũng không có chỗ kỳ quái, mỗi ngày đại đa số đều ở trong phủ, ngẫu nhiên cũng có đi ra ngoài, nhưng chưa thấy qua nàng cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc. Bất quá, hôm nay Vương phi đi vào một gian y quán, sau đó không lâu liền hồi phủ." Âm vệ Vũ đem tình huống mấy ngày này âm thầm đi theo Ngải Vi bẩm báo Nam Cung Dục.

"Ân, đi xuống đi?" Nam Cung Dục vẫy vẫy tay. Đi y quán, sinh bệnh sao? Sao không ở trong phủ xem? Nam Cung Dục trong lòng nghĩ, chính hắn cũng không phát giác mình bắt tri bắt giác quan tâm động tĩnh nàng!

Màn đêm buông xuống, Nam Cung Dục cũng không biết xuất phát từ tâm tính gì, nhưng bất tri bất giác mà đi tới trước cửa Khuynh Vũ các. Khi phát giác ngũ xoay người, lại nghe từ bên trong tiếng ca đứt quãng truyền đến, bước chân cũng tự nhiên mà đi vào, chỉ thấy có thân ảnh ngồi ở cách đó không xa trong hoa viên trên bàn đu dây!

Ngải Vi lúc này đang ở nhẹ xướng bản hiện đại ca khúc "Ngọt ngào":

Ngọt ngào người cười đến ngọt ngào

Giống như hoa nhĩ khai ở xuân phong

Khai ở xuân phong

Ở nơi nào ở nơi nào gặp qua người

Người tươi cười như vậy quen thuộc

Ta nhất thời nhớ không nổi

A ~ ở trong mộng

Trong mộng trong mộng gặp qua người

Ngọt ngào cười đến nhiều ngọt ngào

Là người ~ là người ~ mơ thấy chính là người

Ở nơi nào ở nơi nào gặp qua người

Người tươi cười như vậy quen thuộc

Ta nhất thời nhớ không nổi

A ~ ở trong mộng ở nơi nào ở nơi nào gặp qua người

Người tươi cười như vậy quen thuộc

Ta nhất thời nhớ không nổi

A ~ ở trong mộng

Trong mộng trong mộng gặp qua người

Ngọt ngào cười đến nhiều ngọt ngào

Là người ~ là người ~ mơ thấy chính là người

Ở nơi nào ở nơi nào gặp qua người

Người tươi cười như vậy quen thuộc

Ta nhất thời nhớ không nổi

A ~ ở trong mộng

Tiếng ca thanh thúy nhu mì, ở trong không khí phiêu đảng, làm Nam Cung Dục nhất thời đắm chìm trong tiếng ca chưa bao giờ nghe qua!

"A, cứu mạng nha" Ngải Vi cấp hô hô mà kêu to. Chính mình cư nhiên đã quên chơi đánh đu, nhẹ buông tay, người liền rơi xuống dưới, nghỉ xoay tay lại trào dây thừng, không còn kịp rồi. Bàn đu dây này là vài ngày trước nàng nhất thời hứng khởi, làm người hỗ trợ làm cho. Nhắm hai mắt, nghĩ thầm

Chết chắc rồi, cao ngã như vậy xuống đi, không chết cũng nửa cái mạng, như thế nào liền mạng lớn đâu? Thật đúng, không nghĩ rằng qua lâu, cũng không cảm giác đau, khiến nàng nhất thời đã quên thân mình đang ở nơi nào.

"Người không sao chứ? Có nặng lắm không?" Nam Cung Dục mới vừa hoàn hồn, liền nghe được cách đó không xa truyền đến âm thanh cầu cứu, không chút nghỉ ngơi, liền phóng thân qua, vừa vận ôm lấy Thượng Quan Ngải Vi từ giữa không trung rơi xuống, thanh âm thanh lãnh bên tai Ngải Vi vang lên!

"Ách, không có việc gì, không có việc gì, làm ta sợ muốn chết, cảm ơn người a"

Ngải Vi lúc này mới phát hiện mình được người cứu, trách không được không cảm thấy đau, hơn nữa hiện tại còn bị người ta ôm vào trong ngực! Chạy nhanh lui ra ngoài, nam nữ thụ thụ không thân, nếu như bị người có tâm nhìn đến, khó tránh khỏi sẽ đại nạn, huống chi hiện tại là ban đêm a!

"A? Là người?" Định nhân vừa thấy, mồm có chút há hốc, kinh hô, Nam Cung Dục? Như thế nào là hắn? Hắn sao ở chỗ này, còn cứu nàng? Có thể tưởng tượng, nếu không có hắn, chính nàng có hay không sẽ bị ngã hướng lên trời đâu, Ngải Vi hơi vỗ ngực, hiển nhiên bị dọa rồi!

"Như thế nào, người hy vọng là ai? Hát rất êm tai, người nghĩ tới tình nhân sao?" Nam Cung Dục lại lạnh lùng một câu. Không biết vì sao, nghĩ đến nàng hát, giống như tưởng niệm ai, nghĩ đến ai, trong lòng có chút không thoải mái, thuận miệng liền nói ra những lời này!

"A? Cái gì? Nơi nào có nha? Kia chỉ là ca khúc chỗ ta lưu hành..." Ngải Vi quýnh lên, cũng buột miệng thốt ra mới phát hiện nói sai lời! Lập tức ngậm miệng, nhưng không còn kịp rồi, bởi vì Nam Cung Dục nghe được!

"Bên kia các người? Ca khúc được yêu thích? Có ý tứ gì? Nhà của người không phải ở Thiên Nhai quốc sao?" Nam Cung Dục có chút kỳ quái mà nhìn Ngải Vi, chẳng lẽ nàng không phải chi nữ tã tướng? Vì sao lại nói lại quái dị?

"Ách, đúng vậy! Chỉ là... Chỉ là, ai nha, dù sao ta cũng không có ý gì khác, chỉ là ta tùy ý hát a." Ngải Vi có chút bất đắc dĩ gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, nhất thời cũng không biết giải thích, đành phải lựa chọn trầm mặc!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 13: Cứu Triệu Duyên bị rắn cắn thương

Editor: Từ Diệp

Đối với việc Thượng Quan Ngải Vi giải thích, Nam Cung Dục tuy rằng có chút hoài nghi, nhưng cũng không truy vấn nhiều, điều này làm cho Ngải Vi nhẹ nhàng thờ ra! Nói giỡn, nếu hắn thật sự vẫn luôn hỏi, thật không biết như thế nào phải giải thích đâu. Lại thế nào, cũng không thể nói với hắn rằng từ thế kỷ 21 tới a! Vương phi hắn chân chính đã uống thuốc độc tụt sát... Dù muốn cho hắn biết, ít nhất cũng không phải hiện tại!

Hơn nữa quan trọng nhất, dù nàng nói nói thật, hắn cũng không sẽ tin tưởng đi? Không tốt bị hắn coi như kẻ địch, đòi giết, không có lời nha, Ngải Vi trong lòng phi bụng!

"Nếu như vậy, đã khuya, sớm một chút nghỉ ngơi đi." Nam Cung Dục nhìn Thượng Quan Ngải Vi thật lâu, mới thấp thấp mà nói ra những lời này, có lẽ chính hắn cũng không thể hiểu được vì sao sẽ đề ý lời nàng nói đi?

"Vâng, vâng, Vương gia đi thông thả"

Ngải Vi vừa nghe đến lời này, nhanh nói câu sau, xoay người chạy về phòng! Trong nháy mắt, mấy ngày đi qua, Ngải Vi y quán cũng cứ theo lẽ thường vận hành. Mấy ngày nay, nàng ngẫu nhiên đi ra ngoài, nhưng cũng không ở lâu, chỉ đi xem trong tiệm người có không yêu cầu khác? Nhìn trong tiệm có bóng người vội vàng, Ngải Vi có chút cảm thán! Còn tự cho mình có biết ý thuật, đi kiểm tiền, tuy rằng mỗi ngày thu vào không phải rất nhiều, nhưng ít ra sinh hoạt vẫn không thành vấn đề. Nói như vậy, đến lúc đó nghĩ cách khiến Vương gia lộng trương hư thur, mình thực mau có thể tự do!

"Mau tới cứu người, mau tới cứu người, chạy nhanh cứu mạng nha." Bỗng nhiên từng tiếng hét, đánh gãy suy nghĩ Ngải Vi, chỉ nhìn thấy từ cửa có người công một người chạy vào tiệm, kêu to!

"A, hình như bị rắn cắn nha, nên làm cái gì bây giờ nha? Nơi này đại phu vừa vận đi ra ngoài khám bệnh." Một vị tiểu nhị khó xử mà nói, sắc mặt cũng sốt ruột.

"Chẳng lẽ không đại phu khác sao? Vậy các người còn mở y quán nha." Vị thanh niên kia cảm giận mà nói.

"Này... Này... Nguyên lai có hai vị nha, nhưng đều ra cửa." Tiểu nhị khàn khàn mà nói, nhìn đến nam tử kia tức giận, có chút sợ hãi mà đáp lại.

"Ta đến xem đi?" Rhanh niên kia sắp phát hỏa, Ngải Vi nhẹ nhàng mà đi ra phía trước xem người nằm trên mặt đất!

"Người là vị nào, người là đại phu sao?" Thanh niên kia vội vàng hỏi, cũng bắt được tay vừa định vuron ra!

"Ách, đúng vậy! Người đừng vội, để ta trước nhìn xem, bằng không người nọ sẽ có nguy hiểm." Ngải Vi cũng có chút sốt ruột, lắc lắc tay bị giữ. Này người cổ đại, sao mỗi người đều như vậy, động bất động liền nắm tay người, tới nơi này lâu như vậy, tay đều bị người nắm rất nhiều lần, tuy rằng không phải cùng cá nhân! Ai...

"Nga, nga, mau nhìn xem, nhất định phải cứu hắn nha." Nam tử thực kích động mà nói, cũng nhường chỗ cho Ngải Vi.

Ngải Vi cũng không làm ra vẻ, chạy nhanh nhìn miệng vết thương, xé mở quần áo dưới chân, dề dề miệng vết thương, sau đó, từ trên người lấy ra một viên giải độc đan tự chế nhét vào trong miệng nam tử, cũng bắt đầu dề ép miệng vết thương, một lát sau, máu rớt cuộc chậm rãi biến thành màu đỏ, nọc độc đã loại bỏ!

"Hào, còn may chưa đến đúng lúc, bằng không dù thần tiên cũng cứu không được." Ngải Vi nhẹ nhàng thờ ra, đối với vị nam tử đang đứng nói!

"Thật, thật sự? Thật tốt quá, cảm ơn người, đại phu." Namm tử cao hứng mà nói!

"Ân, không khách khí, đây là việc đại phu nên làm, bất quá hắn không nhanh tỉnh, người vẫn nên đỡ hắn đi nghỉ ngơi một hồi đi." Ngải Vi lúc này mới phát hiện, nguyên lai nam tử này cũng lớn lên không kém, bất quá vừa rồi vì cứu người, giống như có điểm chật vật thôi!

“Ân, cảm ơn, chờ đại ca ta tỉnh, lại cảm ơn ngài” Nam từ rút cuộc cười nói lời nói!

Đại ca? Ngài Vi lúc này mới phát hiện, nam tử đỡ ngồi ở trên bàn cùng nam tử nói chuyện có điểm giống, chẳng qua nam nhân hôn mê lớn lên tương đối ôn nhã, có dáng vẻ thư sinh, nhưng lại không giống, nhìn quần áo, khí chất giống như cũng là từ đệ phủ quý nhân gia đi?

“A, không cần, không có việc gì! Ngươi chỉ cần thanh toán chân kim là được, không cần cái khác.” Ngài Vi cười đáp lại.

“A? Ngươi là đại phu nơi này, không phải nói đại phu nơi này đều đi ra ngoài sao?” Nam tử có chút kỳ quái mà nhìn tiểu nhị.

“A, ta cũng là đại phu nơi này, bất quá ta không thường xuyên ở chỗ này, chỉ ngẫu nhiên lại đây, cho nên tiểu nhị cũng không rõ lắm, có cái gì chậm trễ, ngươi đừng trách móc.” Ngài Vi khách khí mà nói, cũng để tiểu nhị rời đi làm việc khác!

“Không dám, không dám, ngươi đã cứu đại ca ta, còn có gì để trách móc? Hẳn là chúng ta nên cảm ơn ngươi mới đúng.” Nam tử sờ sờ đầu nói!

“Đại ca, ngươi tỉnh, có việc gì không?” Bỗng nhiên một tiếng thanh âm rất nhỏ truyền đến, nam tử nhanh chạy tới hỏi.

“Không... Không có việc gì, Dung, vất vả cho ngươi.” Triệu Duyên hơi nhú mi đối với Triệu Dung nói.

“A, ca, không vất vả, còn may gặp phải vị đại phu này, giúp ngươi đem xà độc loại bỏ, bằng không không biện pháp cứu ngươi.” Triệu Dung chỉ chỉ Ngài Vi nói.

“Phải không? Cảm ơn vị đại phu này, xin hỏi họ gì, ngày khác tất tới cửa nói lời cảm tạ.” Triệu Duyên cảm kích mà nói.

“Ách, không cần, công tử, ngài chỉ cần thanh toán chân kim là được, cái khác không cần.” Ngài Vi vẫy vẫy tay, khách khí nói.

“Này sao được đâu? Ngài đã cứu ta, sao lại có thể làm ngươi chi thu chân kim?”

Triệu Duyên có chút sinh khí mà nói. Hắn tuy rằng không phải đại nhân vật, nhưng ít nhất ý thức báo đáp ân nhân vẫn phải có!

“Ta có việc cần đi trước, cáo từ.” Cuối cùng, Ngài Vi khó từ chối háo ý bọn họ, chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng bọn họ, cũng nói tên họ, để cho bọn họ về sau có việc có thể tới trong tiệm tìm năng, mà chính năng cũng không để ý nhiều, rốt cuộc cũng không tính báo đáp gì? Chỉ ngoài ý muốn ngẫu nhiên gặp được duyên phận thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mời du hồ

Editor: Từ Diệp

Thoảng qua mấy ngày, Ngài Vi mỗi ngày đều đến y quán, ngẫu nhiên giúp trong tiệm làm chút chuyện, cũng coi như đối y quán có phụ trách. Phần lớn thời điểm năng đều là chường quầy phải tay. Lúc này, năng dựa vào một thân cây hậu viện, hưởng thụ ánh mặt trời chiếu qua lá cây!

“Xin hỏi Ngài công tử ở đây sao? Tại hạ Triệu Duyên, muốn gặp ngài ấy.” Ngoài cửa một thanh âm trầm thấp hữu lực vang lên!

“Ngạ, tốt. Vừa vặn Ngài công tử hôm nay có tới, hiện tại ở hậu viện, ngài đợi lát nữa.” Tiểu nhị vội vàng tiếp đón, rốt cuộc Triệu gia không phải là người bình thường không thể đắc tội đâu, là tam đại gia tộc chi nhất kinh thành.

“Không cần, xin hỏi tìm ta có việc sao?” Ngài Vi vừa nghe có người tìm, cũng liền đi ra. Chỉ thấy Triệu Duyên một thân bạch y, ôn hòa như ngọc tuấn nhan mang theo nụ cười nhợt nhạt đang đứng ở đại sảnh ở giữa chỗ.

“Ngài công tử, đa tạ ân cứu mạng mấy ngày trước.” Thanh âm ôn hòa mang theo có chút hơi thở ngoài ý muốn vang lên, khả năng không nghĩ tới Ngài Vi cư nhiên ở chỗ này đi?

“Ách, không cần khách khí!” Ngài Vi có chút ngượng ngùng mà nói, vừa rồi cư nhiên nhìn hắn, có chút ngại người, ngày đó không nhìn kỹ hắn, không nghĩ tới hắn cư nhiên lớn lên đẹp như vậy!

“Tại hạ trả bả tới ân cứu mạng của ngài, còn muốn mời ngươi qua mấy ngày cùng đi du hồ, xin hỏi Ngài công tử có thời gian cùng đi sao?” Triệu Duyên có chút chờ mong nói. Rốt cuộc đối với vị công tử cứu mệnh mình, có hảo cảm, hy vọng có thể tiến thêm một bước kết giao, nói không chừng có thể trở thành bạn tốt đâu!

“A? Du hồ? Thật vậy chăng? Ngươi kêu ta Ngài Uy đi, đừng kêu công tử công tử, phiền toái.” Ngài Vi có chút cao hứng mà nói. Năng tới nơi này lâu như vậy, còn chưa dạo chơi ngoại thành quá đâu, vừa nghe có chơi, đương nhiên là có chút hưng phấn!

“A, kia tốt, ngươi cũng kêu ta Triệu Duyên đi? Đến lúc đó ở chỗ này gặp, ta có việc đi trước.” Triệu Duyên cũng có chút ngoài ý muốn nói. Không nghĩ tới Ngài Vi sẽ dễ dàng đáp ứng hắn, xem ra năng cũng là người thực sàng khoái!

“Ân ân, tốt. Đến lúc đó gặp.” Ngài Vi nghĩ chuyện sắp, cũng nhanh đi trở về. Miễn cho bị người ta nói, tuy rằng năng không dễ bụng, nhưng cũng không cần thiết vào lúc này gia tăng gánh nặng!

“Tiểu Tinh, ngươi biết du hồ ở nơi nào không?” Ngài Vi nghĩ đến ngày sẽ theo Triệu Duyên, ba ngày sau du hồ, nhưng muốn hiểu biết chuyện như thế nào?

“Tiểu thư, ngươi nói chính là cử hành du hồ một tháng một lần sao? Tiểu thư muốn đi? Sẽ náo nhiệt, rất nhiều danh môn công tử tiểu thư đều sẽ đi, còn có...” Tiểu Tinh lập tức nói không ngừng!

“Phải không? Nguyên lai còn có ý tứ này nha?” Không nghĩ tới, du hồ một tháng một lần, giống như yến hội! Hai mươi mỗi tháng, rất nhiều danh môn quý tộc công tử tiểu thư đều sẽ đi tham gia, nếu ở trong quá trình du hồ, gặp được nam nữ tình đầu ý hợp hoặc hợp ý, để người nhà đi cầu hôn! Như không gặp được, coi như một lần giao hữu hoặc du ngoạn, cũng là chuyện không tồi. Ân, xem ra có chút ý tứ, mình có thể đi một lần du ngoạn, Ngài Vi sờ sờ cằm, trầm tư!

Sáng sớm, Ngải Vi một bộ nam trang màu lam, trong tay cầm một giấy phiến, nghiêng nhiên trang điểm thành ngọc công tử nhẹ nhàng, bên người dẫn theo đồng dạng nam trang “Shota” * Tiêu Tinh, hai người một trước một sau đến cửa y quán cùng Triệu Duyên chạm mặt!

“Người đã đến rồi, chúng ta đi thôi.” Một thân bạch y, Triệu Duyên toàn thân tôn quý ưu nhã, trên mặt mỉm cười mà nhìn Ngải Vi, nhìn đến quần áo nàng cũng có chút kinh ngạc!

“Ân, đợi lâu, đi thôi!” Ngải Vi cũng khách khí nói, đồng dạng bị Triệu Duyên tuần mỹ làm sững sờ, thật đúng không nghĩ tới hắn sẽ đẹp đâu!

*Shota: kiểu giống hai bé trai 16 tuổi trở xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Du hồ Ngoài ý muốn cứu người

Editor: Từ Diệp

Liếc mắt một cái nhìn lại, hồ nhỏ cong cong mở rộng thành biển rộng vô biên, bầu trời xanh, nước gọn lân lân, liếc mắt nhìn không đến cuối, cây liễu bên bờ biển theo gió lay động, to liêu sôi nổi, bay múa đầy trời, bên cạnh rất nhiều du thuyền đậu, cảnh tượng hiện lên thật đẹp.

"Triệu công tử, người đã đến rồi." Đang lúc Ngải Vi cùng Triệu Duyên một chân muốn đi lên thuyền, nghe được từ nơi không xa tới một vị thiếu nữ diễm động lòng người đang liếc mắt đưa tình nhìn Triệu Duyên!

"Ách, Lý tiểu thư, người cũng tới?" Triệu Duyên khách khí mà nói. Nguyên lai cũng là một trong tam đại gia tộc Lý gia chỉ nữ Lý Nhan!

"Vị công tử này là... Ta cùng các người có quen biết sao?" Lý Nhan nhìn Ngải Vi, rồi chuyển hướng sang Triệu Duyên ôn nhu hỏi.

"A, tại hạ Ngải Uy, nếu cô nương không chê, liền cùng nhau đi?" Ngải Vi nhìn Triệu Duyên, có chút hài hước nói!

"Ân, đa tạ công tử, công tử, mời." Lý Nhan cao hứng đáp lại, ánh mắt hướng Triệu Duyên ngấm lại ngấm, trên khuôn mặt cũng có một tia đỏ ửng!

Trên hồ có nhiều con thuyền đủ loại màu sắc hình dạng, đồng thời cũng truyền đến từng tiếng đàn như khe núi nước suối thanh triệt, linh hoạt, kỳ ảo! Xem ra, thật đúng là náo nhiệt, muôn hoa đua thắm khoe hồng. Ngải Vi ngồi cạnh bàn, bưng trà, biểu tình có chút hưởng thụ mà hip mắt nghe, mà Triệu Duyên ngồi ở bên cạnh, mặt mang nụ cười mà uống trà!

"Hai vị công tử, nếu không chê, tiểu nữ từ có thể đàn một khúc?" Lý Nhan có chút ngượng ngùng mà đứng lên nhìn Triệu Duyên nói!

"A, tốt nha! Tại hạ ngấm lại nên nghe một chút cảm nghệ của cô nương." Ngải Vi mở miệng nói trước Triệu Duyên, ánh mắt mang theo giao hoạt, nhìn ra được Lý Nhan muốn để lại cho Triệu Duyên ấn tượng tốt. Mà nàng cũng vui giúp một phen, ha ha, ai kêu nàng tò mò làm chi?

"Ân, tốt, Lý cô nương, mời." Triệu Duyên bắt đầu đi mà nhìn Ngải Vi, hắn biết Ngải Vi có ý. Đương nhiên cũng biết Lý tiểu thư đối hắn có hảo cảm, nhưng hắn lại không có tâm tư. Chỉ sợ còn như vậy, sẽ sinh ra hiểu lầm lớn hơn nữa, muốn cự tuyệt, lại sợ nhiều hứng thú Ngải Vi, đành phải thôi! Không biết vì sao, nhìn mặt Ngải Vi hưng phấn, liền không muốn làm hắn thất vọng, hắn cũng không hiểu được tâm tư gì!

Bên tai truyền đến một trận nhạc khúc ưu nhã dễ nghe, cũng làm Ngải Vi tạm thời đắm chìm ở tiếng đàn duyên dáng, say mê trong đó. Không thể không nói, nữ tử cổ đại thật đa tài đa nghệ, tài mạo song toàn a, Ngải Vi như đi vào cõi thần tiên.

"Thật là tiếng đàn mỹ diệu."

"Bạch bạch" vài tiếng vỗ tay từ bên ngoài truyền đến, một thanh âm vang lên, lời nói từ ngoài tiến vào, ngay sau đó xuất hiện một khuôn mặt mang ý cười và một khuôn mặt khác, hai người thân tôn quý ưu nhã tiến vào!

"Tuyên Vương gia, Lịch Vương gia,"

Triệu Duyên đứng lên, cung kính tiếp đón. Nguyên lai là Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử, Ngải Vi tới nơi này lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người hoàng thất ngoài Nam Cung Dục!

"Ha ha, Triệu công tử, sẽ không trách chúng ta đường đột đi? Chúng ta vừa lại đây, liền nghe tiếng đàn êm tai, tài tình không nịnh được đi đến nơi này. Hai vị này là..." Tuyên vương mang theo ánh mắt thăm dò nhìn về phía bọn người Ngải Vi, ánh mắt tự nhiên cũng ngấm Lý Nhan đánh đàn!

"Tự nhiên sẽ không, hai vị Vương gia không chê mới đúng, vị này chính là bằng hữu tại hạ, Ngải Uy, vị này chính là Lý cô nương" Triệu Duyên khách khí giới thiệu có lễ.

"A, Triệu công tử không cần khách khí, cái gọi là:" Có bằng hữu từ phương xa tới, vui vẻ vô cùng." Tất cả mọi người đều tới du hồ, tự nhiên không cần câu nệ tiểu tiết." Lịch vương mang theo mặt bẹp bẹp cười ha ha nói!

"Gặp qua hai vị Vương gia." Ngải Vi cùng Lý Nhan đồng thời lên tiếng hành lễ!

“A, cứu mạng, cứu mạng, mau tới cứu người, có người rơi xuống hồ...” Từ bên ngoài truyền đến từng đợt thanh âm cầu cứu, hỗn loạn, còn có tiếng la khóc của nữ tử!

“Đi ra ngoài nhìn xem đi.” Có lẽ xuất phát từ suy nghĩ muốn cứu người? Ngải Vi không để ý tới thân phận bọn họ, cũng không quay đầu lại mà chạy đi, bọn người Triệu Duyên cũng theo sau đi ra ngoài!

“Bùm!”

Ngải Vi đi ra ngoài nhìn đến rất nhiều người vây quanh, nhưng lại không ai xuống cứu, không chút suy nghĩ, liền trực tiếp nhảy xuống. Bơi qua đi từ sau lưng vớt nữ tử từ kia liền hướng bờ biển dựa qua, sắc mặt nàng kia tái nhợt, nhìn đáng về uống không ít nước, Ngải Vi chạy nhanh lại gần sát chỗ miệng mũi, nghiêng đầu quan sát bộ ngực này, liền đem ngón tay ấn dưới

nữ, đặt hai tay trên bộ ngực, dùng trọng lượng thân thể ấn xuống, đôi tay đè ép, còn thường thường ghé vào trước ngực nữ tử nghe. Người chung quanh nhìn Ngải Vi có động tác kỳ quái, có chủ quái dị, cũng không dám ngăn cản nàng cứu người!

“Các người tránh ra, đừng vây quanh, không khí không tốt!” Ngải Vi có chút tức giận mà nói, người đầu, người rơi xuống nước cũng không cứu, hiện tại lại vây quanh, liền chút tươi không khí cũng không!

“Khụ, khụ,” Theo Ngải Vi từng cái đè ép, nữ tử phun ra chút nước, liền tỉnh lại.

Người chung quanh lại sôi nổi vây đi lên, xem ra Ngải Vi có cứu pháp quái dị, có chút kinh ngạc, cũng đối Ngải Vi là thân phận nam tử, đối nữ tử như vậy, cảm thấy không phù hợp lễ tiết. Muốn nói không ngại, có chút không thể, có ít người nghĩ tới, rồi lại giống như khó xử, mà Ngải Vi cũng không cảm thấy chính mình ăn mặc nam trang đối một nữ tử sẽ bị người dị nghị. Nếu ở hiện đại, thì không có gì, nhưng mà ở thời đại này, thành một loại dị nghị!

“Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ.” Một vị nha hoàn, đối với nữ tử nằm trên mặt đất kêu khóc!

“Không... Không có việc gì, Tiểu Lê, đừng... Hoảng.” Nàng kia tỉnh lại, ngồi dậy, đối với Tiểu Lê nói.

“Nha... Đa tạ công tử cứu tiểu thư nhà ta.” Tiểu Lê lại khom lưng hành lễ với Ngải Vi.

“Không có việc gì, nhanh mang tiểu thư nhà người trở về nghỉ ngơi, đừng để cảm lạnh.” Ngải Vi xua xua tay, tỏ vẻ bảo bọn họ nhanh trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 16: Cấm tự do ra phủ

Editor: Từ Diệp

"Người, người, người là..." Ngải Vi đương nhiên không biết thân mình ướt đầm, nhìn bọn họ rời đi, xoay người cũng muốn trở về. Chỉ là không nghĩ tới vừa lúc trượt ngã ở trên người Triệu Duyên, quần áo nàng bị ướt cũng dính vào thân. Theo quán tính, cả người Ngải Vi đều dựa vào trên người hắn, cảm nhận được trước ngực mềm mại, khiến Triệu Duyên cứng đờ, không thể tin tưởng mà nhìn nhân nhi trong lòng ngực.

"A, ta... lạnh chết, nhanh về đi." Triệu Duyên tự dưng không thể lên tiếng trước "Nữ", Ngải Vi chạy nhanh gần hắn nói, dời đi đề tài, cũng kéo kéo ống tay áo hắn, tỏ vẻ muốn mượn áo ngoài hắn, mà Tiểu Tinh chỉ đứng bên cạnh, biểu tình thực khẩn trương, nhưng rồi lại không thể nào xuống tay!

"Nga, nga, cho người." Triệu Duyên hoàn hồn, liền vội vàng cởi áo ngoài phủ cho Ngải Vi, người chung quanh ngược lại không chú ý nhiều như vậy, cho rằng chỉ đơn giản sợ Ngải Vi bị nhiễm lạnh, mà mượn áo ngoài, chỉ có người đứng ở bên cạnh Tuyên vương, tuy rằng không đến mức phát hiện Ngải Vi là nữ, nhưng đối với hai người, ánh mắt lại thâm trầm mà nhìn chăm chăm, ý vị không rõ...

"Vương gia, Vương phi mấy ngày nay đều ở y quán đi lại, lại còn có ở trong y quán, cứu Triệu Duyên bị trúng độc do rắn cắn, sau đó, Triệu Duyên tự mình tới y quán tìm Vương phi nói lời cảm tạ, cũng mời du hồ... Còn có..." Vũ đem tình huống gần nhất của Ngải Vi bẩm báo cho Nam Cung Dục!

"Triệu Duyên? Du hồ?" Nam Cung Dục thấp thấp mà nói, không biết vì sao, nghe du hồ, tay bắt tri bất giác mà nắm chặt, càng nghe được phía sau ngã vào trong lòng ngực Triệu Duyên, con người sâu thẳm âm trầm, toàn thân căng tràn ra hàn khí khiếp người, Vũ bắt tri bất giác run lên, không rõ nguyên do, chỉ hy vọng chạy nhanh ra ngoài, miễn cho bị không biết hàn khí nơi nào tới đông lạnh!

"Truyền lệnh đi xuống, về sau không cho Vương phi tự do ra cửa." Nam Cung Dục, đáy lòng áp lực dâng lên khác thường, không chút nghĩ ngợi liền hạ lệnh, đến nỗi tâm tư gì, không ai có thể hiểu!

"Ách, vâng, thuộc hạ liền đi phân phó." Vũ tuy rằng cảm thấy có chút không hiểu được, nhưng cũng không dám nghi ngờ, nhanh lui đi ra ngoài!

Ngải Vi trở lại vương phủ là lúc mặt trời chiều ngã về tây, nhưng mà đối với chuyện Triệu Duyên biết mình là nữ nhi, cũng không để ý nhiều. Tuy rằng hai người tuy không tính bạn tri kỷ, nhưng tin tưởng lẫn cũng sẽ không tùy ý nói cho người khác. Quan trọng chính là, hắn cũng không biết thân phận thật sự của nàng? Hai người cự tuyệt Triệu Duyên tiền, nhanh chóng chạy về phủ!

"Tiểu thư, nhanh đi tắm! Miễn cho cảm lạnh." Tiểu Tinh vừa vào cửa liền vội vàng nấu nước ấm, nôn nóng mà nói Ngải Vi.

"Ân, tốt, ta đi tắm." Ngải Vi đi vào nội thất, bước vào thùng tắm, nhìn hoa vẩy đầy thùng tắm, hít mắt nghe mùi hoa nhàn nhạt, thực hương thụ!

"Tiểu Tinh, ta mệt chết, giúp ta lau chùi một chút đi." Ngải Vi nghe được một tiếng cửa phòng mở, tưởng Tiểu Tinh, mở miệng yêu cầu!

"A, người... Người... Như thế nào lại ở chỗ này?" Qua một hồi lâu, vẫn không cảm giác được động tác Tiểu Tinh, mở mắt ra vừa thấy, hoảng sợ, hiển nhiên không nghĩ tới Nam Cung Dục lúc này sẽ xuất hiện ở nơi này!

"Ta không nghĩ tới người lúc này đang tắm." Nam Cung Dục thực mất tự nhiên rồi lại trấn định mà nói. Chỉ thấy tuấn nhan yêu nghiệt mỹ hoặc của hán, ánh mắt thâm thúy mà nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng cùng vai ngọc tuyết trắng trong nước, còn có người được bốn phía tràn ngập mùi hoa nhàn nhạt, trên má đồng thời cũng xuất hiện đỏ ửng không dễ thấy, thân thể cư nhiên có một cỗ cảm giác rục rịch khô nóng!

"A, người... Người mau xoay người, đi ra ngoài nhanh!" Ngải Vi lúc này mới phát hiện mình còn ngồi tại thùng tắm, nhanh mở miệng kêu to.

Tuy rằng nàng là người thế kỷ 21, nhưng cũng không phải người coi mở để người khác thưởng thức "Bản thân là thể", huống chi hai người nước sông không phạm nước giếng, muốn tiến vào, cũng nên nói một tiếng đi. Sao lại có thể tùy tiện vào phòng nữ nhân? Ngải Vi nhanh đứng dậy mặc quần áo, trong lòng buồn bực mà nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Âm muội trêu đùa

Editor: Từ Diệp

Lúc Ngải Vi mặc xong quần áo, từ bức bình phong đi ra, nhìn Nam Cung Dục chấp tay đứng trước cửa sổ, tóc đen rũ xuống, toàn thân tôn quý ưu nhã, giống như đang suy tư!

"Vương gia, tìm ta có việc sao?" Ngừ khi Ngải Vi có chút thiện hòa. Trong lòng nàng đang rối rắm, vô duyên vô cớ bị người ta thấy mình đang tắm gội. Ách, tuy rằng cũng không nhìn thấy toàn thân. Nhưng, kia cũng là nàng ** nha, hơn nữa đây là thời đại khác, chẳng lẽ ép hẳn phụ trách sai? Đương nhiên nàng đã quên, nàng sớm đã là Vương phi danh chính ngôn thuận!

"Không có việc gì thì không thể tới sao?" Nam Cung Dục nghe ngừ khi bắt đầu không vui, xoay người tự nhiên mà trả lời, khuôn mặt lạnh lùng đạm mạc nhìn Ngải Vi, trong lòng không rõ mà bức bối, vì sao khi nghe ngừ khi nàng khó chịu, sẽ buồn bực!

"Ách, chuyện kia... Chỉ là..." Ngải Vi nghe lời nói của Nam Cung Dục, ngược lại không biết nên trả lời như thế nào. Ngẫm lại, nơi này là địa bàn hắc, là Vương gia cao cao tại thượng, hẳn muốn tới thì tới, còn cần người khác cho phép sao? Nhưng lại cảm thấy chỗ không đúng, lại nói không rõ. Ngải Vi cau mày, bất đắc dĩ mà gãi gãi đầu tóc mình!

"Nghe nói người hôm nay đi du hồ, còn cứu người?" Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi biểu tình khó xử, tâm tình đột nhiên trở nên thực tốt. Khóe môi khẽ nhếch, khuôn mặt yêu nghiệt tuấn dật nhìn Ngải Vi lộ ra nụ cười tà từ mỉa mai!

"A, yêu nghiệt, thật soái." Ngải Vi đột nhiên giống hoa si, nhìn Nam Cung Dục hỏi một đằng trả lời một nẻo. Ngay sau đó cũng phát hiện không thích hợp, trên mặt xuất hiện mắt tăng đỏ ửng, phảng phất, chỉ cảm thấy trái tim "bang bang bang..." kinh hoàng!

"Hả? Người nói gì?" Trên mặt Nam Cung Dục lạnh băng hờ hững, đột nhiên tiến đến và khom người nhìn Ngải Vi. Ánh mắt ôn nhu, biểu tình chuyên chú, thanh âm từ tính dễ nghe, giống như gió nhẹ phất quá mặt hồ, khoảnh khắc gọn sóng nhắc ba quang.....

"Ách, cái kia... Đúng vậy!" Ngải Vi hoàn hồn, có chút lắp bắp nhìn Nam Cung Dục nói. Nghĩ thầm, yêu nghiệt này cũng thật quái, không thể hiểu được tại sao cười, hại nàng giống hoa si, thuận miệng nói ra lời như vậy. Hiện tại đột nhiên trở nên thực ôn nhu, khiến trái tim nàng càng đập "bang bang bang..." không ngừng!

"Cho dù có chuyện... Vậy người cũng không thể tùy ý vào phòng người khác." Ngải Vi lấy lại bình tĩnh nhìn Nam Cung Dục, có chút tức giận mà nói. Rõ ràng hai người đang nói chuyện, ngẫm lại vẫn nên nhắc nhở hắc, để tránh về sau lại xuất hiện tình huống như vậy!

"Nga, người khác? Người hình như là Vương phi ta! Là người khác sao?" Nam Cung Dục đột nhiên hài hước mà cố ý nhìn Ngải Vi nói. Hắc hẳn muốn nhìn một chút biểu tình Ngải Vi nghe được hẳn nói như vậy sẽ có phản ứng gì, nghĩ như vậy, không biết vì sao tâm tình cũng tự nhiên tung bay lên!

"Ách, kia... Kia cũng chỉ là xưng hô trên danh nghĩa, chúng ta hiện tại chỉ là người xa lạ." Ngải Vi vừa nghe đến hai chữ "Vương phi". Ngẫm lại, nàng là thê tử trên danh nghĩa hắc, tới phòng thê tử cũng thực bình thường! Nhưng ngẫm lại: Không đúng, từ khi nàng gả qua đây đến bây giờ, số lần hai người gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, có giống phu thê đâu? Ngải Vi nhủ thầm, lén lút dầu!

"A, Vi Nhi đang nhắc nhở chúng ta còn chưa có viên phòng sao? Nếu là chuyện này, chúng ta đây... Có phải như vậy có thể chứng minh không phải người xa lạ?" Nam Cung Dục nhìn đến khuôn mặt nhỏ Ngải Vi đang nhăn, duỗi tay đem nàng ôm vào trong lòng ngực, trên mặt lộ ra mỉm cười nhợt nhạt, đột nhiên cảm thấy trêu đùa nàng, cũng là một chuyện vui. Đây lòng bỗng khác thường, cố ý giả vờ làm ngừ khi cùng tự thể thực ái muội!

"A, ta, ta không phải ý nàu, người. Người. Buồng. Ta." Khuôn mặt trắng nõn của Ngải Vi lập tức đỏ hồng, duỗi tay muốn đẩy Nam Cung Dục ra, nào biết Nam Cung Dục lại ngược lại đem nàng ôm đến chặt. Tuy rằng nàng là người hiện đại thế kỷ 21, nhưng tốt xấu cũng vẫn là thiếu nữ cái ngây thơ, đối với chuyện này, hiển nhiên có chút thẹn thùng. Đồng thời cũng không chú ý, Nam Cung Dục xưng hô cũng biến thành "Vi Nhi"!

"A, cái kia, cái kia ta, không phát hiện... Người, các người tiếp tục..." Tiểu Tinh tức hừng hực mà từ bên ngoài chạy vào, nhìn đến Ngải Vi bọn họ đang ôm nhau, thực kinh ngạc, ngay đại, sừng sốt nửa ngày mới hoàn hồn!

"Hoàn hồn lại, người không cần phải nhìn như vậy." Ngải Vi thành công tránh thoát khỏi sự ôm ấp của Nam Cung Dục, nghịch ngợm gõ trán Tiểu Tinh, thực mắt tự nhiên bước nhanh ra ngoài, mà Nam Cung Dục lúc này nhìn bóng dáng Ngải Vi đi ra, khóe môi tự nhiên mà cong lên, chính hắc cũng không phát giác!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Người chịu bồi ta đi ra ngoài?

Editor: Từ Diệp

"Vì sao lại đột nhiên hạn chế tự do của ta." Sáng sớm vừa ra ngoài, kết quả nghe thấy lệnh cấm ra cửa, sợ nàng lên đi ra ngoài, cư nhiên cử thị vệ canh cửa sau. Nhất thời tức giận, lập tức chạy tới thư phòng cùng Nam Cung Dục lý luận!

"Người là Vương phi bốn vương, sao có thể tùy tiện chạy ra xuất đầu lộ diện? Thực ảnh hưởng hình tượng." Nam Cung Dục lười nhác ngồi ở án thư, hai tròng mắt thâm thúy nhìn chăm chăm Ngải Vi!

"Ách, cái kia... Ta là nữ giả nam trang, có ai biết ta? Sao lại ảnh hưởng hình tượng?" Ngải Vi bị Nam Cung Dục nhìn đến có chút chột dạ, nhưng vẫn tự nói ra ý kiến đúng lý hợp tình.

"Tạm thời không bị người phát hiện, nhưng vẫn khó tránh khỏi sẽ bị phát giác, người xem Triệu Duyên không phải... Cho nên..." Nam Cung Dục cố ý nói một nửa, liền dừng lại, con người sâu thẳm nhìn Ngải Vi, phảng phất đang nói: Người đã bị người phát hiện!

"Ách, cái kia... Là ngoài ý muốn, hơn nữa hắc sẽ không nói ra." Ngải Vi thực tự tin nói!

“Phải không? Người xác định hẳn sẽ không nói?” Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi cư nhiên đối Triệu Duyên thực tín nhiệm biểu tình chút khó chịu! Khẽ mở môi mòng, sắc mặt biến đổi, tuần nhan yêu nghiệt tà tử ám trầm như sắt, chặt chẽ khóa Ngải Vi trong ánh mắt!

“A, chuyện kia, chuyện kia người muốn như thế nào, mới có thể cho ta ra ngoài? Ta muốn đi mua chút thảo dược.” Ngải Vi căng da đầu nhìn mặt Nam Cung Dục âm trầm, có chút không biết làm sao mà nói. Tuy rằng yêu nghiệt kia cười lộ rất đẹp, nhưng vừa thấy hẳn khôi phục biểu tình lạnh nhạt, vẫn có chút kinh hồn táng đảm. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu*, đạo lý này, nàng vẫn hiểu, làm không tốt, một câu của hắn, có thể khiến nàng bỏ mạng. Ngải Vi trong lòng phi nhỏ!

“Thảo dược? Sai hạ nhân đi mua, người tạm thời không thể đi ra ngoài.” Không biết vì sao, Nam Cung Dục nghĩ đến Ngải Vi ra ngoài, có khả năng sẽ gặp lại Triệu Duyên, trong lòng rất buồn bực, thật giống như món đồ chơi chính mình yêu thích bị người đoạt mất, bản thân cũng không thể hiểu được. Tuy rằng chính hắn cũng không rõ vì sao sẽ có suy nghĩ như vậy, nhưng chuyện duy nhất muốn làm, chính là đoạn tuyệt khả năng cơ hội tương ngộ của họ!

“A, thật sự không thể đi ra ngoài sao? Vậy được rồi, người sai người giúp ta mua thứ đó về đi?” Tâm tình Ngải Vi trở nên rầu rĩ mà nói. Tay đồng thời móc từ vào trong lồng ngực lấy ra một đơn thuốc đưa cho Nam Cung Dục, tưởng tượng đến cả ngày ngốc tại nơi này, không thể đi ra ngoài, Ngải Vi trong lòng có buồn bực, khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt đau khổ.

“Chờ thêm mấy ngày, ta lại bồi người đi ra ngoài một chuyến đi?” Nam Cung Dục nhìn đến khuôn mặt Ngải Vi kia nhắn, trong lòng hiện lên một tia không đành lòng, liền buột miệng thốt ra muốn đưa nàng đi ra ngoài. Lời vừa nói ra, hẳn gây ngăn cả người, nghĩ muốn đối ý cũng không còn kịp rồi. Từ mấy năm trước, bị trúng độc, tuy rằng không ảnh hưởng bình thường việc đi ra ngoài, nhưng cũng rất ít quang minh chính đại mà ra ngoài, lấy danh ở bên trong phủ dưỡng bệnh. Bởi vậy, mới bị người có tâm đồn đãi mắc quái bệnh, bệnh ma quần thân, mà chính mình cũng lười đi giải thích, lâu liền thành sự thật như lời thể nhân!

“Thật sự, người chịu bồi ta đi ra ngoài.” Ngải Vi vừa nghe đến lời này, ánh mắt sáng lên, lông mi tinh xảo cong vút chớp chớp, thủy quang trong mắt kinh ngạc, lộ ra thần thái khác thường, kinh hi mà nhìn Nam Cung Dục!

“Ân, bất quá qua mấy ngày đi.” Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi cao hứng mà bày ra thần thái lấp lánh sáng lên, hồn nhiên, không kiềm chế được trên mặt cũng lộ ra một chút ý cười!

-----

*Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu: ý nói người có địa vị thấp phải cúi đầu trước kẻ có địa vị, quyền lực cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ra ngoài phong ba

Editor: Từ Diệp

Mấy ngày sau,

Ngải Vi ở lại trong phủ mấy ngày này, tổng quan ở trong phòng nghiên cứu một ít dược, có thể nói vội đến mất ăn mất ngủ, nhưng ai cũng không biết nàng làm cái gì... Ngay cả Tiểu Tinh trừ bỏ đưa cơm tiến vào nhìn nàng, thời gian khác căn bản ngay cả bóng dáng cũng chưa nhìn thấy!

“Tiểu thư, tiểu thư, Vương gia bảo người lại đây hỏi, người chuẩn bị chưa, có thể ra cửa.” Tiểu Tinh từ bên ngoài chạy vào, vội vàng nói Ngải Vi ở trong phòng.

“Nga, hôm nay đi ra ngoài sao? Ta đã quên, từ từ ha.” Ngải Vi vỗ vỗ trán mình, xoay người thay quần áo, nhớ tới mấy ngày trước Nam Cung Dục đáp ứng bồi nàng ra ngoài, vốn tưởng rằng còn phải qua mấy ngày hoặc hẳn chỉ nói mà thôi, không nghĩ tới thật giữ chữ tín, Ngải Vi vừa thay vừa nghĩ!

“Tới? Chúng ta đi thôi” Ngải Vi ra tới, liền nhìn đến Nam Cung Dục đã đứng ở cổng lớn, một bộ áo tím, mắt phượng lưu chuyển, tuần nhan tà tử đao tước, toàn thân biểu lộ khí thế tôn quý ngạo nghễ!

“Nga, nga, tốt!” Ngải Vi nhìn Nam Cung Dục cư nhiên nhất thời bị mê hoặc, đã quên đáp lại, thẳng đến Tiểu Tinh kéo ống tay áo nàng, mới hoàn hồn đáp lời!

“A, người, người, người...” Chỉ thấy Nam Cung Dục khoe môi khẽ nhếch, trên mặt yêu nghiệt tuấn dật lộ ra tà tử cười mỉa hoặc. Đi lên trước, duỗi tay liền dắt tay Ngải Vi đi ra ngoài, Ngải Vi lại một lần thất thần, giống rơi gỗ, bị nắm ra cửa một khoảng lớn mới phản ứng lại. Liên tiếp mấy “Người” cũng chưa có đáp, hiển nhiên bị dọa.

Tiểu Tinh theo phía sau, nhấp miệng trộm mà cười. Trong lòng thầm nghĩ:

Hai người đi cùng một chỗ thật xứng! Nhưng mà bên người Nam Cung Dục là Phong lại không phải nghĩ như vậy, nhìn đến tình cảnh này, cũng có chút ngốc, Vương gia có phải không bình thường? Hẳn luôn luôn không gần nữ sắc, cư nhiên, cư nhiên ở trước công chúng dắt tay Vương phi!

Cứ như vậy, hai người đi ở trên đường, thành phong cảnh mỹ lệ, nam tuấn mỹ ngậy thơ, nữ giai lệ động lòng người, trên đường không ít người đi đường đều quay đầu lại vừa nhìn, vừa nghị luận:

“Nha, hai người kia là ai nha? Lần đầu tiên nhìn thấy, thật xứng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nam tuấn, nữ đáng yêu, thật đẹp mắt.”

“Oa, nam nhân thật là đẹp mắt, hảo tuấn mỹ đâu, nếu cũng có thể nắm tay ta thật tốt nha.” Một nữ nhân hoa si ngốc mà nói.

“A, đúng vậy, đúng vậy, ta cũng là...”

“.....”

“Hả? Vị kia, vị kia hình như là Dục Vương gia.” Trong đám có một người nghi hoặc mà nhìn Nam Cung Dục nói!

“Dục Vương gia không phải sinh bệnh ở trong phủ sao? Sao có thể xuất hiện ở chỗ này?”

“Đúng vậy, đúng vậy, người nọ sao có thể là? Người đừng nói bậy.” Lại một người đáp lại.

“Ách, thật sự rất giống nha, chẳng lẽ thật không phải?” Người nọ gãi gãi đầu chính mình, lăm bắm!

...

“A, người ra ngoài, còn có thể tạo thành oanh động.” Nghe trên đường đủ lời nói, Ngải Vi nhủ mảy cũng thực vô ngữ, tay cũng tự nhiên mà muốn rút ra. Đây là cái gì? So hiện đại những mình tỉnh lên sân khấu còn long trọng, so với fan còn điên cuồng, nếu bọn họ lại đi ở bên nhau, có thể hay không bị... Chóp chóp mắt, nghịch ngợm mà đối Nam Cung Dục thề lười, nằng chi nghĩ ra ngoài đi dạo, nhưng không nghĩ trở thành tiêu điểm để mọi người chỉ trỏ đâu!

“Vào xem đi.” Nam Cung Dục nghe Ngải Vi nói, nhìn biểu tình nàng cùng động tác, đầu đầy hắc tuyến, khoe miệng quát thẳng, nắm tay càng nắm chặt chút, nha đầu này cảm thấy cùng hần bên nhau là tai nạn a? Như vậy nghĩ muốn rời đi? Khóe mắt nhìn một gian cửa hàng trang sức, liền đề nghị vào xem!

“Oa, cái này thật xinh đẹp!” Ngải Vi vừa đi vào cửa, dạo qua một vòng, liền nhìn trúng một cái hộp gỗ lộng lẫy, vòng ngọc trong suốt tinh xảo, cầm trong tay, yêu thích không buông. Đang muốn dò hỏi giá cả, liền nghe được bên tai xuất hiện một loại thanh âm khác:

“Cái này bao nhiêu tiền, bốn tiểu thư muốn.” Trực tiếp từ trên tay Ngải Vi đoạt qua, chỉ thấy một bộ váy lụa vàng nhạt, tóc đẹp áo choàng, mặt trắng nõn tinh tế nhỏ xinh khiêu khích nhìn Ngải Vi, biểu tình có chút khinh thường. Đảo mắt nhìn đến bên cạnh Nam Cung Dục, hai mắt phát sáng, si ngốc nhìn, lập tức biến thành cừu con!

“Tiểu thư, thứ tự đến trước và sau, đạo lý này người hẳn hiểu đi, đừng tùy tiện ở trong tay ta đoạt đồ vật, bên kia còn có rất nhiều.” Ngải Vi vô ngữ mà xem thường, chỉ nơi khác, sau đó tay tự nhiên lấy vòng ngọc đang ở trên tay tiểu thư hoa si, liền hướng quầy thu ngân đi đến!

“A, người từ từ, người biết bốn tiểu thư là ai không? Cái này bốn tiểu thư muốn, người có thể lấy lại? Mau trả lại cho ta.” Nàng kia chạy nhanh đuổi theo Ngải Vi, đứng lý hợp tình mà nói, phảng phất lag người khác đoạt đồ vật nàng.

“Không thì như thế nào, ta muốn mua cái này, quan tâm người là ai? Chương quầy, lấy tiền.” Ngải Vi nói xong, không thèm để ý nàng, trực tiếp đem một trương ngân phiếu đưa cho chương quầy!

“Không được lấy, nếu dám lấy, cha ta làm quan ở nơi này, xem người còn dám cùng ta đoạt?”

Chương quầy vừa định một điều nhin chín điều lành, thu ngân lượng, lại nghe bên tai nữ tử uy hiếp!

“Này, này, tiểu thư, người xem...”

Chương quầy khó xử mà nhìn Ngải Vi, phải biết rằng nữ tử chính là ái nữ Hữu tướng Hứa Lô - Hứa Mộng Nhi. Ngày thường ý vào phụ thân sủng ái, ngang ngược kiêu ngạo vô lý, bá đạo, chỉ cần thứ nàng nhìn trúng, không người dám cùng nàng đoạt, có rất nhiều tiểu thư gia thế không bằng nàng chưa lấy chồng, đụng tới nàng đều sẽ đường vòng mà đi, miễn cho trêu chọc đến ôn thân, mà hiện lời nói nàng, đương nhiên có chút phân lượng!

“Phong, đi trả tiền, bốn vương còn không biết, ái phi bốn vương muốn mua đồ vật lại khó khăn, nếu Hữu tướng có cái gì bất mãn, có thể trực tiếp đi Dục Vương phủ tìm bốn vương.” Ngải Vi vừa định phân bác, liền nhìn đến tuần nhan Nam Cung Dục yêu nghiệt tà tử lãnh khốc vô tình, khí phách sừng lộ, cả người phát ra hàn khí lạnh băng, lời nói thanh lãnh vang lên, kéo tay Ngải Vi đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Cưỡng hôn khi dùng bữa

Editor: Từ Diệp

“Uy, uy, cứ như vậy đi sao? Cửa hàng có thể có việc hay không? Ta còn không có...” Ngải Vi vừa đi vừa quay đầu lại nhìn cửa hàng, hiển nhiên đối với Nam Cung Dục lời nàng có ý kiến, nàng còn không cùng nàng ta nói rõ ràng đâu, đương nhiên cũng không nghĩ liên lụy chương quầy vô tội nha!

“Người thật rắc rối, có ai dám trêu Dục Vương phủ sao?” Khóe môi Nam Cung Dục run rẩy, gõ trán Ngải Vi, bắt đắc dĩ mà nhìn nánh bình thường thực khôn khéo mà hiện tại lại rất mơ hồ. Hắn đều nói rõ ràng, có chuyện gì trực tiếp đi Dục Vương phủ tìm hắn, chẳng lẽ ở trong mắt nàng, hắn đường đường là một Vương gia vô dụng sao, so ra kém một Hữu tướng?

“Ách, cũng là, Hữu tướng như thế nào, sao lại hại bằng có Vương gia? Cửa hàng hẳn sẽ không có việc gì.” Ngải Vi ngây ngô cười mà giơ lên một ngón tay khác sờ sờ trán, tự nhủ, cũng không để ý bị Nam Cung Dục gõ trán, còn ngại nàng rắc rối!

“Cái kia... Cái kia... Là, Dục... Vương gia, chính là... Hắn không phải...” Hứa Mộng Nhi nghe được Nam Cung Dục lạnh lùng nói, cả người ngây dại, chờ đến khi bọn họ đi xa, mới hồi phục tinh thần, nói lắp. Không phải nói Dục Vương gia sinh bệnh sắp chết rồi sao? Như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này, lại còn có thần thái sáng láng, căn bản không giống như người bệnh nha! Hắn lớn lên hào tuấn tú, nếu là phụ quân mình thật tốt. Hứa Mộng Nhi đồng thời cũng nổi lên mộng hoa si, chương quầy cùng tồn tại trong tiệm, cũng khiếp sợ...

Về tới phủ, Ngải Vi ngồi ở trong phòng, còn ở ngây ngô cười. Ngẫm lại vừa rồi chuyện phát sinh, có chút không thể tin tưởng, tự mình cư nhiên bị yêu nghiệt nắm đi dạo phố, còn mua vòng ngọc cho nàng, phảng phất như trong mộng!

“Tiểu thư, Vương gia bảo người hiện tại qua dùng bữa.” Thẳng đến khi thanh âm Tiểu Tinh vang lên, mới đem tâm trí Ngải Vi kéo về!

“Ách, dùng bữa sao? Đi nơi nào?” Ngải Vi không biết hướng mà nhìn Tiểu Tinh, có chút hoài nghi Tiểu Tinh có phải đã nói sai hay không?

“Tiểu thư, đi đại sảnh có Vương gia đang chờ, Vương gia hôm nay hào ki quái, cố ý phân phó muốn người qua dùng bữa a! Còn có, còn có...” Tiểu Tinh lải nhải mà nói không ngừng, phảng phất như trúng giải thưởng lớn, hưng phấn vô cùng!

“Đi thôi, miễn cho hắn chờ lâu.” Ngải Vi vô ngữ mà nhìn Tiểu Tinh vỗ trán, lắc đầu, đánh gãy lời Tiểu Tinh.

“Tối, lại đây ngồi bên này, nhìn xem có thích ăn?” Trên mặt Nam Cung Dục tuần mỹ lộ ra nhọt nhọt cười, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, bảo Ngải Vi ngồi xuống.

Quân gia Lý Hoài, nhìn chuyện biến hóa, có chút cứng lại, này, lúc này mới không lâu, thái độ Vương gia như thế nào đối Vương phi thay đổi nhiều như vậy? Chẳng lẽ có phát sinh

chuyện hần không biết sao? Thăm dò ánh mắt hai người qua lại...

“Ách, cái kia, người...” Ngải Vi cũng có chút phản ứng không kịp, hiển nhiên có chút giật mình, nhìn Nam Cung Dục đột nhiên biến hóa, cảm thấy có chút giống nằm mơ, hần khi nào lạnh nhạt đạm nhiên cũng sẽ nhiệt tình? Rất muốn hỏi hần vì sao đột nhiên biến thành như vậy?

“Làm sao vậy, đều không thích sao? Người đâu, đổi một ít món.” Đang lúc Ngải Vi trầm tư, đột nhiên nghe được thanh âm thanh lãnh vang lên!

“A, không phải a, đều thích... Không cần đổi...” Ngải Vi hoàn hồn nhanh đáp lại, tay vội vàng mà bắt lấy tay gior lên của Nam Cung Dục, phản ứng lại, phát hiện tay đáp trên tay hần, khuôn mặt nhỏ trắng nõn trắng nõn xoát lập tức đỏ, tay vội vàng thu hồi.

“Làm sao vậy, then thùng?” Khỏe môi Nam Cung Dục nhẹ cong, trong mắt hiện lên một tia bốn cột, nghiêng ngẫm, tay nắm chặt tay nàng nói. Không biết vì sao, nhìn biểu tình Ngải Vi cũng khơi dậy trong lòng hần ý trời cột nàng, cảm giác tâm tình thực tốt, thực thỏa mãn, thực hạnh phúc, có suy nghĩ cứ như vậy cũng không tồi!

“Không, không có, bụng ta rất đói, nhanh ăn cơm.” Ngải Vi lấp bắp, rút tay chính mình về, vui đầu ăn cơm!

“Ha ha ha...” Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi, thể nhưng cười ha ha lên, tay cũng chủ động mà giúp nàng gấp chút rau xanh cùng thịt bỏ vào trong chén, đứng ở bên cạnh Lý Hoài còn có hạ nhân khác, mỗi người đều bất ngờ. Vẫn không nhúc nhích mà nhìn tình cảnh này, trong lòng ứa ra máu. Vương gia nhà bọn họ khi nào lại bình dị gần gũi, nói chuyện tốt như vậy, thích giúp đỡ mọi người?

“Ách, có buồn cười sao? Cho người, không được cười” Ngải Vi bị Nam Cung Dục cười đến then quá hóa giận, thể nhưng tùy tiện ở trong chén gấp khối thịt nhét vào trong miệng hần, cái miệng nhỏ hơi chu, tiểu nữ nhân khờ, ánh mắt mê ly nhìn yêu nghiệt tuấn kiệt Nam Cung Dục!

“Khụ, khụ, khụ...” Nam Cung Dục hiển nhiên không nghĩ tới Ngải Vi sẽ đột nhiên dùng chiêu này, nuốt một chút, gương mặt yêu nghiệt tuấn mỹ nhiễm một tầng vàng sáng mắt tự nhiên, nhìn không chớp mắt, thâm thúy u ám mà nhìn chăm chăm nàng một hồi!

“Ngô...” Ngải Vi còn không kịp phản ứng, liền bị Nam Cung Dục đuổi tay kéo qua đi, cũng để đầu nàng, môi lạnh băng phủ lên môi Ngải Vi mềm mại. Hồi lâu qua đi, môi chậm rãi buông nàng, tay vuốt toàn bộ mặt hồng của nàng. Bầu không khí ái muội, khiến quân gia bọn họ mỗi người trợn mắt há hốc mồm, như bị sét đánh, không hề phản ứng...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thân ảnh kia sao lại quen thuộc như vậy?

Editor: Từ Diệp

“Ngải công tử, người đã đến rồi, mấy ngày nay người không tới, Triệu công tử tìm người rất nhiều lần, còn có...” Ngải Vi vừa đến y quán, tiểu dược đồng đi tới, oa oa nói không ngừng, đem chuyện phát sinh mấy ngày này đều nhất nhất nói cho nàng nghe!

“Phải không? Hần nói có chuyện tìm ta sao?” Ngải Vi có chút kinh ngạc mà nói, không biết Triệu Duyên tìm nàng có chuyện gì? Nàng nhớ rõ mình hần không cùng hần có bao đại giao tình nha? Chẳng lẽ có bệnh gì mà nàng chữa không được? Ngải Vi trầm tư...

“Ngải tiểu... Ngải công tử, người rốt cuộc tới, ta tìm người rất nhiều lần.” Triệu Duyên vốn định gọi hần “Ngải tiểu thư” nhưng phát hiện nàng thân mang nam trang, hần không nghĩ làm người ta biết thân phận của nàng, vì thế, vội sửa miệng!

“A? Người, người tìm ta có việc gì?” Ngải Vi hoàn hồn, phát hiện hần đã đứng ở trước mặt, còn người thanh tình như gương, khuôn mặt mang ý cười, ôn tồn lễ độ, đối mặt tuấn nhan ôn hòa như ngọc, Ngải Vi thiếu chút nữa lóe thần. Cô đại này thừa thái mỹ nam? Khiến nàng mau thành hoa si, trong lòng Ngải Vi cảm giận mà nghĩ!

“Ngải công tử có rảnh không? Không bằng cùng đi thăm lầu dùng bữa, vừa ăn vừa nói chuyện, thế nào?” Ánh mắt Triệu Duyên ôn nhu, biểu tình chuyên chú mà nhìn khuôn mặt nhỏ của Ngải Vi trắng nõn hoạt nộn, lên tiếng mời cũng chờ mong!

“Ách, cái kia, tốt, chúng ta đi.” Ngải Vi muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đến ánh mắt Triệu Duyên chờ mong, lại nói không ra, liền sửa thành đáp ứng. Chính mình cũng không biết vì sao, cảm thấy không đành lòng khiến hần thất vọng, càng không biết, trong tình yêu, tàn nhẫn nhất là không đành lòng thương tổn, ngược lại là thương tổn lớn nhất. Đương nhiên đây là lời phía sau... Đối với hiện tại, Ngải Vi cùng hần là bằng hữu, không có quan hệ tình yêu!

“Người muốn ta giúp người xem bệnh gia gia?” Ngải Vi có chút ngoài ý muốn nhìn Triệu Duyên, rốt cuộc chính mình hiện tại chỉ là tiểu đại phu, gia hần là đại gia tộc, xem bệnh hần càng có lựa chọn tốt mới đúng, như thế nào sẽ tìm tới nàng?

“Àn, đúng vậy! Người không nghe lầm, gia gia ta có rất nhiều đại phu xem qua, bất quá đều không thấy chuyển biến tốt đẹp, cho nên muốn thỉnh người thử xem.” Triệu Duyên thực thành khẩn mà nói, trong mắt cũng mang theo chút kỳ vọng...

“Ách, vậy được rồi, đi thử xem. Bất quá, ta không cam đoan có thể chữa nha.” Ngải Vi trước đánh hạ “Châm dự phòng” để tránh hần kỳ vọng quá lớn, thất vọng càng lớn!

“Àn, không có việc gì, tận lực liền hảo.” Triệu Duyên cười lắc đầu, tỏ vẻ không cần thiết để ý. Rốt cuộc gặp rất nhiều đại phu nổi danh, đều không thấy hiệu quả. Lần này mời Ngải Vi đi, chỉ là tâm tư hần, muốn cùng Ngải Vi ở chung một hồi, cũng là ôm thử xem tâm tính. Không biết vì sao, trong lòng luôn có loại tin tưởng nàng có y thuật tốt!

“Chúng ta ăn no đã, hiện tại qua đi?” Ngải Vi đứng lên, nhìn Triệu Duyên nói, liền một trước một sau đi ra Tương phòng. Nghĩ thầm, vẫn nên đi xem đi? Có thể trị tốt, đương nhiên tốt nhất, không được cũng có thể để cho bọn họ mau chóng đi tìm đại phu khác, miễn cho mất thời gian. Tuy rằng không biết bệnh gì, nhưng nghe giống như thực nghiêm trọng!

“Ta nói Dục, người như thế nào không phúc hậu nha? Đem Thiên Môn cung quảng cho ta, người mới là môn chủ, chính mình lại thanh nhàn, người sẽ không sợ chúng ta đem nó đánh bại hết.” Đông Phương Hùng ghé vào bên cửa sổ, miệng lại không ngừng oán trách!

“Thái tử và Tuyên vương sắp tới khả năng sẽ hành động, các người chú ý chút.” Nam Cung Dục trừng mắt nhìn một chút Đông Phương Hùng, quay đầu cũng không để ý đến hần, liền mở miệng nhắc nhở bọn họ!

“Àn, Nhị ca, người cũng cẩn thận một chút.” Lúc này đứng hàng thứ năm Nam Cung Triệt, nghe Nhị ca nói, nghiêm túc mà hướng Nam Cung Dục nói. Rốt cuộc nếu không phải bởi vì đồn đãi Nhị ca nhiễm bệnh, bằng danh hiệu “Chiến thần”, bọn họ sẽ nghĩ diệt trừ người, cho nên cũng là nguy hiểm nhất. Tuy rằng hiện tại bị lừa bịp, nhưng cũng khó tránh khỏi bọn họ

tra được chuyện.

“Đúng rồi, mấy ngày hôm trước, nghe nói người mang theo Tiểu Vương phi người ra tới, gặp được nữ nhi Hữu tướng? Còn phát ngôn bừa bãi nếu Hữu tướng bắt mẫn, có thể đi Dục Vương phủ tìm người, có phải hay không là thật?” Đông Phương Hùng lại một lần phát huy tinh thần bát quái, trên mặt hiện một chút hài hước, thần thái sáng láng mà nhìn Nam Cung Dục. Đây chính phát hiện lớn, lần đầu tiên nghe được Dục mang nữ tử ra ngoài, vẫn là hân hoan đầu không thích Vương phi, có thể không hiểu kỳ sao?

“Nhị ca, có phải hay không thật sự, nhị tẩu ta thế nào?” Nam Cung Triệt cũng tò mò mà gia nhập tin tức Đông Phương Hùng, đôi mắt sáng ngời chớp chớp...

Ngay cả vẫn luôn trầm mặc Dương Quý cũng tò mò mà nhìn Nam Cung Dục, vài người giống như phát hiện tân đại lục, chờ mong hân trả lời!

“Là thật, thì như thế nào? Rất kỳ quái sao?” Nam Cung Dục cư nhiên trực tiếp thừa nhận, tưởng tượng đến Ngải Vi biểu tình rồi rầm, trên mặt không tự giác mà cũng mang theo nụ cười nhợt nhạt. Mà bọn họ nhất thời ngây dại đã quên phản ứng, không nghĩ tới hân trực tiếp thừa nhận, trên mặt còn mang theo ý cười nhạt. Đây cũng thật hiếm lạ nha, phải biết rằng, bọn họ mấy người, ngày thường nhìn hân lạnh lùng đậm mực!

“Kỳ quái, đương nhiên kỳ quái nha! Còn có người, người cư nhiên cười.” Đông Phương Hùng có chút không thể tin tưởng, mặt khác hai người cũng gật gật đầu. Chịu đá kích lớn a, ngẫm lại bọn họ, bình thường nói cùng nhau, muốn cho vị lão đại nói một câu đều khó, huống chi là cười, xem ra nhất định có cái gì bọn họ không biết a!

“Cần thiết phải kinh ngạc sao? Ngày thường ta chỉ lười cùng các người nói lời vô nghĩa.” Nam Cung Dục khôi phục biểu tình vốn có, lạnh lùng mà nói tức chết người ta, mắt còn khinh thường trắng một chút nhìn Đông Phương Hùng

Hùng, bình thường hai người họ chơi đùa, hân cũng chỉ nhìn xem, không đáp lại!

“A, cái kia... Vóc dáng người cùng Triệu Duyên đi bên nhau như thế nào quen thuộc nha?” Coi như Đông Phương Hùng không phục nghĩ phân bác Nam Cung Dục, khỏe mắt vừa vận nhìn đến ngoài cửa sổ, thấy được Ngải Vi lần trước ở trên đường cứu người!

“Hả, hình như là vị tiểu đại phu! Nãi nãi ta vẫn luôn nhắc mãi bảo ta đi tìm hân. Nói cái gì rất hợp duyên, nếu là nữ oa càng tốt, trực tiếp có thể làm cháu dâu.” Dương Quý nhìn đến thân ảnh kia, một chút liên nhìn ra là ai? Rốt cuộc đã gặp mặt, tưởng tượng đến bà nội nói, liền xấu hổ, bất đắc dĩ vừa buồn cười mà lắc lắc đầu nói!

Nam Cung Dục theo hướng Đông Phương Hùng nhìn lại, liếc mắt một cái liền nhìn ra là ai! Chỉ thấy Ngải Vi sóng vai cùng Triệu Duyên đi tới, hai người vừa đi vừa nói chuyện, giống như thực vui vẻ, lại nghe được Dương Quý nói, sắc mặt đột biến, tuấn nhan yêu nghiệt tà tử ám trầm như sắt, chặt chẽ khóa thân ảnh Ngải Vi, toàn thân tàn mát ra hàn khí lạnh băng!

“Ách, sao đột nhiên có chút lạnh?” Đông Phương Hùng không rõ nguyên do mà rung mình, bốn phía nhìn nhìn, không có gì không đúng, như thế nào sẽ một chút... Nghi hoặc, không biết, hàn khí này từ trên người Nam Cung Dục phát ra!

“Có việc lại tìm ta, về trước.” Nam Cung Dục đột nhiên đứng lên, cũng không để ý đến bọn họ, đi tới cửa mới phát ra thanh âm lạnh lẽo, khiến bọn người Đông Phương Hùng khó hiểu.

Ấn ý nhìn nhau một chút: Sao lại thế này? Sao lại đi rồi? Tuy rằng có nghi vấn, nhưng cũng không ngăn cản Nam Cung Dục rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Liên lụy người khác

Editor: Từ Diệp

“Triệu gia gia, thân thể người không có vấn đề, về sau chú ý ăn thức ăn thanh đạm, thường xuyên đi ra ngoài, tạm thời đồ bỏ không cần dùng, qua đoạn thời gian liền sẽ tốt.” Ngải Vi thực chuyên nghiệp nói. Kỳ thật gia gia Triệu Duyên cũng không phải có bệnh nặng, mà xuất hiện ở hiện đại “Máu nhiễm mỡ” ảnh hưởng bệnh trạng. Ở thời đại này, người có quyền thế được sống tốt, lại thiếu vận động. Chỉ cần điều trị một chút, chú ý một chút, thường xuyên vận động, liền sẽ tốt, đương nhiên tuy rằng không thực nghiêm trọng, nhưng nếu lại dùng đồ bỏ bỏ, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề lớn hơn nữa!

“Cứ như vậy nha? Tiểu tử, người xác định thân thể ta không vấn đề?” Triệu Thâm có chút không tin nói, rốt cuộc xem qua rất nhiều đại phu, lại không có giống tiểu tử này nói, có nói cần điều trị, nhưng đều là đồ bỏ gì đó, còn có thảo dược!

“A, Triệu gia gia người thử xem, ta nói làm vậy có thể có chuyển biến tốt đẹp hay không?” Ngải Vi biết rõ hân lập tức tiếp thu cách nói, có chút khó, rốt cuộc ở thời đại, căn bản không biết cái gọi “Máu nhiễm mỡ” là có ý gì?

Đại phu mà nhìn đến có người bệnh quyền thế, liền sẽ phần lớn lấy đồ bỏ đi điều trị, cũng không phải dùng đồ bỏ thì tốt, đây cũng là sai lầm nha, Ngải Vi bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Gia gia, nếu Ngải Uy nói như vậy, người thử xem đi? Dù sao thử cũng sẽ không tổn thất cái gì.” Triệu Duyên nghe xong Ngải Vi nói, cũng khuyên gia gia!

“Ân, tốt! Nếu Duyên nhi nói như vậy, vậy thử xem.” Ánh mắt Triệu Thâm nhìn về phía Triệu Duyên tràn ngập yêu thương cùng tín nhiệm, có thể ngẫm lại, để ý trường tôn Triệu Duyên!

“Ân, thời gian cũng không còn sớm, ta đi về trước.” Ngải Vi nhìn bên ngoài sắc trời, có chút sốt ruột mà nói. Quá muộn trở về, đợi lát nữa sợ...

“Nga, hảo, ta đây đưa người đi.” Triệu Duyên cười mở miệng, ánh mắt tràn ngập ý ôn nhu.

“Không cần, ta tự trở về.” Ngải Vi cự tuyệt Triệu Duyên đưa tiễn, hướng Triệu Duyên xua xua tay, một mình một người đi trở về!

Căn bản không biết, Triệu Duyên nói đưa, chỉ nghĩ nhiều cùng Ngải Vi ở chung. Nhìn bóng dáng nàng, lòng Triệu Duyên xuất hiện phức tạp khó hiểu, khi biết nàng là thân nữ nhi, mấy ngày nay, thường mà sẽ nhớ tới biểu tình nàng cứu người chuyên chú nghiêm túc, thần thái khi nói chuyện, nhất cử nhất động. Tuy rằng không rõ vì sao nàng nữ giả nam trang, thân phận thật là gì? Nhưng trong lòng lại không hề bụng nàng là ai, vẫn luôn muốn chạy đến y quán tìm nàng, cũng trả giá hành động đi tìm. Nhưng tìm không thấy, lại trước nay không nghĩ từ bỏ tìm nàng, hân cũng nói không rõ vì sao?

Thời điểm Ngải Vi trở lại vương phủ, phát hiện liền một bóng người cũng không thấy, cũng không để ý nhiều, đi hướng mình ở Khuynh Vũ Các xa xa thấy có chút bóng người, đến gần phát hiện nhiều người quỳ trong viện năng. Trong lòng buồn bực, đây có chuyện gì nha? Bước chân cũng nhanh hơn mà tiến vào!

“Tiểu thư, người rút cuộc đã trở lại.” Ngải Vi rảo bước tiến lên, Tiểu Tinh liền mang theo thanh âm khóc thút thút cùng kinh hi vang lên!

“Ách, có chuyện gì? Sao lại quý? Mau đứng lên.” Ngải Vi vừa thấy, quân gia Lý Hoài cũng ở bên trong, còn có thị vệ nha hoàn hoảng sợ, chạy nhanh ra!

“Gặp qua Vương phi.” Mọi người hướng Ngải Vi hành lễ, nhưng một chút không hiện ý tứ, mỗi người cúi đầu tiếp tục quý...

“Ai có thể nói cho ta, đây là làm sao vậy?” Ngải Vi bắt đầu đi mà lặp lại, ban ngày, cư nhiên không ai trả lời nàng. Buồn bực nha, đây là tình huống gì, hoàn toàn không rõ nha...

“Tiểu thư, vừa rồi Vương gia tới, tìm không thấy người, cho nên... Hắn nói người về, đi thư phòng tìm hắn, chúng ta mới có thể đứng.” Thanh âm Tiểu Tinh thật nhỏ khóc thút thút lại lần nữa vang lên.

“A, cái gì?” Nguyên lai tội hay họa đều do hắn quyết định? Thật là, mình muốn phạt người, liền đi phạt, làm gì khiến người ta tới nơi này, khiến nàng thành “Tội nhân”, trách không được nhìn ánh mắt những người này đều quái lạ, muốn nói lại không dám nói biểu tình rồi rầm, đặc biệt là quân gia Lý Hoài!

“Các người đứng lên đi, ta đây liền đi.” Ngải Vi nghe xong báo bọn họ đứng lên, cũng vội vàng mà chạy đi, trong lòng sinh khí, cái gì gọi là “Khi mình trở lại, đi tìm hắn, bọn họ liền có thể đứng lên.” hắn rõ ràng cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Người đã đi đâu?

Editor: Từ Diệp

“Nam Cung Dục, người có ý gì?” Phịch một tiếng, Ngải Vi dùng sức mà đẩy cửa thư phòng, tức giận, lớn tiếng chất vấn Nam Cung Dục. Chỉ thấy khuôn mặt hắn lạnh lùng đạm mạc, hai tròng mắt thâm thúy thon dài bắn ra tia sắc bén, lạnh lùng mà nhìn Ngải Vi bước vào, cả người tan ra cảm giác áp bách khiếp người, Ngải Vi vừa thấy Nam Cung Dục hơi thở khiếp người, ngược lại có chút lùi bước. Bất quá, ngẫm lại nàng có mục đích, lại cảm thấy đúng lý hợp tình, vì thế, ánh mắt nhìn thẳng Nam Cung Dục, hy vọng hắn cho nàng một đáp án!

“Người nói đi? Người có phải đã quên bốn vương cùng người đã nói không cho phép tùy tiện đi ra ngoài? Kết quả người đến đâu vậy? Chẳng lẽ bọn họ không nên phạt sao?” Thanh âm Nam Cung Dục thanh lãnh mang theo có chút nghi ngờ nói.

“Cái kia, cái kia... Ta chỉ có việc đi ra ngoài một chút.” Ngải Vi vừa nghe hắn nói, cúi đầu có chút chột dạ mà nói. Nàng vốn dĩ chỉ nghĩ ra đi một hồi thì trở về, hắn không ai phát hiện. Nào ngờ gặp được Triệu Duyệt, nhất thời cũng đã quên mình lên đi, còn đến nhà hắn xem bệnh gia gia hắn, mới nhầm thời gian trở về.

“Có việc? Người gọi có việc chính là đi ra ngoài gặp Triệu Duyệt sao?” Nam Cung Dục nhớ tới hắn nhìn đến tình cảnh, còn có lời Dương Quý nói, trong lòng không thoải mái, cũng thực buồn bực bất an, thật giống như đồ vật mình thích bị người nhìn trộm, mình cũng không biết cảm giác này từ đâu tới? Vì sao sẽ có cảm giác này? Không đúng, “thích”? Ý thức được chữ này, mắt chuyển hướng mang theo chút tìm tòi nghiên cứu ý vị nhìn về phía Ngải Vi, chẳng lẽ, mình thích nàng? Cho nên mới...

“Ta, ta, sao gặp hắn? Đó là ngoài ý muốn gặp được.” Ngải Vi bị Nam Cung Dục nhìn đến gật cả mình, trong lòng run sợ, nhưng cũng không quên vì bản thân biện giải.

“Phải không? Ta đây không có ngoài ý muốn gặp, người cố tình có thể gặp được?” Nam Cung Dục hiển nhiên không tin cách nói Ngải Vi.

“Cái kia, thật sự, ta thật sự chỉ ở y quán gặp được hắn, sau đó...” Đối với việc Nam Cung Dục không tin, Ngải Vi vội vàng nói, cũng không biết vì sao, nghĩ muốn giải thích rõ ràng, không muốn hắn hiểu lầm, nàng thật sự ngoài ý muốn gặp được, cũng không có hứa hẹn trước đó.

“Lại đây!” Nam Cung Dục bỗng nhiên đánh gãy lời Ngải Vi nói, vẫy tay bảo nàng đi tới.

“Ách, cái gì? Ngồi...” Ngải Vi nghe được lời này, nhất thời có chút ngây ngẩn cả người, không phản ứng lại, thế nhưng đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Mới nháy mắt, nào biết Nam Cung Dục liền đứng ở trước người nàng, cũng khom người hôn nàng, một tay chế trụ đầu nàng không cho nàng chạy trốn, một tay gắt gao mà ôm lấy eo nàng, đồng thời cũng hôn nhanh hơn!

“Nhanh thôi, ngu ngốc.” Hồi lâu qua đi, Nam Cung Dục nhìn toàn bộ mặt nàng kinh hoàng tới ửng hồng, bắt đầu đi mà gõ hạ đầu Ngải Vi, hơi thở nóng rực phun ở bên tai nàng, thanh âm hết sức ôn nhu sùng nịch.

“A, cái kia, cái kia, người như thế nào... Sao lại có thể...?” Ngải Vi rút cuộc phục hồi tinh thần, chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ mình, nhưng nói năng lộn xộn, một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể trừng mắt Nam Cung Dục.

“Về sau không được một mình gặp Triệu Duyệt, nhớ chưa?” Tiếng nói trầm thấp từ tính mang theo chút bá đạo cánh cáo, toàn thân tan ra hơi thở nam tính, ôm lấy eo, tay cũng càng khấn, khiến Ngải Vi lại một lần kinh ngạc đến ngây người. Đây là chuyện gì? Không thể hiểu được?

“Ách... Được.” Không biết vì sao hắn uy hiếp, rút cuộc là chuyện gì? Ngải Vi thế nhưng mở miệng đáp ứng, con người thanh tình thuần khiết phủ một tầng sương mù, ánh mắt đại mê ly nhìn Nam Cung Dục.

“Ân, lúc này mới ngoan.” Nam Cung Dục vừa lòng mà sờ sờ đầu Ngải Vi, duỗi tay đem Ngải Vi ôm vào trong ngực, môi mỏng nhẹ cong, trên mặt tà tứ không kèm chế được lộ ra nụ cười!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tình địch xuất hiện

Editor: Từ Diệp

Trời chưa sáng, Ngải Vi còn đang trong giấc mộng, lại đột nhiên bừng tỉnh. Ngồi dậy, xoa xoa mắt, nhìn bốn phía, có chút mờ mịt, rõ ràng là phòng mình không sai nha, vì sao lại ồ ồ ào? Không như bình thường, thật đáng buồn, liền ngủ một giấc cũng không thể, trong lòng cảm giận mà nghĩ, liền rời khỏi giường!

“Tiểu Tinh, sao lại thế này?” Ngải Vi vừa đi vừa hỏi.

“A? Tiểu thư, đánh thức người sao? Là có người không cẩn thận ngã vào hồ nước, tất cả mọi người đều cứu giúp.” Tiểu Tinh chạy vào, thờ hồn hèn nói.

“Phải không? Sao đột nhiên ngã xuống? Đi, đi xem.” Ngải Vi đuổi người, liền đi ra ngoài!

“Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ? Làm ta sợ muốn chết...” Một vị tiểu nha hoàn đỡ nữ tử nằm ở trên mặt đất sốt ruột mà nói!

“Khụ, khụ, nha đầu chết tiệt kia, người xem ta hiện tại không có việc gì.” Một vị nữ tử áo alm cả người ẩm ướt tức giận mà nói!

Ngải Vi đến gần vừa thấy, cảm thấy rất kỳ quái, nữ tử này giống như chưa thấy qua đi? Bởi vì tóc ướt, toàn thân, bởi vậy cũng không thấy rõ diện mạo, nhìn đáng vẻ, cũng không giống như người trong phủ nha, là ai chứ? Đang muốn đi qua hỏi đến tột cùng, nhưng nghe tới thanh âm Nam Cung Dục:

“Sao lại thế này? Nguyệt nhi sao lại rơi vào hồ nước?” Thanh âm thanh lãnh vang lên, sợ tới mức rất nhiều người đều run run, rốt cuộc trong phủ có khách nhân, còn rớt xuống hồ nước, nếu là truy cứu, kia khả năng chuyện lớn nha!

“Dục ca ca, ta không có việc gì, là ta không cẩn thận ngã xuống, không liên quan bọn họ.” Nữ tử được nâng dậy, dựa vào nha hoàn, không như vừa rồi hung dữ, đổi thành bộ dáng mềm mại đáng yêu, đích xác làm người đau lòng.

“Đi trước thay quần áo đi! Đừng cảm lạnh, chuyện khác đợi lát nữa rồi nói sau.” Nam Cung Dục nhủ thầm lại rất ôn hòa mà nói, cũng sai người dẫn đi thay quần áo.

“Ân, tốt, Dục ca ca, vừa tới chọc người phiền toái!” Ngữ khí nũng nịu, thật khiến người có chút đau lòng.

“Tiểu Tinh, nàng là ai?” Ngải Vi nhìn đến tình cảnh như vậy, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Nhìn đáng vẻ, nàng ta thân phận không đơn giản, cảm giác cùng Nam Cung Dục thực thân cận, hơn nữa khi nói chuyện cũng giống như rất quen thuộc lẫn nhau, liền quay đầu hỏi Tiểu Tinh biết là ai hay không?

“Tiểu thư, nghe nói nàng là một nữ nhi của Mục Vương gia khác - Mục Nguyệt Nhi, hơn nữa từ tiểu y đồng, là ái đồ của Lý thái y, Vương gia không phải sinh bệnh sao? Mấy năm nay đều do Lý thái y cùng nàng tới xem bệnh. Cho nên, nàng tới nơi này, cũng là đặc quyền, đương nhiên cũng quen thuộc nơi này nha.” Tiểu Tinh bắt đầu thao thao bất tuyệt mà nói người khác từ tin tức mình biết được.

Nguyên lai, Mục Nguyệt Nhi thì tư tuệ lẽ, tài mạo song toàn, cũng yêu thích y học. Một lần ngẫu nhiên, thành đồ đệ trong cung Lý thái y, thường thường cùng Lý thái y ra vào Dục Vương phủ, vì Nam Cung Dục điều trị thân thể, mà Ngải Vi thành thân hơn một tháng chưa thấy được nàng, là bởi vì Mục Nguyệt Nhi vừa vận xuất ngoại du học, hái thuốc. Bởi vậy, cũng bỏ lỡ bọn họ thời gian thân thân, nhưng mà nàng vừa trở về liền hướng nơi này, nhưng không nghĩ không cẩn thận rớt xuống hồ nước, hiển nhiên đối Nam Cung Dục có đặc biệt tâm tư, bằng không sao có thể có thể...

“Vi Nhi, người sao ở chỗ này, nhớ ta sao?” Ngải Vi còn trầm tư, đột nhiên trước mắt tối sầm, có thân ảnh đứng ở trước mặt, tiếng nói trầm thấp từ tính mang theo chút trò đùa hài hước mà tới gần.

“Ách, nào có?” Ngải Vi một hồi định thần, trên mặt cư nhiên có chút đỏ ửng, thoáng lui mấy bước, có chút ngượng ngùng mà nói, đối với việc hấn tới gần, trong lòng cư nhiên "bùm bùm", xem ra chính mình thật sự thành hoa si! Cư nhiên...

“Nga, không có sao? Vậy người đứng ở chỗ này phát ngốc gì? Đi, dùng đồ ăn sáng.” Nam Cung Dục cười khẽ nói, liền dắt tay Ngải Vi, hướng đại sảnh đi đến.

Ở cửa đại sảnh, chỉ thấy một vị mặt nhỏ, làn da trắng như trứng ngỗng, đôi mắt to, thân mặc váy thạch lưu trăm nếp gấp, eo nhỏ cùng dài lụa, ánh mắt nhìn thấy Nam Cung Dục, thần thái sáng láng mà đi đến trước mặt họ.

“Dục ca ca, người đã đến rồi.” Mục Nguyệt Nhi mặt tươi rói mắt lưu chuyển nhìn Nam Cung Dục, nũng nịu mà nói. Căn bản không để ý tới Ngải Vi, nhưng nhìn đến hai tay nắm nhau, trong mắt không cam lòng cùng hung ác nham hiểm, chột lóe mà qua, ngay sau đó liền cười khanh khách muốn ôm tay Nam Cung Dục.

“Đây là Vương phi ta, Thượng Quan Ngải Vi; đây là ái đồ Lý thái y, Mục Nguyệt Nhi.” Nam Cung Dục rất có kỹ xảo mà né tránh Mục Nguyệt Nhi, trong mắt hiện lên một tia chán ghét cùng không kiên nhẫn, ngữ khí lại rất ôn hòa giới thiệu bọn họ lẫn nhau.

Nếu không phải nể Mục Vương gia, sao có thể chịu đựng nàng ở chỗ này tự do ra vào, hơn nữa trên danh nghĩa điều trị thân thể, mỗi ngày hướng đến nơi này, ở chỗ này tác quái tác quái, cơ hồ đem chính mình trở thành nữ chủ nhân, chỉ là trước kia vì đầu người tai mắt, vẫn luôn mờ mờ mắt nhắm mà thôi, người ngoài cũng chỉ nghĩ hấn bệnh nặng, cần phải có người bên người chăm sóc, không nghĩ nhiều, rốt cuộc Mục Nguyệt Nhi dựa thân phận y nữ vào phủ.

Mà người trong phủ, sở dĩ nhẫn nại, một mặt vì Nam Cung Dục yêu cầu nàng tới xem bệnh, hơn nữa nàng là quận chúa, đặc tội không nổi; về mặt khác, chủ tử biết chuyện nàng làm, cũng chưa hề rằng, bọn họ là hạ nhân, có lý do nào đi ngăn cản? Hơn nữa, lấy tình cảm ái mộ nàng đối Nam Cung Dục, phỏng chừng chỉ có hấn không biết, những người khác đều biết! Lâu lâu, liền biến thành Mục Nguyệt Nhi tự cho là đứng, tự cho mình là nữ chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 25: Ghen tỵ sao?

Editor: Từ Diệp

"Nga, thì ra là Thượng Quan muội muội nha? Khoảng thời gian trước tỷ tỷ xa nhà, chiếu cố không chu toàn, thỉnh thứ lỗi!" Mục Nguyệt Nhi lấy thân phận nữ chủ nhân tỷ tỷ, cười khẽ, nói.

Trên mặt nhu mì điểm tỉnh xẹt qua một sợi hung ác nham hiểm, trong lòng sinh khí. Nàng mới đi ra ngoài không đến hai tháng, cũng không nghĩ tới Quốc quân sẽ từ hôn Nam Cung Dục,

nếu biết sẽ như vậy, nói gì cũng không đi ra ngoài, vị trí Dục Vương Phi cũng khẳng định của nàng. Sở dĩ yên tâm đi ra ngoài, đây là vì ai cũng không dám gả cho đến người mắc quái bệnh, nói đến cùng, làm "Bệnh ma", có một nửa công lao của nàng, không nghĩ người khác mơ ước vị trí Dục Vương Phi, tính toán du lịch trở về, xin phụ vương đi thỉnh chỉ từ hôn, nào biết cư nhiên... Vừa nghe đến tin tức này, liền gấp trở về. Nhưng vẫn đã muộn, ngăn cản không được, trở mặt nhìn công sức nàng bỏ ra, sao có thể thành không khi?

"A? Mục cô nương, khách khí, bốn phi chỉ có một vị muội muội, không có tỷ ty nga. Lại nói, đây là chuyện Dục Vương phủ, có thể nào trách tội Mục cô nương đâu? Có phải hay không a? Dục." Ngải Vi hướng tới Nam Cung Dục chớp chớp mắt, ngữ khí có ý có chút kinh ngạc lại vô tội mà nói. Tay cũng hung hăng mà véo tay hắn, ý bảo: Người khi nào thì trên chọc "Nạn đào hoa" thành tỷ ty ta?

"A, đó là, Vi Nhi không cần hiểu lắm." Nam Cung Dục đương nhiên biết Ngải Vi có ý nói như vậy. Bất quá, hiển nhiên câu kia "Có phải hay không a, Dục." Thực hưởng thụ, nhìn vẻ mặt đáng yêu cùng động tác của nàng, tuần nhan yêu nghiệt mỹ hoặc treo nụ cười tà tử, trong mắt còn có một tia sùng nịch dung túng, đảo mắt sắc mặt đậm nhiên mà nói "Mục cô nương người đừng vượt quá xa, chỉ vẫn luôn giúp ta điều trị thân thể, cho nên..."

"Dục ca ca, người nói chính là, là Nguyệt nhi vượt quá xa, chỉ là Dục ca ca thân thể..." Mục Nguyệt Nhi căn bản không biết Ngải Vi hiểu ý, hơn nữa so nàng còn tinh thông đến nhiều. Lúc này nhắc tới, cũng chỉ nghĩ khoe ra một chút, Nam Cung Dục không rời đi, mà nàng nơi nào sẽ biết, nàng biết y thuật, nhưng lại cũng không phải tinh thông giải độc, chỉ biết nhiều loại độc, lại không nghĩ ra biện pháp giải, cũng không biết tên gọi là gì, tính cái gì là đại phu? Rõ ràng là ý của Tuy Ông không phải sao, tìm lý do ngốc tại Dục Vương phủ.

"Ngày không cần người nhọc lòng, bốn vương đều có tính toán, người làm tốt chuyện người liền tốt, còn có, về sau kêu bốn vương" Dục Vương gia ", không phải" Dục ca ca."

Nam Cung Dục vừa nghe đến lời nói, một sợi ánh sao chợt lóe lướt qua, thanh âm thanh lãnh vang lên, xoay người ánh mắt ôn nhu, biểu tình chuyên chú kéo tay Ngải Vi: "Đổi bụng khôngb? Chúng ta vào dùng bữa đi?"

Mục Nguyệt Nhi nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, móng tay hung hăng véo ở lòng bàn tay mình, rõ ràng đổ kỵ cùng ghét hận càng hiện trên mặt. Xem tuần nhan tươi cười, biểu tình, chính nàng chưa từng gặp qua, cũng không ngờ quá. Tuy rằng nàng vẫn luôn tại vương phủ đi lại, khá vậy chỉ vì "Xem bệnh", mà chân chính tiếp xúc Nam Cung Dục lại có thể đem được trên đầu ngón tay, cho dù có khi có ý ngẫu nhiên gặp được, muốn tới gần, lại cũng ngăn cách với lễ giáo, hẳn càng lạnh nhạt vô tình tránh đi. Mà ở bên ngoài chính mình luôn biểu hiện ra một bộ cùng Nam Cung Dục thực thân mật, chỉ vì đánh mất suy nghĩ, dựa vào một Thượng Quan Ngải Vi gần nhất liên cướp đi ánh mắt Nam Cung Dục, trong lòng càng nghĩ càng không cam lòng, vị Dục Vương Phi kia, nhất định phải nghĩ cách trừ bỏ Thượng Quan Ngải Vi chương mắt.

"Người không sợ nàng thương tâm khổ sở?" Ngải Vi ngồi ở bàn ăn, hai tay chống cằm, một bộ dáng rất hiếu kỳ, không chớp mắt nhìn Nam Cung Dục. Tuy nói nàng vừa rồi có ý, nhưng cũng không nghĩ tới hắn sẽ như thế phối hợp nàng, thậm chí nói ra lời này, còn nghĩ Mục Nguyệt Nhi không giống nhau đâu.

Nam Cung Dục lại mặt vô biểu tình, đột nhiên tới gần Ngải Vi, duỗi tay ôm lấy vai nàng, cúi người nhẹ nhàng hôn ở khóe miệng nàng, tuần nhan yêu nghiệt đột nhiên cười "Nàng như thế nào, liên quan gì đến ta? Hay ái phi ghen không thành?"

"Ách, người, người sao... Người mới ghen đâu." Hiển nhiên Ngải Vi bị hoảng sợ, nàng cũng không nghĩ tới, yêu nghiệt kia sẽ đột nhiên hôn nàng, còn nói nàng ghen? Làm ơn, nàng đó là tò mò được không, tuy rằng trong lòng không biết vì sao nhìn đến Mục Nguyệt Nhi kia làm ra chuyện đối hắn thân mật có chút cảm giác rầu rĩ, nhưng tuyệt đối không phải theo như lời hắn, ghen? Tuyệt đối không phải. Ngải Vi nhủ nhủ mày, lắc lắc đầu, phi bụng.

"A, phải không? Người xác định không phải?" Nam Cung Dục nhìn đến nàng lại nhủ mày, lại lắc đầu, tiếng nói trầm thấp từ tính mang theo chút ngả ngớn cùng hài hước!

"Đương nhiên... Đương nhiên, không phải, người đừng dựa thân cận quá." Ngải Vi phản ứng lại, tuy nghe ra hắn trêu đùa, nhưng trên mặt vẫn xuất hiện một sợi đỏ ửng, đặc biệt người được hơi thở nam tính toàn thân tản ra mãnh liệt, càng làm trong lòng nàng tránh không khỏi lo lắng!

"Ha ha ha..." Nam Cung Dục nhìn đến gương mặt nàng đỏ ửng, cư nhiên lớn tiếng cười rộ lên!

Cười, làm quân gia bọn họ đều ngốc, nhất thời cũng chưa phản ứng lại, từ sau khi Vương phi vào cửa, bọn họ là lần thứ mấy nhìn hắn thoải mái cười to. Từ ba năm trước đây Vương gia trúng độc, từ chiến thần Vương gia biến thành "Bệnh vương", Vương gia liền trở nên lãnh khốc vô tình, toàn thân tản ra hơi thở người sống chó tiền, càng miễn bàn nhìn đến cười, hiện giờ tại trên người Vương phi, Vương gia tìm được "Lạc thú" cùng vì nàng làm chuyện trước kia chưa bao giờ làm, xem ra Vương phi thật là phúc tinh a, quân gia Lý Hoài vui mừng mà cảm thán!

Ngải Vi bị Nam Cung Dục cười, tức giận đến mặt không vui, nhưng cũng không có biện pháp, ai kêu chính nàng không biết cố gắng, mặt đỏ cái gì, có chút thẹn quá thành giận mà đứng lên, không để ý tới bất luận kẻ nào, đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lại mặt

Editor: Từ Diệp

Bất tri bất giác, hai người có cảm tình, tuy rằng mỗi ngày đều có chút ngoài ý muốn, nhưng đều đang cười giữa sân, toàn bộ Dục Vương phủ cũng bởi vậy không hề khiến người ta cảm giác từ khi trầm trầm, không khí vui vẻ, ngược lại tăng thêm rất nhiều. Trong phủ người tự nhiên cũng cao hứng, rốt cuộc chủ tử vui vẻ, bọn họ tự nhiên cũng liền vui lây, đối vị Vương phi Thượng Quan Ngải Vi cũng càng ngày càng tôn kính cùng kính yêu!

"Tiểu... Vương phi, người chuẩn bị xong chưa?" Tiểu Tinh hưng phấn chạy vào, trước vẫn luôn gọi "Tiểu thư", nhưng Vương gia lại phản phó từ giờ trở đi phải gọi Vương phi, không thể kêu tiểu thư, cho nên mới nói sai. Hôm nay là ngày Vương gia mang tiểu thư về lại mặt, đương nhiên hưng phấn nha. Từ khi tiểu thư gả qua đây lâu như vậy, vẫn luôn không trở về, kết quả Vương gia mấy ngày hôm trước nhắc tới, hôm nay muốn mang nàng trở về nhìn xem!

"A, chuẩn bị cái gì? Sao người hưng phấn, cứ như vậy đi." Ngải Vi vô ngữ mà vỗ trán, đối với việc trở về Tà tướng phủ, nàng không có khái niệm, rốt cuộc nàng từ hiện đại tới đây, cái gọi là cha mẹ với nàng mà nói, càng xa lạ, chỉ là nếu Nam Cung Dục nhắc tới phải về nhà mẹ đẻ, tự nhiên cũng nên về nha, bằng không sẽ làm thất vọng nguyên chủ? Đến lúc đó lại tùy cơ ứng biến!

"Ai nha, tiểu thư, chúng ta thật lâu không gặp Tướng gia cùng phu nhân." Tiểu Tinh lại quên xưng hô, oanh oanh mà lại mà nói Tướng phủ hết thấy.

Nguyên lai, ờ tướng phủ, Thượng Quan Ngải Vi vẫn luôn trì thủ đạt lý, bộ dáng tiểu thư khuê các, đương nhiên vẫn rất được sủng ái, rốt cuộc tướng gia chỉ có một vị chính thể, không nạp thiếp thất gì đó, cũng ít đi giống nhiều gia đình tranh phần, mà đem nguyên chủ gả đến Dục Vương phủ, cũng xuất phát từ bất đắc dĩ. Cha mẹ nguyên chủ căn bản không biết nữ nhi bọn họ sớm đã uống thuốc độc tự sát, hiện tại Thượng Quan Ngải Vi là người đến từ thế kỷ 21.

Ngài Vi thờ dài, ngẫm lại cũng thế, nếu phải về vậy về đi, coi như giúp nguyên chủ làm tròn chữ hiếu a! Về sau, mới quyết định xem. Hơn nữa, nàng cũng đến nhìn xem người gọi là cha mẹ đối với nàng tốt cùng có thái độ gì.

“A, đi thôi, đừng để cho bọn họ chờ lâu.” Ngài Vi đứng lên, đuổi đuổi người, cũng không để ý tới Tiểu Tinh lái nha lái nhai, liền đi ra ngoài.

“Nha, tiểu thư, từ từ ta nha.” Tiểu Tinh một hồi định thần, nhìn Ngài Vi đã đi tới cửa, liền vội vàng đuổi theo ra ngoài.

“Thần chờ gặp qua Vương gia, Vương phi.” Xe ngựa Nam Cung Dục bọn họ mới vừa đến cửa Tướng phủ, còn chưa có xuống dưới, liền nghe được hô to. Ngài Vi sau khi nghe được, khuôn mặt nhỏ lập tức nhũn lại, đây là quy định? Có đại thật đủ đồ cổ, nữ nhi con rể tới, trưởng bối còn phải ra cửa quỳ lạy nghênh đón? Hơn nữa bất động liền quỳ, thật là, nàng không nghĩ chiêu sét đánh đâu!

“Đều đứng dậy đi, Vi Nhi, xuống dưới.” Ngài Vi như đi vào cõi thần tiên, đột nhiên phản ứng lại, chỉ thấy một bộ áo bào trắng, hơi thờ toàn thân tán tôn quý ưu nhã, lạnh băng hờ hững trên mặt đất, quen thuộc mà đuổi tay nghênh hướng Ngài Vi, ánh mắt ôn nhu, biểu tình chuyên chú, thanh âm từ tĩnh dễ nghe.....

“Ách, nga, hảo.” Ngài Vi cũng lóe thần một chút, chạy nhanh tay đặt ở trên tay hân, hân đỡ xuống dưới. Trong lòng thẳng nói thầm, thật hoa si, thiếu chút nữa lại bị mê hoặc, ngay sau đó, liền cảm thấy vòng eo căng thẳng, bị hân ôm vào trong ngực, hướng cửa lớn Tướng phủ.

Mọi người thấy một màn này, đều sửng sốt, không nghĩ tới đồn đãi Chiến thần Vương gia cư nhiên sẽ đỡ một nữ tử xuống xe ngựa, còn thâm tình chân thành mà ôm.

Không phải nói, bệnh nặng ra cửa không được sao?

Không phải nói, lạnh nhạt vô tình sao?

Không phải nói, sống không được bao lâu sao, nhìn đáng về đầu giống là người có bệnh nha?

Không phải nói, bệnh liên miên, không ra hình người sao? Khí thể tôn quý ngao ngễ lại từ đâu ra?

Không phải nói,....

Trong khoảng thời gian ngắn, cho nên nghi vấn đều ở trong đầu bọn họ quay quanh, thật lâu không tan đi, mỗi người trợn mắt há hốc mồm!

Tả tướng Thượng Quan Văn thấy vậy một màn, lại cảm thấy vui mừng, ban đầu còn lo lắng cho nữ nhi sẽ ở Dục Vương phủ không tốt, để nàng gả tiến Dục Vương phủ, có thể liên lụy cả đời nàng hay không, hiện tại nhìn đến bộ dáng này, đích xác yên tâm. Chính là không biết rốt cuộc có phải sự thật hay không, hay chỉ là diễn kịch? Ngẫm lại, bất tri bất giác mà nhíu mày, xem ra còn phải chăm chú.

“Cha, nương, chúng ta đi vào rồi nói, được không?” Ngài Vi vừa đi gần bọn họ, nói chuyện vừa nghĩ tránh khỏi Nam Cung Dục đang ôm nàng bên tay, muốn thân cận người gọi là cha mẹ, nào biết bên tay ôm đến khăn trương, còn nhân tiện nàng ở trước mặt cha mẹ, vào cửa lớn Tướng phủ.

Chỉ thấy một hành lang thẳng tắp, hai bên trồng đầy hoa cỏ, mùi hương tỏa bốn phía, liếc mắt một cái nhìn lại, từng đóa hoa nở rộ, thanh nhã tổ khiết, gió nhẹ gọi lên nhẹ nhàng lay động, sắc vàng lộng lẫy, từng mảnh cây xanh sum sụ, bộ dáng sinh trường dạt dào, làm cho cả Tướng phủ thoát nhìn cảnh sinh trường bồng bồng!

Ngài Vi nhìn đến đây, trong lòng cảm thán: Có đại thật giống thế đảo nguyên bên ngoài, đi đến nơi nào toàn cảnh tuyệt đẹp, sinh thái tự nhiên, không khí tươi mát, càng không nghĩ tới hẳn là Tướng gia, yêu quý hoa cỏ cây cối, bên trong phủ tuy không giống phủ khác trang trí đến cao quý cùng xa hoa, nhưng bởi vì hoa cỏ cây cối, thoát nhìn lại cũng sinh trường dạt dào, yên lặng tốt đẹp!

“Vi Nhi, lại đây, để nương nhìn xem.” Tả tướng phu nhân Hạ Hà về mặt yêu quý lời kéo tay Ngài Vi, còn nhìn trái một chút lại nhìn phải một chút, như sợ thiếu khối thịt.

“Nương, ta thực tốt, đừng lo lắng.” Nương cũng thật đủ quan tâm nàng, bộ dáng khăn trương này, cũng khiến Ngài Vi nhất thời trong lòng cảm thấy ấm áp, kiếp trước nàng là một cô nhĩ, đều dựa vào chính mình, chưa từng có người quan tâm và yêu thương. Ngài Vi hơi hơi mỉm cười, an ủi nói.

“Khụ, khụ, phu nhân, Vi Nhi tốt xấu cũng là Vương phi, Vương gia cũng ở chỗ này. Người chú ý một chút nha.” Tả tướng Thượng Quan Văn có chút ngưng ngưng nói, phu nhân hẳn quá mức sùng ái nữ nhi, hiện tại nữ nhi xuất giá, vẫn như vậy, lo lắng này lo lắng kia....

“A, không ngại, nhạc phụ không cần để ý, nhạc mẫu lo lắng Vi Nhi cũng là bình thường, để cho các nàng ôn chuyện.” Nam Cung Dục thực tự nhiên mà nói, hoàn toàn không cảm thấy hẳn có điều không đúng. Kỳ thật hẳn thẳng hô kỳ danh, cũng bình thường, từ xưa quân thần có khác, rốt cuộc hẳn là người hoàng tộc, thần hành lễ quân cũng bình thường, huống chi kêu tên đâu? Hẳn làm như vậy, không thể nghi ngờ cho Ngài Vi mặt mũi, càng khiến cho người ta cảm thấy Ngài Vi hiện tại được sùng ái....

“Ách, vậy mẹ con đi vào phòng tâm sự. Vương gia, không bằng chúng ta dời bước đi thư phòng, như thế nào?” Thượng Quan Văn trong lòng cứng lại, mắt chuyên thâm, trên mặt lộ ra một tia phức tạp biểu tình chột lóe rồi biến mất, thanh âm trầm thấp hữu lực vang lên!

“Ân, tốt!” Nam Cung Dục cũng về mặt cao thâm khó đoán, theo Tả tướng đi thư phòng.

“Nương, nương, tỷ tỷ tới sao? Đây là tỷ tỷ sao?” Chỉ thấy một bộ váy lụa vàng nhạt, tóc đẹp áo choàng, một khuôn mặt tinh tế nhỏ xinh, da thịt tinh tế trắng nõn vô cùng mịn màng, mày lá liễu cong cong, con ngươi lóe thần thái sáng láng, mắt to ngập nước tỏ mờ mà đánh giá chính mình, môi đỏ, mười phần tiểu mỹ nhân, toàn thân nữ tử lộ ra một cỗ linh khí, vừa đánh giá, vừa nhìn nương nói chuyện.

“A, đúng vậy, Nhu nhi, mau tới đây, kêu tỷ tỷ.” Thanh âm Tả tướng phu nhân mềm nhẹ êm tai, làm người cảm thấy thực thân cận, kỳ thật Thượng Quan Ngài Vi cùng Thượng Quan Nhu Nhi tuy nói là tỷ muội, nhưng bởi vì Thượng Quan Nhu Nhi thân thể suy nhược, liền gọi nuôi bên ngoài, khoảng thời gian trước mới hồi phủ, khi trở về, Thượng Quan Ngài Vi đã xuất giá, cho nên cũng bỏ lỡ gặp mặt cơ hội!

“Tỷ tỷ!” Thượng Quan Nhu Nhi ngọt ngào kêu một tiếng, tròn mắt không ngừng chuyển động, thực sự đáng yêu, khiến người cự tuyệt không được muốn thân cận.

“Ân, Nhu Nhi, lại đây, tỷ tỷ nhìn xem.” Trong lòng Ngài Vi mềm nhũn, cười khê nhìn Thượng Quan Nhu Nhi nói!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27: Có phải then thùng không?

Editor: Từ Diệp

Ai cũng không biết Nam Cung Dục cùng Tả tướng trong thư phòng nói cái gì, chỉ biết khi bọn họ ra ngoài, hai sắc mặt đều có chút cao thâm khó đoán, khiến người xem không hiểu, nhưng nhìn đến Ngải Vi, biểu tình trên mặt hai người thế nhưng không hẹn mà cùng tùy theo biến mất.

“Các người ra ngoài nha, đi, đi dùng cơm trưa.” Thượng Quan phu nhân Hạ Hà cười khê nói, ánh mắt nhu hòa nhìn bọn họ, một tay nắm Ngải Vi, một tay nắm Nhu nhi, nhìn qua rất hài hòa, tốt đẹp...

“Được! Vương gia, mời.” Tả tướng Thượng Quan Văn đảo mắt nói Nam Cung Dục, nhưng ngữ khí lại tràn ngập vừa lòng cùng thương thức!

“Cha, nương, đại ca đâu? Sao không thấy người?” Ngải Vi nhìn quanh không có bóng dáng Thượng Quan Lưu, liền nghi hoặc hỏi ra tiếng.

“A, đại ca người vừa vặn có chuyện cần xử lý cũng chưa về, còn bảo chúng ta chiêu đãi các người.” Hạ Hà hòa khí nói, biểu tình tràn ngập ý cung chiêu...

“Nga, thật như vậy? Không có việc gì, gấp gáp có rất nhiều cơ hội, vẫn là công việc quan trọng.” Ngải Vi cười khê, nói. Trong lòng lại cảm thấy đáng tiếc, không nghĩ tới vị đại ca này thấy mặt đều không có, không biết có thể hay không cũng là soái ca a?

“Hào, nhanh dùng bữa đi, miễn cho đồ ăn đều nguội, Vương gia đợi lâu.” Thanh âm Thượng Quan Văn trầm thấp hữu lực vang lên, từ ái, nói.

“Không sao, dùng bữa đi.” Nam Cung Dục xua xua tay, cười khê.

“Àn, Vương gia ăn đi.” Ngải Vi cũng đột nhiên cảm thấy đói bụng, nhìn thức ăn trên bàn chảy nước miếng...

“Vi Nhi, a, cái này không tồi.” Đồ ăn ăn đến một nửa, Nam Cung Dục cư nhiên gấp một miếng thịt, đưa đến miệng Ngải Vi dùng giọng giống như dụ dỗ tiểu hài tử ăn cơm ý bảo Ngải Vi há mồm ăn thịt, mà cặp mắt như cũ nhộn nhạo tà mị quyền rũ cười nhạt, vẻ mặt sùng nịch, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, mỗi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, thậm chí có thứ gì rơi xuống trên mặt đất cũng không biết.

“Ách, ngô...” Ngải Vi còn nhất thời không phản ứng kịp, chỉ biết miệng nàng đột nhiên nhiều khối đồ ăn, nàng không nghĩ tới, nam nhân yêu nghiệt làm như vậy, khuôn mặt nhỏ tinh xảo nháy mắt đỏ bừng, dị thường đáng yêu, khiến Nam Cung Dục càng vừa lòng cười nở hoa, hoàn toàn xem nhẹ mọi người bên cạnh, phảng phất lúc này cũng chỉ có hai người!

“Oa, tỷ phu giỏi quá, thật đau tỷ tỷ.” Thượng Quan Nhu Nhi vỗ vỗ tay, kêu to. Lòng mi tinh xảo cong vút chớp chớp, lộ ra thần thái khác thường nhìn chăm chú vào bọn họ: “Há, tỷ tỷ, mặt tỷ đỏ, có phải then thùng không?”

Thượng Quan Nhu Nhi tính trẻ con vừa nói, phảng phất cố ý, lập tức khiến người đồng thời hướng về Ngải Vi nhìn lại, chỉ thấy Ngải Vi phồng miệng nhỏ, muốn nói lại nói không được, nghẹn đến mức khuôn mặt nhỏ càng thêm đỏ bừng, trong lúc nhất thời, khiến mọi người muốn cười lại không dám cười, tình cảnh này thật sự làm người ta không tưởng tượng được!

“Ha ha ha...” Thượng Quan Văn nhìn đến màn này, kinh ngạc, sau đó, lại nghe lời tiểu nữ nhí đơn thuần đáng yêu nói, cư nhiên nhin không được cười ha ha, còn vừa lòng gật đầu, lại xu nịnh đối Nam Cung Dục nói: “Vương gia, người đừng quá sùng nàng, bằng không về sau sẽ quá hồ nháo.”

“Cha, ta nào có, người sao hướng về hần là chính hần ăn hiếp...” Ngải Vi nuốt xuống đồ ăn trong miệng, chu cái miệng nhỏ phản bác. Lại không phải nàng khiến hần ăn hiếp, dựa vào cái gì nói nàng? Nói xong lại đảo qua trừng mắt nhìn một chút Nam Cung Dục, phảng phất đang nói: Ai bảo người xen vào việc người khác, ép ta, cái này do người tự chế giễu đi!

“Vi Nhi, không được vô lý.” Thượng Quan Văn nhìn biểu tình Ngải Vi, nhin không được răn dạy nàng. Phải biết rằng, từ xưa các bậc Đế Vương, Vương gia vô tình: Thời điểm được sủng ái, lên trời cao đều có khả năng, nếu ngày nào đó không được sủng ái, lấy thái độ nữ nhí hiện tại, khó tránh khỏi sẽ thiệt thòi lớn, bởi vậy cũng không thể để nàng tùy hứng làm bậy!

“A, không ngại, ta biết Vi Nhi đùa giỡn.” Nam Cung Dục cười ra tiếng, cũng cư nhiên dùng “Ta” nói chuyện, hơn nữa đối với thái độ Thượng Quan Văn cũng cực kỳ tôn kính.

Trong phút chốc, trong lòng Tả tướng run lên, cảm động vô ngữ, con người cũng tràn ngập ý cười, trong lòng càng thêm khẳng định, quyết định của chính mình là đúng. Ban đầu đối với đề nghị cùng bảo đảm của hần, tuy rằng ngoài mặt đáp ứng, trong lòng lại hoài nghi tính chân thật, trong lòng do dự? Mà hiện tại nhìn đến thái độ này, còn đối nữ nhí bao dung cùng sùng nịch đều không giả, trong lòng hần chú ý càng thêm xác định, càng thêm minh bạch, cũng không do dự. Đương nhiên, càng quan trọng cũng là hần đã sớm nhìn trúng tài năng Nam Cung Dục, còn hiện tại che dấu khí phách thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Người muốn đi ra ngoài sao?

Editor: Từ Diệp

Nháy mắt, mấy ngày qua đi, sáng sớm Ngải Vi ghé cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thẳm nên ngoài, ánh sáng mặt trời sáng ngời, không khí mới mẻ, tâm tình tự nhiên cũng thoải mái hẳn lên.

Ngẫm lại mấy ngày trước, ở Tướng phủ có “Chuyện xấu mặt”, trong lòng đột nhiên cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nhớ tới yêu nghiệt Nam Cung Dục, cũng có một tia ngọt ngào. Bất quá, trở về mấy ngày nay cũng không biết hần ở vội làm gì, chỉ cùng nhau dùng bữa, thời gian khác đều không thấy bóng người. Nghĩ, nghĩ, Ngải Vi không khỏi nhiu nhiu mày, chẳng lẽ hần diễn kịch? Ngẫm lại cảm thấy không khả năng, haizz... thuận theo tự nhiên đi?

“Vi Nhi, sáng sớm nhớ ta sao?” Ngải Vi đang trầm tư, toàn bộ hơi thở ướt nóng phun ở bên tai nàng, nói nên lời ái muội.

“A, người, người, dựa gần làm gì?” Ngải Vi phản ứng lại, chạy nhanh hướng bên cạnh xê dịch, nào biết không kịp bắt đầu, eo thon đã bị Nam Cung Dục ôm lấy, thân mình càng dán trên người hần, chuyển động không được!

“Ngô...” Ngải Vi còn nghĩ tránh hần ôm ấp, lại không nghĩ rằng Nam Cung Dục lập tức hôn nàng, hai môi mềm mại dán bên nhau, bị hần nhẹ nhàng mà cắn, đột nhiên đầu lưỡi của hần càng cạy hăm răng Ngải Vi, bá đạo lại hôn sâu. Ngải Vi vốn định đẩy hần, nhưng đôi tay lại bất giác mà cuốn quanh cổ hần, nhón mũi chân, bắt đầu đáp lại. Thẳng đến hai người đều

thở không nổi, mới hơi tách ra, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, giống như hai quả táo hồng, dưới ánh nắng làm nổi bật, phá lệ mê người! Lâm Nam Cung Dục nhất thời nhin không nổi, lại lần nữa gất gao ôm nàng, vỗ về mặt nàng, hôn nhẹ mái tóc của nàng!

“Vương phi, Vương phi, đã chuẩn bị tốt, hiện tại đi ra ngoài sao?” Tiểu Tĩnh lại lại một lần nữa chạy vào, nhìn đến bọn họ càng ngây dại, cũng không nhúc nhích thẳng đến khi mới phản ứng lại: “À? Cái kia, cái kia các người tiếp tục...” Lại bán sống bán chết chạy đi, giống như phía sau có mãnh thú truy đuổi!

Ngài Vi nhìn Tiểu Tĩnh, vô ngữ mà vỗ trán, như thế nào lại như vậy? Chẳng lẽ không có lời kịch mới sao? Còn tiếp tục? Dù muốn như thế nào, bị cắt ngang, còn tiếp tục được sao? Ngầm lại liền bật cười lắc đầu, nhưng nói Nam Cung Dục: “Chúng ta ra ngoài đi, miễn cho Tiểu Tĩnh miễn man suy nghĩ”

“Được!” Nam Cung Dục cũng không làm nàng khó xử, khoe miệng cong lên, liền đem ôm đôi thành dặt tay nàng, hai người đi ra ngoài!

“Người muốn đi ra ngoài sao? Đi làm gì?” Hai người ra ngoài, liền nhìn Tiểu Tĩnh trong tay cầm một bộ nam trang màu trắng, thần thái sáng láng mà nhìn bọn họ, hơn nữa bộ dáng lại giống như muốn nói lại thôi! Kẻ tiếp liền cúi đầu, đứng thẳng tắp!

“Ân, ta muốn đến y quán nhìn xem, còn có mua ít thảo dược.” Ngài Vi có chút ỳ khuất cũng nhẹ nhàng nói, sợ hấn ngăn cản, nàng còn nhớ rõ, nàng hiện tại bị cầm ra phủ!

“Mua thảo dược, lần trước không phải mua rồi sao? Người muốn mua nhiều để làm gì?” Nghe Ngài Vi nói, Nam Cung Dục nhủ mày, khó hiểu hỏi.

Không rõ nàng mua nhiều thảo dược có tác dụng gì? Hiển nhiên càng sẽ không nghĩ đến, độc phát đêm đó, người đó là nàng, hơn nữa nàng cũng hứa hẹn sẽ giúp hấn tìm biện pháp giải độc!

“Ách, cái kia, cái kia ta cả ngày cũng không có chuyện gì làm nha! Mua để chơi.” Ngài Vi nhất thời tìm không ra cớ, chỉ có thể nói như vậy. Nàng đương nhiên sẽ không nói thẳng, mua những thảo dược đó về, vì giúp hấn nghiên cứu chế tạo thuốc giải độc được nha. Một ngày này, nàng nghĩ thông, rốt cuộc thiếu thành phần gì, hoặc nhiều chút thành phần gì, nên làm như thế nào mới có thể giải độc. Cũng may, nàng cũng có chút thiên phú, thuốc nàng nghiên cứu thành, phòng chừng lúc hấn bị độc phát, đem dược cho hấn ăn, ngăn chặn thời gian độc phát, lại để hấn cùng nữ tử... Hấn có thể giải đi? Trong lòng cũng không dám khẳng định, liền một lần sẽ thành công, chỉ có thể cầu nguyện gặp được vận khí tốt, một lần có thể giải quyết!

“Phải không? Vậy được rồi? Người đi sớm về sớm, ta còn có chút việc muốn xử lý, đi thư phòng trước.” Nam Cung Dục ngấm lại cũng đứng, mấy ngày nay đích xác vì công chuyện, xem nhẹ nàng, để nàng tìm chút chuyện làm, cũng tiêu thời gian. Không khí trên triều càng ngày càng khẩn trương, tuy rằng hấn không thượng triều, nhưng tin tức vẫn sẽ không ngừng nhận, cũng nên có quyết định. Còn có, đêm nay lại là đêm độc phát, cũng không nghĩ nàng có lo lắng...

“Ân, hảo, ta đã biết!” Ngài Vi hưng phấn nói, dù sao cũng không nghĩ tới hấn sẽ dễ dàng đáp ứng, còn tưởng rằng sẽ giống lần trước ngăn cản a. Nhất thời cao hứng, nhón mũi chân, ở trên môi hấn hôn một chút. Hoàn hồn, mới cảm thấy không thích hợp, mặt lập tức đỏ, không quay đầu lại mà chạy vào trong phòng!

Nam Cung Dục hiển nhiên cũng không nghĩ tới nàng đột nhiên dùng chiêu này, nhất thời ngẩn ra, lại phục hồi tinh thần, thấy Ngài Vi chạy mà cũng không quay đầu. Tay sờ soạng môi một chút, khoe miệng cười đắc ý, đẩy mắt quyền rũ mị hoặc, thâm thùy tuyệt mỹ, bộ dáng giống như đứa trẻ, ngóng nhìn một hồi, hướng thư phòng đi đến!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Gặp Công chúa bị thương ở chân

Editor: Từ Diệp

Trên đường cái, một bộ áo bào trắng, tay Ngài Vi cầm giấy phiến đi phía trước, Tiểu Tĩnh một thân màu xám theo phía sau, hai người nghênh ngang đi tới, thực sự coi như phong cảnh đẹp.

"Ai da, đau chết mất, có phải gãy xương hay không?" Ngài Vi mới vừa đi đến cách y quán không xa, liền nghe được trong quán có nữ tử lớn tiếng rống giận, còn có đám người xì xào, vì thế, chạy nhanh tới y quán.

Chỉ thấy một thân tay áo rộng đỏ thắm, váy dài xanh lục cheu những tán hoa rơi, eo nhỏ dùng tơ vàng mềm buộc lại, giống như bông hoa nở rộ, nữ tử thanh tú kiều diễm, ngồi ở trên ghế, mặt tức giận, lại bất đắc dĩ mà ngồi, nhìn chân bị thương.

"Công... Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ? Người đâu, đại phu ở đâu, chạy nhanh đến xem." Nha hoàn Công chúa Nam Cung Vân - Dương Vũ lớn tiếng kêu cảm, vừa rồi ở bên ngoài, thiếu chút nữa đem thân phận Công chúa lộ tẩy. Dương Vũ âm thầm may mắn, còn đứng lúc phản ứng lại, bằng không nếu chọc phải phiền toái liền tránh không được.

"Cái kia, vị tiểu thư này khả năng bị thương, nhưng nam nữ thụ thụ bất thân, làm sao chữa đây?" Một nam tử là đại phu tuổi trẻ khó xử nói. Đích xác, tại cổ đại, trước mặt mọi người coi gầy nữ tử, đi chân trần là thất lễ, hơn nữa nếu gặp được thân phận cao quý một chút, có thể trị được, còn nói qua, nếu có cái bất trắc, nói thành có ý phi lễ, vậy càng rước họa vào thân.

"Lớn mật, không được nói vậy, chân ta bị thương muốn chữa, lại không phải làm cái gì đòi phong bại tục, có gì mà thụ thụ bất thân, nhanh lên, đừng trễ thời gian." Nam Cung Vân có chút sinh khí, hiển nhiên không cảm thấy đi chân trần có vấn đề gì!

"Nhưng mà, làm đi." Nam tử vẫn khó xử, nhưng chung quy vẫn đi qua xem, muốn giúp Nam Cung Vân xem chân. Tay liền đụng tới chân bị thương, còn trái xem một chút, phải nhìn chút, nơi này ả hạ, nơi đó ả hạ, kết quả vẫn không dám động thủ trị liệu.

"Ai da, đau chết mất, người rốt cuộc có thể chữa hay không?" Nam Cung Vân đau đến mặt đều đỏ, chân bị hấn làm đau, đau chết, kết quả xem hấn còn do dự, không khỏi lớn tiếng chất vấn.

"Ta... Ta..." Nam tử bị Nam Cung Vân chất vấn, một chút càng luống cuống, thế nhưng không biết làm sao, Ngài Vi nhìn một màn này, không khỏi lắc đầu, cổ đại này cũng thật phiền toái, chữa cái chân thôi mà cũng phiền toái.

"Đừng nhúc nhích, đừng lộn xộn, chân nàng sẽ tàn phế, để ta làm." Ngài Vi thật sự bất đắc dĩ ra tiếng ngăn cản, dù chân nữ tử kia không phế, làm sẽ biến thành tàn phế đi, đến gần nàng ta, ngồi xổm xuống, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, liền đem chân Nam Cung Vân bị trật khớp trở lại như cũ.

"Thử đi một chút xem sao?" Ngài Vi đứng lên, vỗ tay nói.

"Nga, tốt." Nam Cung Vân cũng có chút ngây dại, vừa rồi nam tử kia đứng lâu như vậy cũng không làm, kết quả bị hấn thu phục lập tức, có thể không dọa đến sao? Hoàn hồn, liền đứng dậy một bước nhỏ một bước nhỏ mà thử đi tới, kết quả, phát hiện chân cư nhiên không có việc gì.

"A, thật tốt quá! Tốt, có thưởng." Nam Cung Vân cao hứng, cư nhiên quên mất chính mình hiện tại ở bên ngoài, không ở trong cung, hưng phấn nói.

"A, tiểu... Tiểu thư, người đang nói cái gì?" Dương Vũ khần trương kéo ống tay áo Nam Cung Vân, thật cẩn thận nhắc nhở.

"A? Ách, ý ta là chân chữa khỏi, mau trả phí cùng tiền thưởng." Nam Cung Vân cũng phát hiện mình nhất thời cao hứng, nói sai lời, trông mắt xoay chuyển, quay đầu nói với Dương Vũ!

"A, đơn giản là được rồi." Nam tử trẻ tuổi kia hiển nhiên có chút không thể tin nhìn về phía Ngải Vi, không nghĩ tới chính mình nhìn lâu như vậy, nhìn không ra, cũng không dám động thủ, liền sợ không cẩn thận đem chân chữa nghiêm trọng. Không nghĩ tới, hấn lập tức nhìn chân, xem ra y thuật mình còn chờ cải thiện, nam tử hổ thẹn cúi đầu.

"A, cảm ơn công tử, đây là phí điều trị cùng tiền thưởng." Dương Vũ khách khí nói với Ngải Vi, cũng lấy ra một trăm lượng đưa tới tay nàng.

"Ách, không cần quá nhiều." Ngải Vi một chút cũng không nghĩ tới bọn họ ra tay cư nhiên lại hào phóng, nhưng vẫn xua xua tay cự tuyệt.

"Không có việc gì, người cảm đi? Đây là người nên có được, người tên gì?" Nam Cung Vân có chút ngượng ngùng nhìn Ngải Vi, khuôn mặt nhỏ có chút đỏ ửng, rồi lại tò mò hỏi Ngải Vi!

"Ách, tại hạ Ngải Uy." Ngải Vi vừa nghe đến Nam Cung Vân dò hỏi, nhất thời cũng cảm thấy thú vị, liền hào phóng mà trả lời vấn đề, nhìn toàn bộ khuôn mặt nhỏ hồng hồng, đột nhiên cảm thấy thực đáng yêu, cũng thực thú vị, tựa như tiểu muội Thượng Quan Nhu Nhi, trong lòng thế nhưng không phòng bị mà muốn tiếp cận nàng, đùa với nàng.

"Ha ha..." Nam Cung Vân nhìn Ngải Vi, khuôn mặt nhỏ trắng nõn, có dáng vẻ thư sin, ôn tồn lễ độ khí chất làm ngây dại, thế nhưng nhìn nàng ngây ngô cười lên, kia thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào!

"Tiểu, tiểu thư, người làm gì? Chúng ta mau trở về" Dương Vũ phát hiện không thích hợp, liền kéo kéo ống tay áo Nam Cung Vân, nhắc nhở nàng dừng phát ngôn!

"A, Ngải công tử, ta kêu Nam Cung Vân, phải nhớ đó. Ta đi trước, còn sẽ đến tìm người." Nam Cung Vân thế nhưng thực hoa si mà báo cho danh tính chân thật, còn lưu luyến không rời vừa đi vừa quay đầu nhìn Ngải Vi, khuôn mặt nhỏ càng hồng, thực sự đáng yêu!

Ngải Vi buồn cười nhìn một màn này, đây tính là gì? Nhìn ngân lượng trong tay, họ "Nam Cung", chẳng lẽ là công chúa? Ngẫm lại cũng đúng, về sau không nhất định sẽ gặp lại. Nàng không biết rằng lần gặp gỡ này, sau đó không lâu sẽ mang đến một phiền toái nhỏ a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng ta đi

Editor: Từ Diệp

"Ngải Uy, chờ một chút." Ngải Vi mới vừa mua xong thảo dược, tính toán trở về, chợt nghe đến phía sau có người kêu nàng, xoay người nhìn đến một thân màu lam - Triệu Duyên đang thở phì phò, hiển nhiên đang chạy tới.

"Triệu đại ca, sao người lại tới đây? Triệu gia già có chuyện biến tốt đẹp?" Ngải Vi hiển nhiên ngoài ý muốn đụng tới hấn, chỉ thấy mặt hấn vẫn tuấn dật, có chút mảnh khảnh. Ngẫm lại, từ khi theo hấn đến phủ xem bệnh cho gia già hấn cũng chưa thấy gặp lại, cũng có chút tò mò, liền dò hỏi tình hình gia già hấn dạo gần đây.

"A, tốt rất nhiều, gia già của ta vẫn luôn muốn mời người qua nhà ta một lần. Chẳng qua, ta đi y quán vẫn luôn không thấy người. Đùng rồi, nhà người ở nơi nào, có thể cho ta biết?" Triệu Duyên nói, con người màu đen cũng tràn ngập chờ mong, khiến Ngải Vi trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết trả lời ra sao!

"Ách, ta ở tại... Cái kia Triệu gia già chỉ cần dựa theo phương thức kia tiếp tục uống, mau chóng sẽ tốt, không cần lo lắng." Ngải Vi vốn dĩ muốn nói cho hấn ở Dục Vương phủ, chỉ là, lại cảm thấy không tốt lắm. Vì thế, chỉ có thể đổi đề tài.

"Nga! Vậy người hiện tại rảnh không? Chúng ta cùng uống ly trà đi." Triệu Duyên biết Ngải Vi có ý tránh trả lời, trong lòng rất thất vọng, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi. Có lẽ nàng cảm thấy không tiện đi? Dù sao là nữ tử, về sau có nhiều cơ hội, nghĩ như vậy, trong lòng cũng không uể oải, nhưng hấn chẳng thể nghĩ rằng Ngải Vi là Dục Vương Phi, cảm tình hai người chỉ là đường thẳng song song, không có giao nhau!

"Ách, được sao? Chúng ta ngồi một chút." Ngải Vi nhớ lời Nam Cung Dục cảnh cáo, nếu cho hấn biết cùng Triệu Duyên gặp nhau, tuy nói hai người cũng không có chuyện gì, nhưng về sau tuyệt đối nghĩ ra cớ sẽ càng khó. Vốn định cự tuyệt, lại nhìn đến sự chờ mong của hấn lại thành khẩn, cư nhiên không mở miệng được, chỉ có thể đổi thành đáp ứng, trong lòng Ngải Vi đặc biệt không biết nói gì...

Vì thế, hai người sống vai đi phía trước, Tiểu Tinh theo phía sau, ba người trong khoảng thời gian ngắn thành một đạo phong cảnh trên đường, người người đi đường đều không khỏi quay đầu lại nhìn, si ngốc nhìn, đặc biệt những thiếu nữ, thét chói tai:

"Mau xem, mau xem, vị công tử mặc y phục màu lam hảo tuấn mỹ a."

"Đúng vậy, đúng vậy, vị bạch y công tử kia cũng không tồi nha"

"Oa, tuấn mỹ nha! Trời a, ta sẽ hôn mê mất."

"Cái kia, cái kia, mau xem, bọn họ hướng tới nơi này."

Ngải Vi nghe đến mấy chuyện nghị luận này, quả thực cạn lời tới cực điểm, không phải nói nữ tử cổ đại, hầu như thẹn thùng sao? Nhưng sao nữ nhân đó giống hoa si, như fan của mình tình, như chưa thấy qua nam tử đẹp. Có cái gì đẹp nha? Lại nói, chính nàng giả thành nam tử tuy không xấu, cũng không tuấn mỹ! Sao hiện tại thành như vậy?

Chẳng lẽ bởi vì Triệu Duyên? Nghĩ liền nghiêng đầu nhìn Triệu Duyên, nhìn một chút có phải đó là nguyên nhân hấn hấp dẫn nhiều người như vậy? Nào biết lại phát hiện Triệu Duyên lúc

này cũng vừa vận nhìn nàng, hai người ánh mắt tương đối, tuấn nhan ôn hòa như ngọc hạt nhật cười, khiến Ngải Vi nhất thời sùng sốt, nháy mắt hoàn hồn, nhanh dòi đi ánh mắt, làm bộ đường như không có việc gì đi về phía trước, mà Triệu Duyên càng tiến trước như một đi tới, phảng phất chưa từng phát sinh qua chuyện gì!

"Công tử, những nữ tử đều như hoa si a, chúng ta vẫn nhanh tiến sương phòng đi." Tiểu Tinh nhìn bọn họ kỳ quái, liền nhíu mày mở miệng.

"Ân, tốt, nhanh vào." Ngải Vi cũng cảm thấy nên tránh ánh mắt này. Vì thế, ở dưới ánh mắt người khác, bọn họ cực nhanh mà đi vào phòng! "Ta nói, Dục, đem Tiểu Vương phi của ngươi mang đến cho chúng ta nhìn xem nha, đừng nói ngươi muốn giấu, không cho người ngoài xem." Đông Phương Hùng thật sự nhìn không được tò mò, liền mở miệng hướng Nam Cung Dục yêu cầu.

"Đứng rồi, Nhị ca, người ngoài chưa thấy được còn chưa tính, ta chính là đệ đệ ngươi, ngươi chừng nào cho ta gặp nhị tẩu?" Nam Cung Triệt cũng tò mò mà gia nhập nói chuyện. Ân, cụ thể mà nói, hẳn chỉ có Đông Phương Hùng cầu nhau?

Dương Quý lai chỉ buồn cười mà nhìn bọn họ hai người chơi đùa, lời nói cũng không nói nhiều, liền lẳng lẳng uống trà, chờ đợi bên dưới. Tuy rằng hẳn không mở miệng, nhưng trong lòng khó tránh khỏi sẽ tò mò, còn có lần trước sai cấp dưới tra được Tiểu đại phu nói ở Dục Vương phủ, rốt cuộc có thật hay không? Đợi lát nữa đến xác nhận Dục một chút.

"Nga, nghe các ngươi nói như vậy, xem ra Dục động tĩnh nha?" Trừ bỏ Dương Quý, còn có một vị nam tử khác cũng ngồi uống trà, vừa nghe đến bọn họ nói, không khỏi tò mò mở miệng dò hỏi, đáy mắt thế nhưng cũng tràn ngập hải hước cùng ngả ngớn, nam tử này là bằng hữu của Nam Cung Dục - Âu Dương Bình, mới từ nơi khác trở về!

"Các ngươi nói đủ chưa? Đủ rồi thì nói chính sự đi." Thanh âm thanh lãnh của Nam Cung Dục vang lên, không thêm để ý đề tài bọn họ, ánh mắt lạnh lùng quét về phía bọn người Đông Phương Hùng!

"Hắc, dừng nha! Đây cũng là chính sự! Ta biết ngươi máu lạnh vô tình, không gần nữ sắc! Hiện tại thế nhưng mang theo Vương phi ra phố, có thể không hiếu kỳ sao? Còn có ngươi xem, ngươi đi chỗ nào không mặt mày hớn hờ, trước kia cũng không như vậy. Làm ơn, ngươi phát từ bi thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng ta đi." Đông Phương Hùng không sợ chết hướng Nam Cung Dục chớp chớp mắt, rì rầm nói không ngừng, bộ dáng không biết đáp án, thế không bỏ qua!

"Đứng rồi, ta lần trước nghe nói vị Tiểu đại phu vào Dục Vương phủ, Dục, chuyện này, ngươi biết không? Hẳn có thể từ cửa sau tiến Dục Vương phủ?" Dương Quý bắt đầu đi lác lác đầu, xem bộ dáng Đông Phương Hùng, nhất định phải truy hỏi kỹ càng sự việc. Bởi vậy, hẳn cũng đem nghi vấn giải bày!

"Vị tiểu đại phu là nữ giả nam trang, chính là Vương phi ta." Nam Cung Dục nhìn một đám người tò mò lại kiên định, chỉ có thể bất đắc dĩ trả lời vấn đề. Mà nghĩ đến Ngải Vi, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên, bất tri bất giác mà câu khéo môi, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng!

"A, thật không? Đây, sao có thể?" Đông Phương Hùng mắt hình tượng, kêu lên.

"Ha ha, thú vị, thú vị." Âu Dương Bình cũng cười ha ha lên.

"A, phải không? Nhị ca, nàng hiện tại ở đâu? Cho ta gặp, ta còn chưa có gặp qua đâu." Nam Cung Triệt lại có chút tính trẻ con mà yêu cầu Nam Cung Dục, đôi mắt chớp chớp, thần thái sáng láng, mắt trông mong nhìn hẳn!

"Nếu như thế này, Dục, nàng có thể giải độc trên người ngươi?" Dương Quý tránh không theo chân bọn họ cùng nhau ồn ào, mà nói ra một nghi vấn quan trọng, những người khác thần sắc cũng ngưng trọng nhìn Nam Cung Dục!

"Không biết, ta còn chưa cùng nàng nói qua việc này, việc này về sau rồi nói." Sắc mặt Nam Cung Dục cũng trầm trọng, đột nhiên cũng nghĩ đến nữ tử đêm đó, nàng đến tốt cùng là ai? Cư nhiên nói sẽ giúp hẳn nghĩ cách tìm thuốc giải, nhưng hẳn chẳng thể nghĩ tới, nàng cư nhiên sẽ là Vương phi hẳn!

"Ân, việc này cũng tránh được, đêm nay lại trăng tròn, Dục, ngươi phải cẩn thận." Đông Phương Hùng lúc này đã thu hồi biểu tình cột nhà, nghiêm túc như suy tư gì đó mà nhắc nhở.

"Ta biết, các ngươi cũng cẩn thận một chút! Phòng chừng trong khoảng thời gian không thể bình tĩnh! Theo kế hoạch hành sự đi?" Nam Cung Dục sắc mặt hờ hững nói. Mặc kệ như thế nào, chuyện nên đối mặt vẫn phải đối mặt, mà độc này cũng nên mau chóng giải quyết, bằng không sợ đến lúc đó sẽ có người lợi dụng sơ hở.

"Ân, khoảng thời gian trước, ta nghe nói có thần y xuất hiện, hẳn ở phía Nam, ta sẽ mau chóng cùng hẳn có được quan hệ." Âu Dương Bình cũng thu hồi biểu tình ngả ngớn, nghiêm túc nói.

Bởi vì hẳn thường xuyên ở bên ngoài đi lại, cho nên tin tức tự nhiên cũng so những người khác linh thông, chẳng qua, muốn tìm được người nọ, vẫn hao tổn chút công phu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Giải mị độc

Editor: Từ Diệp

Ngải Vi từ bên ngoài trở về, liền chui vào trong phòng, vẫn luôn nghiên cứu chế thuốc, cũng không để ý tới bất luận chuyện gì, thẳng tới khi trời hoàng hôn, đuổi người, vỗ tay đi đến hậu viên.

"Vương phi, Vương phi, vừa rồi Vương gia sai quân gia nói, hẳn hôm nay có việc, không thể bồi ngươi dùng bữa, người tự dùng nga." Tiểu Tinh từ bên ngoài bước nhanh chạy đến trước Ngải Vi, thờ hồn hên!

"Nga, tốt, không có việc gì, ngươi tùy tiện mang đồ ăn lại đây đi." Ngải Vi cũng không để bụng, không nói còn không cảm thấy đói, hiện tại nhắc tới, cư nhiên cảm thấy có chút đói bụng. Vì thế, liền vào phòng ăn cơm.

Ban đêm, trăng lên cao, trời đầy sao, ánh trăng sán tỏ chiếu xuống, phủ kín mặt đất, Ngải Vi ghé vào bên cửa sổ, nhìn ánh trăng tròn, như suy tư, ngóng nhìn.

"A, hôm nay là mười lăm, đêm trăng tròn, trách không được cảm thấy chỗ không đúng, thì ra là..." Ngải Vi tự nhủ nói cũng vội vàng mà chạy ra.

"Đáng chết, rốt cuộc chạy nơi nào nha." Ngải Vi dạo qua một vòng, gặp đến độ không được, cư nhiên không biết lần trước như thế nào đi vào sau núi giả kia có suối nước nóng, nàng biết Nam Cung Dục hiện tại ở nơi đó, nhưng tìm không thấy, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không biết làm sao cho phải?

“A, đúng rồi, Vũ, ta có việc tìm người!” Đột nhiên nghĩ đến Nam Cung Dục độc phát, Phong nhất định sẽ canh giữ ở nơi đó, nàng biết Nam Cung Dục có cho người âm thầm bảo hộ nàng, người này là Vũ, mà Phong cùng Vũ đều là thị vệ bên người hắn, Ngải Vi không có biện pháp, hiện giờ, chỉ có thể tìm hắn, hỏi một chút xem hắn biết bọn họ đi đâu?

“Vương phi, chuyện gì?” Vũ nghe được tiếng kêu, đột nhiên lập tức xuất hiện ở trước mặt, thấp giọng dò hỏi, trong lòng cũng nghi hoặc, Vương phi lúc này tìm hắn có chuyện gì? Trong lòng hắn đang sốt ruột Vương gia!

“Người biết Vương gia bọn họ hiện tại ở đâu không? Vì sao ta tìm không thấy đường đi vào, mau đưa ta tìm bọn họ.” Ngải Vi vừa thấy Vũ ra, liền vội nói.

“Ách, người, người tìm bọn họ có chuyện gì? Vương gia, hắn hiện tại không tiện nha.” Vũ có chút khó xử, cho rằng Ngải Vi chỉ có việc tìm hắn, cũng không nghĩ tới muốn giúp Nam Cung Dục áp chế độc tính.

“Ai nha, người biết có phải không? Người nhanh dẫn ta đi, lại chậm trễ thì không kịp.” Ngải Vi cũng không trực tiếp trả lời hắn, chỉ vội vàng lay lay cánh tay Vũ.

“Này, này, làm sao vậy? Người dẫn ta đi.” Vũ tuy rằng sợ Nam Cung Dục độc phát, cũng không thể không cho nàng biết, nhưng nhìn biểu tình Ngải Vi sốt ruột cùng lo lắng, nghĩ thầm hắn có việc gấp, cuối cùng vẫn nện không được đi tìm Phong.

“Gặp qua Vương phi!” Nhìn đến Vũ cùng Ngải Vi đi vào trước mặt, liền hướng nàng hành lễ, xoay người bắt đầu mà dặn dạy Vũ: “Vũ, chuyện như thế nào, chẳng lẽ không biết đêm nay sẽ có chuyện sao? Sao dẫn Vương phi đến.”

“Ách, này...” Vũ trong khoảng thời gian ngắn cũng phản ứng không kịp, vừa muốn giải thích liền nghe tiếng vang Ngải Vi.

“Ai, người cũng đừng quát Vũ, là ta bắt hắn dẫn lại đây. Mau nói, Vương gia ở nơi nào? Có phải độc phát rồi hay không? Ta lần trước vô tình đi vào, lần này lại tìm không thấy vị trí hắn?” Ngải Vi không để ý tới Phong nghe được lời nàng nói, biểu tình khiếp sợ, vội vàng kéo kéo ống tay áo hắn.

“Vương phi, lần trước đi vào chính là... Là ngài?” Phong giật mình nhìn Ngải Vi, trách không được tra không đến người rơi xuống, còn có đến tột cùng làm sao đi vào, nguyên lai lần đó vào nhầm cấm địa, cư nhiên là Vương phi. Thật là, không nghĩ tới a. Phong vỗ trán mình.

“Đứng đứng... Nhanh nói cho ta, đi vào bằng cách nào?” Ngải Vi càng thêm sốt ruột, còn muốn nói tới khi nào? Có thể xong việc rồi hỏi lại a? Vô ngữ, khóe miệng run rẩy...

“A, thuộc hạ đã biết, Vương phi thỉnh bên này.” Phong phản ứng lại, liền vội vội dẫn dắt Ngải Vi hướng cửa đi đến, bởi vì lần trước sơ sẩy, để cho có người đi vào, còn là vào nhầm, hơn nữa không ác ý, để ngừa vạn nhất, cho nên lần này liền thêm trận pháp, người không có năng lực, rất khó đi vào.

Bầu trời đêm đầy sao, trăng sáng treo cao, chiếu xuống xuống ánh sáng huy hoàng thanh lãnh, đem toàn bộ không gian bao phủ một mảnh bạc. Gió thổi lá cây lay động, đứng ngoài bìa rừng, bên tai truyền đến thanh âm sần sật, vừa tiến vào trong rừng, cảm giác một trận lạnh lẽo, chớp mũi truyền đến hơi thở lá cây, ánh trăng từ đỉnh đầu chiếu xuống, xuyên qua khe hở lá cây, lơ lửng, khiến cánh rừng thêm một phần tĩnh mịch.

Đi một hồi, Ngải Vi liền thấy được một tòa núi già, mơ hồ cũng thấy được suối nước nóng đang tán phát ra sương mù nhàn nhạt, liền biết đã tới rồi. Vì thế, xoay người hướng Phong nói “Người đi tìm nữ tử sssh sẽ ở bên ngoài chờ.” Nói xong, liền vội chạy đi.

“Nữ tử sạch sẽ.” Phong lập lại lời Ngải Vi nói, nhất thời phản ứng không kịp, vì sao êm đẹp tìm nữ tử làm gì? Đang muốn hỏi rõ, sớm đã không thấy thân ảnh Ngải Vi. Nghĩ, có lợi? Vẫn theo lời Vương phi phân phó tìm một nữ tử từ đến đây? Nghĩ đến điều này, Phong cũng không rối rắm mà đi ra ngoài.

Ngải Vi sợ đi sai Phong tìm nữ tử, là nghĩ chờ nàng cho Nam Cung Dục ăn được áp độc, có thể giúp hắn giải mị độc, mà nàng chút nào cũng không nghĩ tới chính mình cũng là nữ tử, cũng có thể làm được, huống chi nàng vẫn là Vương phi danh chính ngôn thuận đâu!

“Đáng chết, người lại vào bằng cách nào?” Thanh âm lạnh lẽo đậm mực vang lên, Ngải Vi còn không kịp mở miệng, liền nhìn đến có thân ảnh một chút né qua trước người nàng, tay hắn cũng vừa lúc véo ở trên cổ nàng.

“Ách, Dục, mau... Mau buông tay, là... Ta.” Ngải Vi bắt đầu dĩ mà vỗ vỗ tay Nam Cung Dục, thật xui xẻo, mỗi lần đều véo cổ nàng, thật buồn bực! Nàng còn không muốn chết đâu, trong lòng căm giận mà nghĩ.

“Người nói, người là Vi Nhi?” Nam Cung Dục có chút không tin, cúi đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Ngải Vi, xác định Ngải Vi lập tức buông nàng ra. Đồng thời trong lòng thả lỏng cảnh giác, nghĩ thầm không phải thêm trận pháp sao? Nàng lại có thể đi vào? Chẳng lẽ Phong dẫn vào? Khàn khàn hỏi: “Có đau hay không? Có bị thương không? Người sao ở chỗ này?”

“Ta... A...” Ngải Vi còn không kịp trả lời, đã bị Nam Cung Dục duỗi tay lôi kéo vào lồng ngực, gắt gao mà cho hắn ôm, đôi tay Ngải Vi hơi hơi mờ, muốn tránh thoát ra, lại nghe thấy giọng trầm thấp: “Đừng nhúc nhích, cho ta ôm một lúc.”

Nam Cung Dục cũng không biết vì sao người thanh hương trên người nàng phát ra, cư nhiên có chút luyến tiếc buông ra, ngược lại càng thêm dùng sức mà ôm chặt, phảng phất muốn đem nàng nhập vào thân mình, hai họ thành một.

“Ấn, người buông ta ra trước, ta đưa thuốc cho người, người sẽ dễ chịu.” Ngải Vi thấp phần bắt đầu dĩ, thẳng nhai này sao lại thô lỗ, ôm nàng thờ không nổi, chỉ có thể vận vẹo thân mình, bảo hắn buông ra.

“Ngô, ngô...” Ngải Vi còn giãy giụa thân mình, lại lập tức bị Nam Cung Dục hôn lên, hắn một tay đè đầu nàng, không cho nàng chuyển động, một tay gắt gao ôm eo nàng, cùng sử dụng lực nâng nàng hướng trên người mình ~ nhiệt tình hôn nàng... .

Hồi lâu qua đi, hai người thở hổn hển, Ngải Vi định thần, nhanh từ trong lòng hắn ngực tránh ra, thừa dịp lúc này, từ trong lòng ngực mình móc ra một bình nhỏ, mở ra, lấy viên thuốc tức tốc nhét vào trong miệng Nam Cung Dục, thuốc vào miệng tức khắc, không một hồi, ánh mắt Nam Cung Dục mê ly rốt cuộc có chút khôi phục bình thường.

“Vi Nhi, lần trước nàng là người kia? Người cho ta ăn chính là...” Nam Cung Dục có chút nghi hoặc mà nhìn Ngải Vi, tay ở trên eo thon lại một chút không buông ra.

“Ấn, lần trước vô tình xông vào, ta cũng không biết là người, thuốc là ta chính mình nghiên cứu chế tạo, có thể áp chế một lát, đợi lát nữa lại ăn một viên thuốc khác, người phải tìm nữ tử giao hợp, xem thử có thể một lát giải, nếu không được, ta lại nghĩ biện pháp khác... Mà nàng kia ta đã kêu Phong tìm, ở bên ngoài chờ.” Nói, liền lại từ trong lòng ngực móc ra bình nhỏ, lấy ra một viên thuốc khác, chuẩn bị nhét vào miệng Nam Cung Dục, lại nghe đến lời bất mãn, thanh âm găm nhẹ: “Người cư nhiên dám tìm nữ tử bên ngoài cho ta giải độc, đáng chết, người không được sao?”

“A...” Ngải Vi còn không có phản ứng lại đây, thuốc trên tay đã bị Nam Cung Dục nuốt vào trong miệng, chỉ nghe thấy “Bùm” một tiếng, người cũng bị hắn cùng nhau mang vào nước ôn tuyền.

“Ngô...” Ngải Vi đang nghĩ ngợi tới cách nào mới có thể từ trong nước lên, rồi lại lại một lần bị Nam Cung Dục hôn lấy, lúc này đây hắn không hề ôn nhu khẽ hôn, mà hương vị mang

theo bá đạo lại có điểm trừng phạt mà hôn, Ngải Vi ngờ ngác phản ứng không kịp, chỉ có bất mãn thể mặc hấn phát tiết.

Nam Cung Dục hôn sau đó hơi chút buông ra, nhìn sợi tóc nàng ướt đầm dề, đôi môi kia trong suốt bọt nước, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, quang màu trong suốt, sùnn mặt chậm rãi nhỏ giọt nước; thân thể là lướt mềm mại ướt đầm quần áo bao vây như ẩn như hiện, lộ ra trí mạng dụ hoặc.

Nhất thời nhin không được, lại lại lần nữa hôn nàng, đôi tay Ngải Vi lúc này lại bất giác mà vòng cổ hấn, điểm mũi chân, bắt đầu đáp lại. Nam Cung Dục nhìn nàng vụng về đáp lại, trong lòng liền có một loại cảm xúc sung sướng nói không nên lời, vì thể chậm rãi, hai tay hấn trên dưới vuốt ve.

“Đừng, đừng ở chỗ này...” Tay Ngải Vi cản tay Nam Cung Dục đang giờ trò, hơi thở gấp mở miệng ngăn cản, hiện tại tuy rằng biết hấn muốn nàng giúp hấn giải độc, nhưng cũng không thể ở chỗ này liền...

“Hào!” Nam Cung Dục đã biết ý Ngải Vi, liền bế nàng, thân dựng lên, hướng phòng trong đi đến!

Trong nhà, tức khắc một mảnh kiều điểm...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 32: Từ đâu tới liền lăn về chỗ đó

Editor: Từ Diệp

Ánh mặt trời sáng chói chiếu qua nửa cửa sổ vào nhà trong, xuyên qua bình phong, chiếu vào trên giường trên thân Ngải Vi như ngọc.

Ngải Vi hơi mở mắt ra, có chút không thích ứng, vận vẹo nhích người, cảm giác toàn thân rùng rờ. Đêm qua không biết Nam Cung Dục muốn nàng bao nhiêu lần? Chỉ biết sau đó, nàng trở nên toàn thân vô lực, chỉ có thể tùy hấn làm Nghĩ vậy, trên má hơi phấm hồng, đôi môi cũng hồng nhuận giống như màu anh đào, làm người nhin không được muốn cắn một ngụm.

Nam Cung Dục lúc này một tay chống đầu, một tay vỗ về, tâm tình sung sướng mà nằm nghiêng nhìn Ngải Vi, tà mị cười, hơi thở ướt nóng toàn bộ phun ở bên tai, hài hước nói: “Ái phi, suy nghĩ cái gì mà mặt hồng như vậy?”

“A, người, người sao còn ở nơi này?” Ngải Vi hiển nhiên không nghĩ tới còn có người ở bên người nàng. Hoàng sợ, la hoảng lên, tỉnh lại, chỉ lo suy nghĩ chuyện đêm qua, một chút không chú ý bên cạnh còn có Nam Cung Dục.

“A, đây là phòng ngủ của ta, ở chỗ này thì kỳ quái sao?” Nam Cung Dục đương nhiên biết ý tứ nàng, bắt quả chỉ xem toàn bộ khuôn mặt nhỏ hồng của nàng, nhin không được muốn trêu đùa nàng, ánh mắt quét về vai tuyết trắng, đầy mắt chậm rãi quyen rũ mị hoặc, thâm thụy tuyệt mỹ, rất mê người mà ngóng nhìn!

“Cái kia, ta...” Ngải Vi nhìn mặt yêu nghiệt tuấn mị, nhất thời lóe thần, cư nhiên nhất thời cũng không biết trả lời hấn ra sao, trông mắt thanh triệt thuần tịnh phủ lên một tầng sương mù, ánh mắt đại ra mê ly, cái miệng nhỏ hơi đỏ, khuôn mặt nhỏ khoanh khắc trở nên đáng yêu đến cực điểm, mang theo tiêu nữ nhân khô! Biểu tình này không thể nghĩ ngờ dụ hoặc Nam Cung Dục mang đến trí mạng!

“Ngô...” Đột nhiên Nam Cung Dục lập tức xoay người đè trên người Ngải Vi, hôn nàng. Vốn định chỉ đùa nàng, lại không nghĩ rằng lại mất khống chế, đang lúc nghĩ lại một lần đem nàng ăn sạch sẽ, bị Ngải Vi dùng sức đẩy ra, con người Nam Cung Dục tràn ngập tình dục, nghi hoặc khó hiểu mà nhìn nàng.

“Hô hô, kia, kia ta muốn đi như xí.” Mặt hồng Ngải Vi nhăn, có chút ngượng ngùng, cũng vội vàng mà ngồi dậy, muốn mặc quần áo đi ra ngoài. Nhìn đến tuấn nhan Nam Cung Dục kia ám trầm như sắt, lại nhẹ nhàng nói bỏ sung “Ta không phải cố ý.”

Nam Cung Dục nghe được lời này, mặt nháy mắt đen giống khối than đen, có chút dờ khóc dờ cười, khoe miệng quát thẳng. Nha đầu này thật đúng sẽ làm mắt không khí, nhìn nàng vội vàng chạy ra, bắt đắc dĩ cũng chỉ có thể chậm rãi áp xuống ** trong lòng, lắc lắc đầu, đứng dậy mặc quần áo.

“Dì, hảo kì quái nha, sao còn có độc, không phải đã giải sao?” Ngải Vi vuốt mạch tay Nam Cung Dục, nhưu mảy nghi hoặc nói: “Rõ ràng không có mị độc nha, vì sao vẫn có dấu hiệu trúng độc đâu? Có phải ta nghĩ sai rồi?”

“Không có việc gì, không vội! Từ từ tới, có thể giải một ít tính không tới.” Nam Cung Dục đột nhiên đứng dậy, bế Ngải Vi ngồi trên đùi, an ủi nàng. Tà mị cười, hơi thở ướt nóng toàn bộ phun ở tai Ngải Vi, nói nên lời ái muội!

“A, đúng rồi, có thể là hàn độc chưa giải, độc này và mị độc cùng nhau, mà lúc trước ta không chú ý, chỉ lo giải mị độc, lại đã quên còn có loại này, xem ra một lần nữa nghiên cứu chế tạo một ít thuốc.” Ngải Vi như suy tư gì gât gât đầu, trách không được nói trúng mị độc, còn phải đi tắm suối nước nóng, nguyên lai là hàn độc tác quái, xem ra hàn độc này sẽ càng khó giải, cư nhiên khống chế dẫn phát mị độc, chỉ không biết lần sau độc phát, sẽ có bộ dáng gì? Trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Lúc này không biết nàng hiện tại ở trên đùi Nam Cung Dục, vẫn luôn cố suy nghĩ vấn đề.

“Vương phi, ngài sai thuộc hạ tìm nữ tử hiện tại nên xử lý ra sao?” Phong từ bên ngoài đi vào tới, nhìn đến Ngải Vi ngồi ở trên đùi Nam Cung Dục, sắc mặt xuất hiện một sợi xấu hổ, chỉ có thể căng da đầu hỏi.

“A? Cái gì, nữ tử?” Ngải Vi nhất thời phản ứng không kịp, lặp lại lời Phong nói. Hoàn hồn, nhìn đến biểu tình Phong kỳ quái, mới chú ý tới chính mình không biết khi nào ngồi ở trên đùi Nam Cung Dục, khuôn mặt nhỏ nháy mắt hồng, muốn giây giụa thoát ra, lại bị hấn ôm đến càng khấn.

“Ách, là tối hôm qua người sai thuộc hạ tìm Vương phi đã quên?” Về mặt Phong nghi hoặc, chẳng lẽ hấn nghe lầm? Không phải Vương phi bảo tìm sao? Sao hiện tại cư nhiên một bộ không biết?

“A, cái này, cái kia...” Thân sắc Ngải Vi cổ quái mà nhìn về phía Nam Cung Dục, ánh mắt ngấm hấn, giống như đang nói: Cái này người nói. Mà Nam Cung Dục lại cố ý quay đầu nhìn về phía bên ngoài, làm như không thấy được ánh mắt nàng cầu cứu, tâm tình lại rất sung sướng, muốn biết nàng giải thích như thế nào?

Ngải Vi nhìn đến bộ dáng Nam Cung Dục, tức giận hừ một tiếng, quay đầu nói “Kia là bốn phi giúp Vương gia nạp thiếp, muốn làm gì, liền hỏi hấn đi?” Nói xong liền đứng dậy, cố ý xu nịnh, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, mà ai cũng không phát hiện, trong mắt nàng xuất hiện thần sắc gào hoạt.

“Ách, này...” Phong ngây ngẩn cả người, có chút sờ không được đầu óc mà nhìn về phía Nam Cung Dục.

“Phốc!” Một tiếng, Nam Cung Dục mới vừa uống đến nước trà cư nhiên không hề hình tượng mà phun ra, hần nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới nàng sẽ dùng đến chiêu này. Ánh mắt hơi trầm xuống, con ngươi thâm thúy gắt ga nhìn thẳng Ngải Vi, tùy theo, đứng dậy cũng đi ra ngoài, thanh âm lạnh lẽo mà nói: “Từ đầu đến liên lần về đi”

“A, người nhanh như vậy ở chỗ này?” Ngải Vi mới vừa đến hậu viên, nào biết không chú ý liền đụng vào trong lòng ngực người nào đó, sờ sờ cái mũi của mình, ngẩng đầu muốn nhìn một chút là ai? Chỉ thấy mặt Nam Cung Dục kia yêu nghiệt tuấn đạt lúc này lạnh như hàn băng, sắc mặt thâm trầm nhìn nàng, Ngải Vi tự nhiên muốn lui ra phía sau, eo thon lại bị hần gắt gao ôm, không thể động đậy.

“Giúp bốn vương nạp thiếp, hử?” Nam Cung Dục tuy phong khinh vân đạm* dò hỏi, nhưng lại cho người ta cảm giác là phảng phất rót vào vực sâu, lạnh hoàn toàn!

“Ách, cái kia, cái kia vốn dĩ giúp người tìm, không phải sao?” Ngải Vi nói được có chút chột dạ, nhưng ngẫm lại, ban đầu bản ý tìm người giúp cho hần giải độc, cũng không sai nha. Làm gì chột dạ đâu? Vì thế đương nhiên bồi thêm một câu: “Ha ha, nói không chừng là mỹ nữ đâu, không cần tiếc?”

“Nói như vậy, bốn vương hần cảm tạ người vì ta suy nghĩ?” Khuôn mặt Nam Cung Dục lạnh lùng đạm mạc, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, cúi đầu, hơi thở nóng rực phun ở bên tai nàng.

“A, cái kia, đó nên...” Ngải Vi bị hơi thở nguy hiểm của hần dọa tới, thân mình cứng đờ ngốc tại trong lòng ngực hần, ngây ngô cười, trong miệng lại vẫn đáp lại, chính mình cũng không biết nói gì? Nàng chỉ ý thức mà thuận miệng trả lời.

“Hần là? Người không để bụng, muốn đem ta đây cho nữ nhân khác?” Nam Cung Dục vừa nghe đến thuận miệng nói, sắc mặt đột biến, ôm eo thon nàng tay lại nắm thật chặt, trong lòng thật buồn bực tới cực điểm, nữ nhân này liền vội vã đem hần đẩy ra đi sao? Còn nói cái gì hần là? Xem ra không trừng phạt nàng, nàng sẽ không cảnh giác!

“Ách, cái kia, ngô...” Ngải Vi vừa định giải thích, liền bị Nam Cung Dục rào rạt mang theo bá đạo lại có trừng phạt mà hôn, đầu lưỡi linh hoạt mà cạy hàm răng nàng, đảo qua đảo lại, tìm kiếm lưỡi đinh hương. Cho đến thật lâu sau, mới hơi buông ra, thần sắc bất mãn chất vấn nói “Còn dám đem ta đây cho nữ nhân khác?”

Ngải Vi thở hổn hển, trên mặt xuất hiện một tia đỏ ửng, chớp chớp ra tiếng: “Ta chỉ nói, cũng không phải thật sự, ai bảo người không giúp ta, ngược lại muốn chê cười ta?”

“Hử, nhớ kỹ, về sau không được nói như thế nữa, nếu không liền sẽ không đơn giản mà buông tha người.” Nam Cung Dục nghe Ngải Vi nói, trên trán nhan yêu nghiệt mỉa hoặc xuất hiện nụ cười tà tử, sùng nịch mà ôm chặt nàng, lại còn không quên nhắc nhở và cảnh cáo nàng!

Mục Nguyệt Nhi đứng ở cách đó không xa, sát khí đầy mặt, đầy mắt sưng mù nặng nề, trong mắt lập loè hận ý, tay nắm chặt đến gắt gao. Nàng vốn giúp sư phó Lý thái y, lấy chút được cho Nam Cung Dục, lại không nghĩ rằng ở chỗ này nhìn đến màn tương thân tương ái, có thể không đỏ kị ghi hận sao? Vị trí Dục Vương Phi là của Mục Nguyệt Nhi, Thượng Quan Ngải Vi kia dựa vào cái gì cướp đi? Tương tượng như vậy, ý niệm trong lòng muốn diệt trừ Thượng Quan Ngải Vi càng kiên định!

-----

* Vân đạm phong khinh (mây gió điềm nhiên): thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Phò mã

Editor: Từ Diệp

“Dục ca ca, ta đưa thuốc lại đây.” Mục Nguyệt Nhi đến gần Nam Cung Dục bọn họ, thu hồi mặt vừa rồi hung ác nham hiểm, ôn nhu như nước mà nói.

Nam Cung Dục quay đầu, sắc mặt khó coi đang nhìn Mục Nguyệt Nhi quấy rầy bọn họ ở chung, thanh âm lãnh đạm: “Không phải nói người gọi Dục Vương gia sao? Dục ca ca không phải ai đều có thể gọi.”

“Nhưng trước kia ta cũng gọi như vậy?” Mục Nguyệt Nhi có chút ủy khuất điềm đạm đáng yêu.

“Đó là trước kia, về sau không được gọi, đã hiểu?” Nam Cung Dục nhui mũi, nhắc nhở. Trước kia không để ý nhiều, hiện tại có Ngải Vi, lại cảm thấy cái xưng hô người này thật chướng mắt, hần nhưng thật ra hy vọng Ngải Vi có thể gọi một tiếng “Dục ca ca”. Bất quá, nàng về sau có thể gọi cả tên lẫn họ hần, gọi hần “Dục” cũng không tồi! Nghĩ vậy, sắc mặt mỉm cười mà cúi đầu nhìn nhân nhu trong lòng ngực.

“Vâng, Nguyệt Nhi hiểu rõ.” Mục Nguyệt Nhi tuy rằng miệng đáp ứng, trong lòng lại đối Ngải Vi căm hận lại thêm một tầng. Đều do tiện nhân kia, nếu nàng không xuất hiện, Nam Cung Dục sẽ không đối xử nàng như vậy, hiện tại còn không biết cảm thấy thẹn, ăn vạ trong lòng ngực, tay ở ổng tay áo gắt gao nắm chặt, trong mắt ghen ghét càng thêm rõ ràng.

“Đứng rồi, về sau, đưa thuốc cho quán gia, không cần tới tìm bốn vương.” Nam Cung Dục ôm Ngải Vi đi phòng ngủ, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói một câu, chút nào không để ý tới Mục Nguyệt Nhi.

Mà Mục Nguyệt Nhi lúc này đã đem thuốc trong tay nhào nát, ánh mắt hướng bọn họ càng lúc càng xa, trên mặt xuất hiện biểu tình ác độc, tức giận khiến cho cả người đều run rẩy không thôi.

“Dục, người làm vậy, có phải đã quá đáng, người ta cũng có ý tốt.” Ngải Vi từ đầu tới đuôi cũng chưa nói qua một câu, mà lúc này vào trong phòng lại có chút lo lắng nhìn Nam Cung Dục. Rốt cuộc người ta cũng là quận chúa, vẫn là bởi vì phụ thân nàng ta cũng là một vị Vương gia có lực ảnh hưởng nhất định, ít nhất trước mắt mà nói, còn không có bao nhiêu người dám trực tiếp đắc tội.

“Sẽ không, đừng lo lắng, nàng là nàng, Mục Vương là Mục Vương.” Nam Cung Dục vỗ về đầu tóc Ngải Vi nhẹ nhàng nói. Bỗng nhiên giống như nghĩ đến cái gì, khóe môi nhẹ cong, trong mắt hiện một tia bốn cột, nghiền ngẫm nhìn nàng, hải hước nói “Ái phi, nhớ rõ buổi sáng chúng ta có nói chuyện chưa hoàn thành sao?”

“A, người, người không biết xấu hổ... Ban ngày ban mặt, nói lung tung cái gì?” Ngải Vi nhất thời phản ứng không kịp, lấy lại tinh thần, phát hiện hơi thở ướt nóng toàn bộ phun ở bên tai nàng, cũng nhẹ nhàng cắn vành tai nàng, nói nên lời ái muội, tay hơi chút đẩy ra hần, đỏ mặt nói!

“A, ái phi chẳng lẽ thẹn thùng? Mặt hồng như vậy?” Nam Cung Dục nhìn toàn bộ khuôn mặt nhỏ hồng, tay nhẹ nhàng vuốt ve, cặp mắt như cũ nhộn nhạo và mỉa quấy rữ.

“Người, người...” Ngải Vi nhìn yêu nghiệt tươi cười, có chút lóe thần, xấu hổ buồn bực thành giận mà giờ tay nhỏ muốn đi đấm Nam Cung Dục, lại bị hấn cản trở nắm ở trong tay. Liên tục mấy lần “Người” đều nói không nên lời một câu hoàn chỉnh nói tới, bắt đắ dĩ chỉ có thể dứt khoát đem vùi đầu ở trước ngực hấn, buồn không nói. Trong lòng lại nói thầm: Thật vô dụng, liền bại chiến, về sau còn không cho hấn ăn đến gấu gạo. Không được, không được, về sau phải nghĩ biện pháp thắng mới tốt.

“Tức giận, hừm?” Nam Cung Dục nhìn vẫn nhàn nhĩ luôn ngốc trong lòng ngực buồn không hề rằng, bắt đắ dĩ vừa buồn cười vừa lắc lắc đầu, tay nhẹ nhàng mà kéo ra đầu nàng, sợ nàng buồn, trong giọng nói tràn ngập vô hạn thương tiếc cùng sùng nịch, căn bản không biết trong lòng Ngải Vi tính toán!

Nam Cung Dục nhìn toàn bộ khuôn mặt nhỏ hồng của Ngải Vi, còn có hai tròng mắt che một tầng nhàn nhạt hơi nước, cái miệng nhỏ hơi mở, phảng phất như hoa anh đào, nói không nên lời dự, người. Không nhìn xuống, liền cúi đầu, lập tức thâm tình mà hôn lên nàng!

Hết thấy đều không nói gì.....

Cách trời chưa sáng, một vòng ánh hồng từ phương Đông xa xôi chậm rãi hiện lên, nắng sớm chiếu xuống, sáng đầy trời, khẳng định là trời sáng không khí trong lành. Con người Ngải Vi sáng như sao trời, trong mắt lưu động nước gọn, thân mình mềm như bông mà nằm trên giường nệm, đột nhiên đứng dậy, hướng ngoài cửa.

“Vương phi, Vương phi, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện.” Tiểu Tinh vội vàng từ bên ngoài chạy vào, thở hổn hển.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì?” Ngải Vi vừa định ra ngoài rèn luyện thân thể, thiếu chút nữa đụng phải Tiểu Tinh.

“Vương phi, y quán bên kia sai người tới, nói, nói vị tiểu thư kia, tự xưng là Công chúa, tìm người, nếu người lại không ra, nàng san bằng y quán, chúng ta hiện tại mau chân đến xem sao?” Tiểu Tinh có chút lo lắng mà nói.

“Được, đi, đi xem” Ngải Vi bắt đắ dĩ mà nói, nàng cũng không nghĩ tới sẽ chọc phải phiền toái này.

Đương nhiên Ngải Vi các nàng đến cửa y quán, thấy nhiều người, mỗi người đều nhón chân, không biết đang nhìn cái gì? Bắt đắ dĩ chỉ có thể lên tiếng: “Phiền toái nhường một chút, chúng tôi muốn vào.”

Mọi người quay đầu lại, nhìn một bộ áo bào trắng, khuôn mặt tuấn đạt vô song, lộ ra một cổ khí chất mê muội, sôi nổi tự giác mà nhường đường, cho Ngải Vi và Tiểu Tinh đi vào.

“A, người rốt cuộc cũng xuất hiện! Bồn cung tìm người thật lâu.” Nam Cung Vân vừa thấy Ngải Vi, mắt liền tỏa sáng, thần thái sáng láng đi đến bên người nàng, ôn nhu như nước, liếc mắt đưa tình nhìn nàng, cũng không hề che dấu thân phận nàng là Công chúa.

“Ách, người là công chúa? Công chúa tìm tại hạ có chuyện gì?” Ngải Vi nhìn bộ dáng Nam Cung Vân kia vũ mị động lòng người, có chút xấu hổ, nàng chính là nữ tử, cũng không phải đoạn tụ, nhưng mà hiện tại đối mặt tình huống như vậy, lại thực sự có chút khó xử.

“A, bồn cung cùng phụ hoàng nói chuyện qua, cho người trở thành ta phò mã, người cùng bồn cung tiến cung gặp người?” Nam Cung Vân tự hào nói, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng nhìn Ngải Vi tuần mỹ, ánh mắt vẫn luôn dừng lại ở trên người nàng, tràn ngập mê luyện cùng hâm mộ.

“A, công tử không thể đi gặp.” Tiểu Tinh nghe được, vội vàng nói, tay chặt chẽ lôi kéo ống tay áo Ngải Vi! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Nếu đi gặp Quốc Quân, thân phận Vương phi kia chẳng phải bại lộ sao? Là tội khi quân a!

“Lớn mật, công tử nhà các người vì sao không thể cùng công chúa đi gặp Quốc Quân, phải biết rằng, đó là vinh hạnh, miệng người nói cái gì?” Cung nữ bên người Nam Cung Vân lớn tiếng răn dạy Tiểu Tinh, dù sao cũng từ trong cung ra, thực sự có chút khí thế đầu!

“Ta, ta...” Tiểu Tinh bị dọa đến nói năng lộn xộn, cũng không biết đáp như thế nào mới tốt!

“Công chúa có ý tốt, tại hạ lĩnh ngộ, chỉ là, tại hạ cũng không phải danh môn quý tộc, thật sự trèo cao không nổi.” Ngải Vi thành khẩn nói, hy vọng có thể thuyết phục Nam Cung Vân từ bỏ việc muốn nàng làm phò mã.

“Hừ, bồn cung không dễ bụng, chỉ cần người cùng bồn cung tiến cung là được.” Nam Cung Vân không thêm quan tâm, còn có trong mắt phiếm hồng, lộ ra thần thái khác thường thần thái!

“Ách, thứ tại hạ khó tòng mệnh.” Ngải Vi khó xử, vui đùa cái gì vậy, nếu tiến cung, chẳng phải?

“Cái gì, người cư nhiên cự tuyệt bồn cung? Bồn cung mặc kệ, người vô luận như thế nào phải cùng bồn cung tiến cung.” Nam Cung Vân có chút thẹn quá thành giận, nói. Nói xong, còn phát tay, sai người bao vây chủ tớ Ngải Vi.

“Khụ, khụ, công chúa có phải làm khó người ta.” Một tiếng thanh âm mỉm cười từ trong đám người đi ra, một bạch y nam tử. Định nhãn vừa thấy, ra là Dương Quý ôn hòa khiêm tốn.

“Quý ca ca, sao là người? Bồn cung mặc kệ, bồn cung phải khiến hấn thành phò mã.” Nam Cung Vân vừa thấy Dương Quý, kéo cánh tay hấn, thế nhưng làm nũng hấn. Nàng biết, Dương Quý cùng Nhị ca là bằng hữu tốt, hấn cũng rất đau nàng, cho nên tự nhiên thân cận hấn.

Dương Quý nhìn thoáng qua Ngải Vi, trong mắt xuất hiện một loại hài hước, nhìn chăm chú một hồi, hướng Nam Cung Vân nói: “Người xác định muốn hấn thành phò mã? Trước khi quyết định, tốt nhất hỏi Nhị ca người có đồng ý hay không?”

“Vì sao hỏi Nhị ca?” Nam Cung Vân nghi hoặc nhìn Dương Quý.

“Bởi vì, hấn là người trong phủ Nhị ca. Người muốn người Nhị ca người, đương nhiên phải hỏi hấn!” Dương Quý lại lại một lần đem ánh mắt nhìn về phía Ngải Vi, trên mặt lại tràn ngập ý cười, có loại ý vị thâm trường!

“Ài, đại gia đòi bước đi Dục Vương phủ được không?” Ngải Vi bị Dương Quý xem đến da đầu tê dại, có loại cảm giác bị nhìn thấu, xem ánh mắt cùng biểu tình hấn, liền biết hấn đã biết thân phận thật sự của nàng, bằng không cũng sẽ không đề nghị Nam Cung Vân. Cho nên, chỉ có thể bắt đắ dĩ mà mời!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34: Không được chán ghét ta

Editor: Từ Diệp

Khi vài người bọn hắn tới Dục Vương phủ, nghe quân gia nói, Nam Cung Dục đang ở thư phòng. Vì thế, lại đến thư phòng, nào biết mới vừa đến cửa thư phòng, thấy Nam Cung Vân vội vàng chạy vào.

“Nhị ca, Nhị ca, người giúp ta làm chủ.” Nam Cung Vân đẩy cửa thư phòng, liền chạy đến bên người Nam Cung Dục, làm nũng lòi kéo tay hắn. Mà Ngải Vi cùng Dương Quý không hẹn cùng nhìn nhau, trong mắt bắt đầu dĩ đến cực điểm, nỗi người lại mang theo ý cười, hai người thông dong đi theo vào thư phòng.

“Ai nha nha, Vân nhi, trong mắt ngươi cũng chỉ có Nhị ca a? Với ta lại làm như không thấy, quá đau lòng.” Nam Cung Triệt đáng thương hề hề nói, phảng phất như bị người vứt bỏ, lại xúng vói về mặt cùng động tác, khiến người có loại cảm giác muốn cười lại cười không được.

“A, Ngũ ca, người sao cũng ở chỗ này?” Nam Cung Vân giật mình nhìn hắn nói, ánh mắt cũng hướng bên cạnh xoay một chút, phát hiện còn có hai người ngồi uống trà, trong mắt đều mang theo ý cười. Mặt “Xoát” một chút đỏ lên, nhưng vẫn ngọt ngào theo chân bọn họ tiếp đón “Đồng Phương ca ca, Âu Dương ca ca, các người cũng ở đây?”

“A, Vân nhi, người muốn Nhị ca giúp người làm chủ cái gì?” Nam Cung Triệt cười hi hi nhìn Nam Cung Vân, đây là muội muội ruột cùng mẫu thân, bình thường cũng được yêu thương, đặc biệt là phụ hoàng, quả thực là bảo bối. Bọn họ tuy cùng Nam Cung Dục không cùng mẫu phi, nhưng với hắn có cảm tình tốt nhất. Bởi vậy, thường xuyên đi lại, hơn nữa bọn họ hai người phi thường tôn trọng cùng kính nể vị huynh trưởng này.

“Ách, cái kia, cái kia ta muốn cùng Nhị ca thảo luận cá nhân.” Nam Cung Vân có chút ngượng ngùng nói, ánh mắt lại ngấm hướng về phía Ngải Vi, thần sắc có chút mê ly.

“Ngà? Thảo luận cá nhân? Vân Nhi nghĩ muốn cái gì?” Nam Cung Dục khó mở miệng, ánh mắt lại ôn nhu quét về phía Ngải Vi, lại phát hiện trên người nàng một bộ nam trang bạch y, ánh mắt một chút trở nên sắc bén, sắc mặt đột biến, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm.

Ngải Vi đương nhiên phát hiện ánh mắt Nam Cung Dục, thân mình bất tri bất giác rụt rụt, hận không thể tìm nơi nào đó trốn đi. Trong lòng ứa ra máu: Không xong, đi ra ngoài đã quên nói với hắn một tiếng, người nào đó giống như tức giận, cái này không biết hắn lại nghĩ biện pháp gì trừng phạt nàng!

Cạn lời mà vô trách, đảo mắt nhìn nơi khác. Không cần biết, động tác chợt dạ, càng làm cho Nam Cung Dục trong lòng nổi lửa... Nha đầu này cư nhiên dám làm lơ hắn? Xem hắn đợi lát nữa thu thập nàng như thế nào?

“Chuyện đó, chuyện đó... Ta muốn hắn làm phò mã.” Ngón tay Nam Cung Vân hướng về phía Ngải Vi, có chút ngượng ngùng, ánh mắt lại tràn ngập mê luyến, si mê!

“Phốc!” Một tiếng, Đồng Phương Hùng cùng Nam Cung Triệt lập tức đem miếng trà mới vừa uống trong miệng phun ra tới, Âu Dương Bình còn tốt một chút, chỉ là biểu tình trên mặt cũng thập phần xuất sắc, có loại dở khóc dở cười. Chỉ cảm kích Dương Quý, tương đối trấn định, nhưng trên mặt ý cười lại thập phần rõ ràng, nói rõ muốn nhìn diễn, ánh mắt còn hướng bọn họ nẩy cái chớp chớp: Tô về, có trò hay xem, muốn bảo trì hình tượng!

Ngải Vi đang muốn nói chuyện, lại nghe đến thanh âm Nam Cung Dục vang lên “Vân Nhi, không được hồ nháo, nàng không có khả năng là phò mã.”

“Hắn không phải người của Nhị ca sao? Vì sao không được? Ta lại không để bụng thân phận của hắn.” Nam Cung Vân có chút ỳu khuất nhìn Nam Cung Dục nói, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, có chút làm người không khỏi thương tiếc.

“Ta nói không được liền không được, đừng hồ nháo, người muốn người khác đều có thể cho người, chỉ có nàng không được.” Ngải Vi đang muốn giải thích rõ ràng giới tính chân thật, lại nghe đến lời Nam Cung Dục nói. Bất đắc dĩ khòe miệng quát thẳng tới, này nha, không thể nói rõ ràng sao? Dùng đến thái độ cường ngạnh như này sao?

“Ô ô, ta mặc kệ, Nhị ca không thương ta, ta phải có hắn, phải có hắn, người khác đều không cần, người không chịu, ta tìm phụ hoàng nói.” Nói xong liền vội chạy đi, cũng không để ý tới bất luận kẻ nào.

“Diễn xem xong rồi, các người cũng có thể lăn.” Ánh mắt Nam Cung Dục quét về phía bọn họ, thanh âm lạnh lẽo vang lên, làm cho bọn họ đều có loại cảm giác rơi vào hồ băng lạnh, sâu, hơi thở nguy hiểm tùy theo đánh úp lại, khiến cho bọn họ nhanh đứng lên, hướng ra ngoài chạy chói chết, chỉ còn lại Nam Cung Dục cùng Ngải Vi. “Chuyện kia, chuyện kia, người tức giận? Không tức giận được không, ta không phải cố ý.” Ngải Vi nuốt nước miếng, có chút thật cẩn thận nhìn mặt âm trầm của Nam Cung Dục nói.

“Lại đây!” Nam Cung Dục nhìn bộ dáng Ngải Vi sợ hãi, có chút dở khóc dở cười, hắn đáng sợ sao? Cư nhiên lộ ra biểu tình như vậy, hồn nhiên không biết chính hắn vừa rồi tỏa ra hàn khí khiến người kinh hoàng, run sợ, tuy rằng không phải cố ý nhắm vào Ngải Vi, nhưng vẫn làm nàng run sợ.

Ngải Vi nghe hắn nói, nhũu mảy do dự nên hay không qua đó? Đợi lát nữa có thể hay không bị hắn... Còn chưa có phản ứng, đã bị hắn ôm vào trong ngực, chỉ thấy trước mắt đột nhiên tuần nhan phóng đại, lạnh nhạt đang nhìn nàng, ở bên tai nàng phun ra hơi thở nóng rực: “Phò mã? Người cũng thật biết trêu chọc đào hoa a.”

“A, cái kia, ta thật không có ý, ta cũng không biết nàng vì sao sẽ đột nhiên muốn tuyển ta làm phò mã, ta chỉ gặp nàng một lần nha.” Ngải Vi thập phần ỳu khuất nói. Sớm biết rằng như vậy, nàng không như gả mẹ đi giúp nàng ta chữa chân. Hiện tại khen ngực, không cẩn thận đắc tội người hoàng tộc, cũng mặc kệ đúng sai, liền sẽ bị bắt xử trảm, roi đầu! Thật không có thiên lý...

“Phải không? Người còn không có việc gì giấu ta?” Nam Cung Dục thâm cao khó lường nhìn nàng nói.

“Ta, ta sai rồi, chuyện kia không nên dấu người, len chạy ra. Chỉ là, ta cũng nhất thời nóng vội sợ xảy ra chuyện, mới vội vàng chạy đi” Ngải Vi cúi đầu chợt dạ nói, biết hắn sẽ tính sổ, nhìn khuôn mặt tức giận, thật sự có chút hơi sợ!

“Còn có?” Nam Cung Dục tiếp tục hướng dẫn.

“Ách, còn có? Còn có cái gì?” Ngải Vi có chút mê hoặc nhìn hắn, còn không phải nàng len chạy đi, còn không phải bị Nam Cung Vân cuốn lấy, còn có cái gì?

“Người vì sao để ý y quán xảy ra chuyện?” Nam Cung Dục nhìn bộ dáng mê ly, liền biết nếu không trước mở miệng nói ra, nàng tuyệt đối đoán không ra ý tứ.

“Ách, cái kia, cái này...” Ngải Vi vâng vâng dạ dạ nhìn mặt Nam Cung Dục lạnh lùng điềm nhiên, lại nói không ra nguyên do. Trong lòng sùng sốt, chẳng lẽ hắn biết lão bản y quán là mình? Chỉ là, rốt cuộc nên nói hay không? Trong lòng rối rắm a! Haizz, vẫn nên nói. An ủi mình, hắn sớm muộn gì cũng biết, ít nhất hiện tại nói, còn có thể cứu lại. Vì thế, liền lại bắt đầu dĩ nói: “Y quán là của ta, đương nhiên để ý.”

“Nếu ta không hỏi, người tính giấu ta tới khi nào?” Nam Cung Dục có chút sinh khí. Đáng chết, nha đầu này cư nhiên gạt hắn ở bên ngoài mở y quán, mới vừa được nhận tin tức, hắn còn có chút không tin, không nghĩ tới hiện tại nghe được nàng chứng thực nỗi sự thật, trong lòng càng nghĩ càng khó chịu, mặt cũng càng thêm âm trầm.

Chẳng lẽ hần không đáng tin sao? Yêu cầu nàng đi ra ngoài xuất đầu lộ diện kiểm ngân lượng? Nếu có người biết thân phận không có ý tốt, khẳng định rất nguy hiểm.

"Ta, ta lại không phải có ý, ai kêu ngươi vừa mới bắt đầu không thích ta, ta chỉ có thể dựa vào mình nghĩ cách kiếm tiền." Ngải Vi nhìn hần như vậy, trong lòng đột nhiên cũng tức giận, cái này thì liên quan gì nhà? Chẳng lẽ nàng sai sao? Vì thế, cũng lớn mật cùng hần lý luận!

"Ý ngươi là, ngươi ban đầu ở đây ăn và ở không tốt? Cho nên yêu cầu ngươi đi kiếm tiền?" Ánh mắt Nam Cung Dục thâm thúy nhìn Ngải Vi.

"Ta, ta..." Ngải Vi đột nhiên cảm thấy thực ủy khuất, nàng đi ra ngoài mở y quán thì như thế nào, dựa vào cái gì mà chất vấn nàng, đến tốt cùng đem nàng trở thành cái gì? Nàng là người, có ý thức, lại không phải vật sở hữu của hần, mặc cho thao túng, làm gì một bộ dáng tra khảo. Càng nghĩ trong lòng càng ủy khuất, nước mắt nhịn không được chảy xuống!

Nam Cung Dục nghe nàng không trả lời, cúi đầu liền nhìn đến khuôn mặt nhỏ rơi lệ, tức khắc luống cuống lên. Vợ vàng nói: "Không được khóc!"

Tay tự nhiên cũng gắt gao ôm lấy nàng, hần chẳng thể nghĩ tới Ngải Vi sẽ đột nhiên khóc, ý muốn nàng không khóc, nhưng lại không biết an ủi như thế nào? Nhưng mà bộ dáng này, Ngải Vi càng thêm hiểu lầm hần đang trách tội, hơn nữa quyền lợi khóc đều không có sao? Nghĩ, nước mắt càng không ngừng mà chảy xuống.

"Ngô..." Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi rơi lệ không ngừng, nhất thời không biết làm sao cho phải? Không có biện pháp, chỉ có thể nâng khuôn mặt nhỏ lên, thăm tình hôn nàng. Ngải Vi cũng lập tức ngưng đại, nàng không nghĩ tới hần sẽ hôn nàng, qua một hồi lâu, thanh âm Nam Cung Dục khàn khàn mới vang lên "Vi Nhi, ngoan, không khóc. Ta đau lòng"

"Ô ô, ngươi liền sẽ mắng ta, làm ta sợ, ta chán ghét ngươi, chán ghét ngươi, mau thả ta ra." Ngải Vi hoàn hồn, giãy giụa, đánh vào lồng ngực Nam Cung Dục, trong miệng còn nghẹn ngào.

"Không được, không được chán ghét ta, không được, nghe được sao?" Nam Cung Dục gắt gao ôm Ngải Vi, vừa nghe đến nàng nói chán ghét hần, tâm càng hoảng. Tuy rằng biết nàng chỉ nói, nhưng cho tới nay, chưa bao giờ có chuyện gì có thể làm hần hoảng hốt, duy nhất hiện tại gặp được Ngải Vi sẽ sinh ra hoảng hốt. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng làm hần bất đắc dĩ, nghĩ thăm dò này thật sự thua trong tay nàng.

"Vi Nhi, ta không dọa ngươi, dọa ngươi, ta chỉ lo lắng ngươi. Ngươi có biết, nếu hôm nay không phải Vân Nhi, đổi thành người khác, ngươi sẽ rất nguy hiểm, biết không? Ta không muốn ngươi có việc, ngươi hiểu sao? Cho nên, không cho ngươi nói chán ghét ta." Nam Cung Dục nhẹ nhàng đầu tóc vuốt về Ngải Vi, ôn nhu mà nói.

Ngải Vi nghe được Nam Cung Dục nói, ngơ ngác, nàng chỉ lo thương tâm, lại cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Đích xác, hôm nay phát sinh chuyện, nếu đổi thành người không quen biết, bọn họ cường ngạnh bắt nàng, nàng chẳng phải rất nguy hiểm? Tuy rằng nàng có độc phòng thân, nhưng rốt cuộc không có võ còn thời đại này.

"Thực xin lỗi, ta biết sai rồi, về sau ta sẽ chú ý." Ngải Vi ngẩng đầu lên, nhìn mặt lo lắng của Nam Cung Dục, trong lòng càng cảm thấy chính mình quá mức tùy hứng, suy nghĩ quá đơn giản. Cho rằng chỉ cần có bản lĩnh là được, lại không nghĩ rằng lòng người hiểm ác, tại cổ đại này người có quyền áp người, hơi không chú ý sẽ dễ bản thân lâm vào nguy hiểm.

"Đồ ngốc, ngươi không cần nói xin lỗi, muốn trách liền trách ta không cùng ngươi nói rõ, dọa đến ngươi đúng không?" Nam Cung Dục ôn nhu như nước mà vuốt đầu Ngải Vi, lại nhẹ nhàng nói: "Nhớ kỹ, về sau muốn đi ra ngoài, dẫn người đi theo, ngàn vạn lần không thể đơn độc đi ra ngoài, biết không? Đừng làm cho ta lo lắng, hiểu không?"

"Được, đã biết!" Ngải Vi gật đầu đáp ứng. Nàng cũng không biết tại sao lại như vậy, tự nhiên vào nơi này, cảm giác bản thân yếu ớt, đặc biệt ở trước mặt Nam Cung Dục một chút cũng không kiên cường. Trước kia sẽ không như vậy, chẳng lẽ là hiện tại, càng ngày càng sinh ra tín nhiệm cùng ý lại Nam Cung Dục sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Sao ta có thể thích nữ nhân?

Editor: Từ Diệp

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngải Vi còn đang trong giấc mộng, cả người giống bạch tuộc ghé vào Nam Cung Dục, hoàn toàn không cảm thấy không thích hợp. Mà lúc này trên mặt Nam Cung Dục lộ ra biểu tình bất đắc dĩ đến cực điểm, nhưng lại sợ đánh thức nàng, chỉ có thể tùy ý nàng, hơi chút nhẹ nhàng di chuyển, tìm tư thế nằm tương đối thoải mái. Tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại thực hạnh phúc, cảm giác thỏa mãn, nhìn bộ dáng nàng, cũng bất giác mà mỗi móng nhẹ cong, trên mặt yêu nghiệt tuần dật cười tà tứ mị hoặc!

"Lý quân gia, ta tới truyền chỉ, xin hỏi Dục Vương gia đang ở đâu?" Lâm công công là thái giám bên người Quốc quân đi vào Dục Vương phủ, khách khí hỏi quân gia Lý Hoài.

"Lâm công công, Vương gia hiện tại còn chưa dậy, ngươi chờ một lát." Lý Hoàn khó xử nói. Phải biết rằng, Vương gia trước kia rất sớm thì rời giường, nhưng từ lúc có Vương phi, trở nên thích giường, cũng phản phở bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, nếu không...

"Ngà? Còn không có rời giường? Vương gia trước kia cũng không như vậy?" Lâm công công bởi vì bên cạnh Quốc quân đã lâu nên tự nhiên có một số việc cũng hiểu biết, biết Vương gia này có rất nhiều đặc quyền. Vừa nghe, vẫn có chút tò mò về nguyên nhân nhà?

"Ách, đúng vậy! Trước kia sẽ không, bất quá hiện tại thì khác." Lý Hoài hiển nhiên có chút không vui trả lời, chỉ có thể hàm hồ nói.

"Như vậy, từ từ cũng không sao." Lâm công công hiển nhiên cũng rất vui lòng chờ, trong lòng lại rất tò mò muốn biết, đến tốt cùng là điều gì thay đổi thói quen của vị Dục Vương gia.

Tuy rằng Lâm công công đồng ý chờ, nhưng Lý Hoài vẫn phân rõ sự tình nặng nhẹ thông thả, sợ làm lỡ đại sự, an bài mời Lâm công công uống trà, vẫn đi bẩm báo Nam Cung Dục.

"Vương gia, ngài tỉnh chưa, bên ngoài Lâm công công tới truyền chỉ." Lý Hoài đứng ở cửa, gõ, cung kính nói.

"Đã biết, một hồi liền đi ra ngoài." Nam Cung Dục đã sớm tỉnh, chẳng qua Ngải Vi còn ở trong mộng, hần đã sớm biết Vân Nhi sẽ không dễ dàng từ bỏ, nhất định đi tìm phụ hoàng.

"Vi Nhi, tỉnh. " Nam Cung Dục nhìn mặt Ngải Vi trẻ con, cười khêr bên tai nàng thổi khí.

"Um!" Ngải Vi lên tiếng, không tiếng vang, ghé vào thân Nam Cung Dục cũng vận vẹo một chút, xoay người ở trên giường, lại tiếp tục ngủ.

"Tỉnh, nếu không tỉnh lại, ta sẽ chọc kết ngươi nhà." Nam Cung Dục cố ý uy hiếp nói, hần biết Ngải Vi sợ ngựa, cho nên mới cố ý nháo nàng.

"Ân, không cần, tránh ra, ta muốn ngủ." Ngải Vi cư nhiên giống như đuôi muỗi, phất phất tay, nói thảm một câu, lại tiếp tục ngủ, Nam Cung Dục dờ khóc dờ cười nhìn nàng, bất đắc dĩ

sùng nịch lắc lắc đầu, hần trước đứng dậy rửa mặt chải đầu, để nàng tiếp tục ngủ...

"Tìm bốn vương có chuyện gì, Lâm công công." Thanh lãnh thanh âm ở đại sảnh vang lên, Nam Cung Dục thong dong đi vào.

"Nô tài ra mắt Vương gia, ta tới truyền chỉ, dẫn Dục Vương gia vào cung yết kiến." Lâm công công hành lễ cũng nói ý đồ đến, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Dục, chỉ thấy hần một bộ áo tím, khuôn mặt lạnh lùng đậm mạc, toàn thân khí chất tôn quý ưu nhã. Trong lòng hơi cảm thán: Nếu Dục Vương gia không trúng độc nhiễm bệnh, thật tốt biết bao, khẳng định là nhân trung chi long(1), tương lai tất thành châu báu.

"Ân, người đi về trước, nói phụ hoàng một tiếng, tối nay bốn vương lại cùng Vương phi cùng thỉnh an phụ hoàng." Nam Cung Dục nghĩ, sau đó ra tiếng nói, cũng nên để phụ hoàng thấy Vương phi. Nghĩ đến Ngải Vi, trên mặt Nam Cung Dục cư nhiên có một tia cười nhẹ nhàng.

"Được, nô tài đi về trước." Lâm công công nhìn Nam Cung Dục liền sùng sốt, Vương gia này cư nhiên đang cười? Đây là kỳ diệu, hoàn hồn chạy nhanh hành lễ sau liền xoay người trở về.

Đội Ngải Vi rời giường là khi, giờ ngo, vừa nghe nói vào cung, mới vội vàng rời giường rửa mặt chải đầu, cùng Nam Cung Dục tiến cung đi. Một bên bảo Tiểu Tinh trang điểm, một bên còn oán trách vì sao không sớm một chút kêu nàng rời giường, nếu đợi lát nữa bị Quốc quân trách tội thì có thể mất nhiều hơn được. Tiểu Tinh nghe thế, một bộ muốn nói lại thôi bộ, thật sự buồn cười. Cuối cùng, chỉ có thể như tro bụi, bị gió thổi đi rồi, bắt đầu đi bảo trì trầm mặc.

"Nhi thần gặp qua phụ hoàng."

"Thần tức(2) gặp qua phụ hoàng."

Ở trong ngự thư phòng, Nam Cung Dục cùng Ngải Vi đồng thời hành lễ.

"Miễn lễ, các người tới?" Nam Cung Bá Thiên hòa ái lại cũng mang theo một loại khí thế uy nghiêm, hip mắt nhìn hai người.

Ngải Vi ngẩng đầu, chỉ thấy hần đại khái hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt với Nam Cung Dục lớn không kém, chỉ nhiều một ít năm tháng hao mòn khuôn mặt thương tang! Có lẽ bởi vì Nam Cung Dục, lúc này hiển nhiên trên mặt lộ ra cũng không phải sự mệt mỏi, biểu tình uy nghiêm.

"Dục Nhi, thân thể như thế nào?" Trên mặt Nam Cung Bá Thiên có quan tâm, có chút bất đắc dĩ dò hỏi, đối với độc Nam Cung Dục, hần cũng không thể nề hà, trong lòng hần đây cũng là một loại đau.

"Phụ hoàng không cần lo lắng, nhi thần không có việc gì! Không biết phụ hoàng tìm nhi thần có chuyện gì?" Nam Cung Dục bình tĩnh nói, tuy trong lòng hiểu rõ, nhưng vẫn mở miệng dò hỏi.

"Ân, vậy tốt rồi." Nam Cung Bá Thiên gật gật đầu, tò vè biết! Ngay sau đó lại bắt đầu nói "Còn không phải Vân Nhi, nghe nói nàng nhìn trúng người trong phủ một vị công tử họ Ngải?"

"Hồi phụ hoàng, trong phủ nhi thần cũng không có Ngải công tử, lại chỉ có... Nam Cung Dục cố ý tạm dừng một chút, ánh mắt cũng nhìn về phía Ngải Vi, lại tiếp tục nói: "Vương phi nhi thần, Thượng Quan Ngải Vi"

"Hả? Nay đến tốt cùng chuyện như thế nào?" Nam Cung Bá Thiên lúc này có chút mê hoặc, vì sao Dục Nhi sẽ nói như vậy? Nghĩ, ánh mắt cũng nhìn về phía Ngải Vi, tràn ngập tìm tòi và nghiên cứu.

Ngải Vi bị nhìn đến có chút da đầu tê dại, thân mình run rẩy, hơi hơi hướng sát Nam Cung Dục. Trong lòng lại nói thầm Như thế nào xui xẻo, cứu người, còn rước lấy kiện tụng, mà lúc này cũng nghe đến thanh âm Nam Cung Dục vang lên: "Vi Nhi, vẫn là chính người nói rõ ràng đi."

"Ách, ta sao? Hảo!" Ngải Vi một bộ hiển ngang lẫm liệt, thấy chết không sợ, khiến Nam Cung Dục dở khóc dở cười, tay tự nhiên vậy mà duỗi đi vỗ về chơi đùa mép tóc nàng, vì nàng sửa sang lại đầu tóc kia hơi chút hỗn loạn.

Nam Cung Bá Thiên thấy một màn này, trong lòng phi thường kinh ngạc, đứa con trai này của hần khi nào biết thương hoa tiếc ngọc? Buổi sáng nghe Lâm công công nói, hần còn có chút không tin, hiện giờ bộ dáng này, xem ra không giả nha. Thượng Quan Ngải Vi đến tốt cùng có mị lực gì, khiến Dục Nhi có đổi dời này? Ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Ngải Vi tràn ngập ý thăm dò, sau đó mở miệng: "Chỉ nữ Tả tướng, Thượng Quan Ngải Vi đúng không? Ân, không tồi, cũng là nữ nhi xinh đẹp, người nói một chút chuyện như thế nào đi?"

"Ách, là như này, kỳ thật Công chúa theo như lời "Ngải công tử" là, là thân nữ giả nam trang." Ngải Vi căng da đầu nói, thật sự bị thái độ Nam Cung Bá Thiên làm cho không thể hiểu được, còn không phải do nàng không làm rõ sự tình nguyên do sao? Làm gì nhìn rất quái dị.

"Cái gì? Người xác định?" Lời này vừa nói ra, Nam Cung Bá Thiên đều kinh ngạc đến ngây người? Không thể tin tưởng hỏi một câu, hần không nghĩ tới này Thượng Quan Ngải Vi có lá gan lớn như vậy, cư nhiên dám nữ giả nam trang xuất ngoại hành nghề y. Ánh mắt ngấm một chút bộ dáng Nam Cung Dục bình tĩnh, nhìn đáng vè hần là biết.

"Dục Nhi, người nói đi." Ánh mắt Nam Cung Bá Thiên quét về phía Nam Cung Dục, hy vọng hần đưa ra đáp án vừa lòng.

"Bẩm phụ hoàng, xác thật như Vi Nhi nói, Ngải công tử là thân phận của nàng ra ngoài hành nghề y." Nam Cung Dục hiển nhiên cũng không nói thêm ý gì khác, chỉ đơn giản xác định lời Thượng Quan Vi Nhi nói.

"A, các người gạt người, không có khả năng, không có khả năng." Nam Cung Bá Thiên còn không kịp nói gì, liền nghe được Nam Cung Vân từ sau lưng bình phong chạy ra, còn mang theo thanh âm khóc thút thít vang lên.

"A, công chúa, người cũng ở đây nha? Ừm... Ngải Uy thật ra là ta giả danh, công chúa không cảm thấy giống tên ta sao? Ta gọi Thượng Quan Ngải Vi, mà tên Ngải Uy do ta tình lược họ, còn có đôi tự, nhưng âm lại tương đồng." Ngải Vi bắt đầu đi giải thích, hy vọng có thể nói rõ ràng khiến Nam Cung Vân tiêu tan ý nghi ngờ.

"Mới không phải đâu, nhất định do các người liên thủ gạt ta, người là nữ nhân, hần rõ ràng là nam nhân, khẳng định các người đầu hần rồi." Nam Cung Vân cố chấp kiên trì nói.

"Phụ hoàng, ta mặc kệ, ta liền nhất định chọn hần làm phò mã, người bảo Nhị ca giao hần ra." Nam Cung Vân xoay người lại chạy tới bên người Nam Cung Bá Thiên làm nũng.

"Chuyện đó, công chúa, muốn thế nào người mới bằng lòng tin tưởng? Bằng không người đem bộ nam trang lại đây, hiện tại ta cho người xem?" Ngải Vi nghe Nam Cung Vân nói, trán hiện nhiều hắc tuyến, càng dở khóc dở cười, mặt Nam Cung Dục cũng đầy hắc tuyến, biểu tình quái dị, lại không mở miệng, chỉ yên lặng đứng xem.

"Không được hồ nháo, Vân Nhi." Nam Cung Bá Thiên cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nha đầu này thật sự bị hần sùng vô pháp vô thiên, cư nhiên như vậy không cảm thấy thẹn muốn một nam nhân.

“Ta... Ta...” Nam Cung Vân bị rắn dạy, cũng bình tĩnh, biểu tình trên mặt lại ai oán, nói không ra lời, ngay sau đó chuyển hướng sang Ngải Vi: “Thật sự do người cài trang sao? Người không gạt ta?”

“Đúng vậy, Công chúa, ngày đó ta giúp người chữa chân bị trật khớp, ta...” Ngải Vi còn chưa nói xong, liền nghe được Nam Cung Vân “Oa” một tiếng, khóc lớn.

“Ô ô, làm sao bây giờ, ta sao có thể thích nữ nhân?” Nam Cung Vân thế nhưng khóc lóc thừa nhận sự thật, nghẹn ngào nói.

“Mặc kệ, liền tính nữ lại như thế nào, người tiến cung bồi ta.” Nam Cung Vân lau nước mắt, cư nhiên đuổi tay muốn kéo Ngải Vi lại.

Nào biết còn chưa đụng tới tay Ngải Vi, lại thấy Ngải Vi bị Nam Cung Dục kéo vào trong lòng ngực, cũng lạnh lùng nói Nam Cung Vân: “Ta nói rồi, người muốn bắt luận kẻ nào đều được, nhưng không được đánh chủ ý lên Vi Nhi.”

“Ách, cái kia, nàng là nhị tẩu ta, không thể tiến cung bồi ta sao?” Lúc này Nam Cung Vân có chút trẻ con! Tuy rằng muốn kéo Ngải Vi, nhưng nhìn mặt Nam Cung Dục hơi trầm xuống không vui, khiến nàng không khỏi rụt rụt thân mình, không dám tiến lên.

“Người muốn gặp nàng, có thể đến Dục Vương phủ, nhưng nàng quyết không thể tiến cung bồi người.” Nam Cung Dục bá đạo nói, chút nào không phát giác mình đã thay đổi!

Nam Cung Bá Thiên nhìn hài kịch hóa một màn, cơ hồ thạch hóa, đây là tình huống như thế nào? Mà Lâm công công cũng kinh ngạc ngẩn cả người, này này, Dục Vương gia khi nào nói chuyện như vậy, phải biết rằng, vẫn luôn cho rằng, mặc kệ là ai, hẳn đều không cho phép tùy ý đi trong phủ, không nghĩ tới lần này vì không cho Vương phi tiến cung, thế nhưng đồng ý cho công chúa tự do ra vào?

“Thật sự? Ta có thể tìm nhị tẩu.” Nam Cung Vân lập tức cao hứng lên, thần thái sáng láng nhìn Nam Cung Dục, mà Ngải Vi chột cạn lời cực kỳ, đây là tình huống gì nha? Vừa rồi còn còn đại nháo, hiện tại thì thành bộ dạng này?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Muốn cùng ta đoạt người?

Editor: Từ Diệp

"Khụ, khụ." Nam Cung Bá Thiên hoàn hồn lên tiếng nhắc nhở, nhìn loạt trò khôi hài liền rắn dạy Nam Cung Vân: "Hảo, Vân Nhi, về sau không được hồ nháo"

"Vâng, Vân Nhi biết sai rồi, thỉnh phụ hoàng trách phạt." Lúc này Nam Cung Vân cũng biết mình có chút quá mức, thế nhưng giống như cừu con ngoan ngoãn thừa nhận.

"Được rồi, trách phạt liền không cần, về sau nhớ rõ không được giống lần này." Nam Cung Bá Thiên sùng nịch hướng Nam Cung Vân nói.

Xoay người, nhìn Nam Cung Dục, thần sắc tràn ngập chờ mong, nhẹ giọng nói: "Dục Nhi, quá mấy ngày là sinh thần phụ hoàng, người đến lúc đó mang theo Vương phi tiến cung tham gia đi?"

"Hảo, nhi thần sẽ đứng giờ, nếu không có việc gì, nhi thần cáo lui trước." Nam Cung Dục lần này lại không cự tuyệt mà đáp ứng rồi.

Lâm công công nghe được lời này, rất kinh ngạc: Phải biết rằng từ ba năm trước trúng độc, Dục Vương gia chưa từng tham gia cung yến trong cung, mà lần này thế nhưng không chút do dự đáp ứng, chẳng lẽ lại bởi vì Dục Vương Phi?

"Ân, tốt, tốt, tốt, đi xuống đi." Nam Cung Bá Thiên vừa nghe Nam Cung Dục đáp ứng, liên tục nói mấy lần tốt. Có thể thấy được cao hứng cỡ nào, nói tới Nam Cung Dục, hẳn vẫn luôn đều thường thức năng lực cùng các phương diện khí phách, có phong phạm của hân. Nếu không có chuyện, tương lai nhất định sẽ truyền vị cho hân, chỉ tiếc, ba năm trước đây trúng độc lúc sau liền thay đổi, nhưng cũng không thể nê hà a, vẫn luôn tìm kiếm biện pháp giải độc, lại trước sau là...

Khi trở lại vương phủ, mặt trời đã ngã về tây, Ngải Vi cảm thấy bản thân giống như từ quý môn quan. Hơi không chú ý liền sẽ đầu chuyển nhà, tuy rằng lần này là hữu kinh vô hiểm(*), trên thực tế cũng coi như không có cái gì nguy hiểm, nhưng vẫn khiến chính nàng cảm thấy run sợ. Rốt cuộc ở thế kỷ 21 thói quen bình đẳng, mà ở nơi này lại chỉ có thể có quyền! Đối với sinh hoạt thay đổi, Ngải Vi có chút khó tiếp thu.

(*)Hữu kinh vô hiểm: có kinh ngạc nhưng không có nguy hiểm

"Vi Nhi, nghĩ về ta." Nam Cung Dục lúc này cũng buồn cười mà nhìn Ngải Vi một hồi nhíu mày, một hồi lắc đầu, một hồi thở dài, liền kéo Ngải Vi vào trong lòng ngực, ôm nàng ngồi ở trên đùi hân, âm thanh trầm thấp từ tĩnh mang theo chút ngả ngớn, toàn thân tản hơi thở nam tính.

"Ách, mới không có đâu! Người không phải ở bên cạnh sao? Nhớ người làm gì?" Ngải Vi hoàn hồn, phát hiện mình đã ngồi ở trên đùi Nam Cung Dục. Vì thế, không chút suy nghĩ phải trả lời, cũng ở trong lòng ngực hân tìm vị trí tương đối thoải mái dựa vào đi, tính toán ngu một giấc lại nói, hoàn toàn không cảm thấy có cái gì không đúng.

Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi có chút dờ khóc dờ cười, nha đầu này đem hân làm thành giường? Cư nhiên ở trong lòng ngực tìm vị trí thoải mái liền chuẩn bị ngủ? Còn thừa nhận, hân ở bên cạnh nàng, không cần nhớ hân? Không được, sao có thể dễ dàng dễ dàng lừa dối?

Vi thế, liền đem nàng hơi chút đẩy ra, ngừng khí hải hước nói "Vi Nhi, người không nhớ ta nha? Nhưng ta rất nhớ người, làm sao bây giờ?" Nói xong, đôi mắt đối nàng chớp chớp, biểu tình chuyên chú, ôn nhu như nước nhìn nàng.

"Ách, người..." Ngải Vi nhất thời cũng không nghĩ tới Nam Cung Dục sẽ trở nên như thế, cũng không biết làm sao nhìn về mặt tà mị, nói không ra lời, giống bị trúng độc, đột nhiên đuổi tay vuốt ve mặt bóng loáng yêu nghiệt cũng chậm rãi tới gần hân, môi cũng không biết bất giác mà khấp ở trên.

"Ngô..." Lúc Ngải Vi hoàn hồn, phản ứng lại đây khi, phát hiện chính mình thế nhưng hôn Nam Cung Dục, khuôn mặt nhỏ lập tức trở nên hồng toát, vừa định muốn rút lui, lại bị Nam Cung Dục nhất thời cũng sùng sốt nghẹn diện. Chỉ thấy hân ôm sát nàng, cổ định hảo nàng đầu, nhiệt tình hôn nàng, một say một mửa.

Thẳng đến khi hai người thở hổn hển mới dừng lại, Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi biểu tình mê ly, cái miệng nhỏ hơi chu, phảng phất như anh đào, nói không nên lời, lập tức đứng lên, cũng mặc kệ giờ nào, ôm Ngải Vi liền hướng nội thất lên giường nằm đi...

Tức khắc trong nhà thanh âm hiện ra, tiếng rên rĩ, gằm nhẹ từ từ liền hòa quyện, kiểu diễn một mảnh, cả phòng đầy cảnh xuân...

Thời gian qua thật sự mau, hôm nay chính là sinh thần quốc quân 42 tuổi, sáng sớm, Ngải Vi đã bị Tiểu Tinh từ trong ổ chăn kéo ra trang điểm chải chuốt. Nàng buồn bực đến cực điểm, trong miệng không biết nói thêm cái gì, một hồi nhủ này, một hồi lắc đầu, một hồi nhận mệnh, Nam Cung Dục xem đến dờ khóc dờ cười. Nàng đang làm gì? Hình như sắp lên pháp trường.

"Vi Nhi, không vui?" Trên xe ngựa, Ngải Vi cả người ưỡn ẹo mà dựa vào Nam Cung Dục, nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên nghe Nam Cung Dục nhẹ giọng dò hỏi.

"Ách, không có nha, ta chỉ không thích kia cung yến, tưởng tượng liền cảm thấy phiền." Ngải Vi tùy ý trả lời. Chính xác, cung yến không phải người nào cũng có thể tham gia, thập phần cẩn thận, hơi không cẩn thận, cũng có khả năng tùy thời bỏ mạng, nói chuyện còn phải cẩn thận, miễn cho đắc tội người không nên đắc tội..

"Yên tâm, hết thảy có ta, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ tự bảo vệ ngươi." Nam Cung Dục cười nhạt, tay tự nhiên mà vuốt ve Ngải Vi đầu tóc, biểu tình kia vô hạn sùng nịch cùng thương tiếc.

"Àn, ta biết!" Ngải Vi gật gật đầu, thân mình cũng dựa lồng ngực Nam Cung Dục, tìm vị trí tương đối thoải mái lại đi ngủ...

"Dục Vương gia, Dục Vương Phi đến." Bọn họ mới đến gần cửa, liền nghe thái giám trong cung lớn tiếng kêu, tức khắc, hai nhân vật tiêu điểm xuất hiện. Mặc kệ thân phận người đều hướng nơi này xem, mỗi người đều kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, bọn họ cũng không nghĩ tới Dục Vương gia sẽ tham gia cung yến!

"Oa, đó chính là Dục Vương gia a, vẫn lần đầu tiên nhìn thấy, lớn lên thật tuấn mỹ."

"Đúng vậy, đúng vậy, không phải nói sinh bệnh sao? Như thế nào lần này sẽ đến tham gia yến hội? Sớm biết rằng ta nên trang điểm một chút."

"Như thế nào tuấn mỹ vô song nha, nếu ta là Dục Vương Phi thật tốt nha."

"Không phải đồn đãi nói bệnh nặng sao? Trông cao quý tru nhã!"

"Không phải đồn đãi thực lạnh nhạt vô tình sao? Nhưng bộ dáng đối Vương phi thực ôn nhu."

.....

Trong khoảng thời gian ngắn, dù loại lời nói sôi nổi bay ra, Ngải Vi nghe đến mấy lời nói, khóe miệng quất thẳng tới, những người này cũng không cần như vậy nha? Cao quý đi đâu rồi? Hình tượng họ đi đâu vậy? Như thế nào liền giống phóng viên thế kỷ 21 còn bắt quái? Sao phải toàn bộ đảo ra nói một lần.

Nam Cung Dục lúc này lại mặt vô biểu tình, nhưng nhìn đến bộ dáng Ngải Vi, liền đem nàng nhẹ nhàng ôm vào trong lồng ngực, ôn nhu cúi đầu nói "Vi Nhi, đừng để ý đến bọn họ, chúng ta vào đi thôi?"

Ở cách đó không xa, Mục Nguyệt Nhi cùng Hứa Mộng Nhi đứng ở kia đều nhìn chăm chăm: Một thần sắc tràn ngập đồ kỳ cùng oán hận, khóe mũi đáng sợ; một cái thần sắc lại tràn ngập hâm mộ cùng mê luyến!

"Oa, nhị tẩu người khỏe, ta là Ngũ đệ tên Nam Cung Triệt." Bọn họ vừa đi vào cửa, Nam Cung Triệt liền lập tức chạy tới, tự giới thiệu, hai mắt sáng lên mà nhìn chăm chăm Ngải Vi, phảng phất muốn nhìn thấu Ngải Vi!

"Ách, Ngũ đệ khỏe!" Ngải Vi bị Nam Cung Triệt nhìn đến không thể hiểu được, da đầu tê dại, ngửa đầu nhìn một chút Nam Cung Dục, lại thấy sắc mặt đạm nhiên, chỉ có thể cứng đờ nói một tiếng

"Nhị tẩu, nhị tẩu, ta ở chỗ này, ta ở chỗ này." Ngải Vi còn không có kịp hỏi rõ ràng Nam Cung Triệt, liền nghe được thanh âm Nam Cung Vân như tiêu hài tử.

"An vị." Ngải Vi vừa định đáp lại, đã bị Nam Cung Dục lôi kéo đi tới vị trí tương ứng, mà Nam Cung Vân chạy tới, lại bắt mạch đậm đậm chân, nói câu "Hử, Nhị ca, ngươi có ý tứ gì sao, ta vừa tới, ngươi liền lôi kéo nhị tẩu đi, muốn cùng ta đoạt sao?"

Ngải Vi nghe được Nam Cung Vân nói, khóe miệng hơi giật, dờ khóc dờ cười, mà Nam Cung Dục càng đầu hắc tuyến, sắc mặt âm trầm, nha đầu này nói cái gì? Hắn muốn đoạt sao? Là nàng tới đoạt mới đúng đi? Ngải Vi vốn dĩ chính là Vương phi, không nên ở cạnh hắn sao?

Nam Cung Triệt lúc này cũng đứng ở kia, lại cười ha ha, đi đến bên người Nam Cung Vân, cố ý hải hước nói: "Vân Nhi, người đừng không biết tự lượng sức mình, muốn cùng Nhị ca đoạt người, người còn chưa đủ trình độ, hãy lại đi tu luyện vài năm sau lại đến. Đến lúc đó, nói không chừng còn có khả năng có một chút hi vọng..."

"Hử, Ngũ ca, không giúp ta, cư nhiên còn cười nhạo ta, đợi lát nữa nói phụ hoàng thu thập ngươi." Nam Cung Vân đắc ý nhìn Nam Cung Triệt uy hiếp nói, nàng biết Ngũ ca sợ nhất phụ hoàng, mà phụ hoàng lại sủng nàng. Cho nên, nàng mới lấy Nam Cung Bá Thiên tới làm lá chắn.

"Đừng nha, Vân Nhi, người định tàn nhẫn sao?" Quả nhiên vừa nghe đến Nam Cung Bá Thiên, mắt Nam Cung Triệt hiện lên một vẻ khiến người xem không rõ thần sắc, lại khôi phục bộ dáng cười nham nhở, biểu tình khoa trương nhìn Nam Cung Vân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 37: Thỉnh cầu tứ hôn

Editor: Từ Diệp

Lúc bọn họ còn cười huyền ảo, bên ngoài truyền đến thanh âm "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Thái Từ giá lâm "

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng Hậu thiên tuế thiên thiên tuế, Thái Từ thiên tuế thiên thiên tuế!" Trong khoảng thời gian ngắn, quần thần gia quyền lần lượt quỳ xuống đất hành lễ.

"Miễn lễ!" Thanh âm Nam Cung Bá Thiên uy nghiêm cùng nghiêm túc vang lên.

"Tạ Hoàng Thượng!" Toàn bộ đều sôi nổi đứng dậy, an vị ở vị trí thuộc về chính mình.

"Hôm nay là sinh thần trăm, cả nước chúc mừng, các vị không cần đa lễ, tận tình hưởng niềm vui đi." Nam Cung Bá Thiên lại nói.

"Tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế!" Lại một lần hô to lên!

Ngài Vi vô ngữ nhìn trường hợp này, nghĩ thầm, hờ một chút là quý, về sau nàng có giống Hoàn Châu Cách Cách - Tiểu Yến Tử, bị ép quý gối nha? Bằng không đầu gối sẽ chịu không nổi mà tàn phá. Ánh mắt cũng quét một vòng, lại nhìn Thái Tử, chỉ thấy ánh mắt hắn nóng rực nhìn chằm chằm vào Ngài Vi xem, trong lòng nàng run lên, cảm giác rất kỳ quái. Vì sao hắn nhìn nàng, chẳng lẽ nhận thức nàng? Không có khả năng nha?

Nàng tới nơi này đến bây giờ, cũng chưa gặp qua hắn, nhưng vì sao trong lòng có loại cảm giác quen thuộc, chẳng lẽ, chẳng lẽ là ý thức nguyên chủ? Có chuyện này, nàng lại một lần nhìn về phía Thái Tử Nam Cung Thần: Chỉ thấy hắn một bộ áo gấm màu lục đậm, lộ ra mấy phần khí sắc, mắt phượng hẹp dài, mũi hoặc nói không nên lời, nam nhân lớn lên cực tuấn mỹ.

Thái Tử chẳng lẽ thật là người trong lòng nguyên chủ Thượng Quan Ngải Vi? Nhưng nếu thật, kia hắn vì sao cam nguyện nàng gả cho người khác? Hay nói Thượng Quan Ngải Vi tự mình đa tình, đơn phương trả giá? Nhưng nhìn dáng vẻ, lại giống như không phải. Kia thần sắc Thái Tử nhìn về phía nàng, không giống không có cảm tình nha? Đến tốt cùng chuyện như thế nào?

Nàng nhìn Thái Tử, trong lòng nghi hoặc, tay đột nhiên cảm giác được có chút đau, mới phát hiện Nam Cung Dục không biết từ khi nào nắm chặt tay nàng, đáy mắt hiện lên một tia sắc bén, mắt âm lãnh nhìn chằm chằm nàng.

"Ách, người làm sao vậy?" Ngài Vi có chút không thể hiểu được nhìn mặt Nam Cung Dục âm trầm, chút nào không phát hiện, nàng vừa rồi thất thần, còn có nhìn chằm chằm Thái Tử, thực thất lễ.

"Người nói đi? Người quen biết Thái Tử? Vì sao nhìn chằm chằm hắn đến nhập thần?" Ánh mắt Nam Cung Dục nhú lại, đáy mắt hiện lên một tia tức giận, lại lộ ra từng trận nghiêm nghị, lạnh lẽo đến xương.

"Không, không có. Ta chỉ cảm thấy có điểm quen thuộc, cũng không có..." Ngài Vi nuốt nuốt nước miếng nói, sắc mặt Nam Cung Dục như thế nào đột nhiên trở nên đáng sợ?

"Người xác định?" Nam Cung Dục nhìn nàng thâm cao khó lường, âm tính bất định hỏi.

"Thật sự a, người tức giận cái gì nha?" Ngài Vi có điểm không thể hiểu được, bộ dáng mờ mịt. Thằng nhãi này sao đột nhiên sinh khí không thể hiểu được? Nàng không có làm gì chọc hắn tức giận nha? Vô ngữ sờ sờ trán mình.

Nam Cung Dục nhìn về mặt Ngài Vi vô tội, bộ dáng mờ mịt vô thức, đột nhiên có chút muốn cười, nha đầu này thật sự không biết hắn sinh khí cái gì? Bất đắc dĩ bật cười lại không khỏi sùng nịch mà cúi đầu nói: "Trở về lại tính sổ với người"

"Hoàng Thượng, vì thần có thỉnh cầu, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn" liền ở Ngài Vi còn tự hỏi Nam Cung Dục nói tính sổ là cái gì, lại nghe tới một tiếng trầm thấp hữu lực vang lên.

"Nga, Mục ái khanh có chuyện gì?" Nam Cung Bá Thiên hòa khí nói.

"Chi nữ lão thần Nguyệt Nhi đã tới tuổi hôn phối, thần thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn." Mục Vương cúi đầu thành khẩn nói.

"Nga, ái khanh đã tìm được người thích hợp? Không ngại nói ra xem." Nam Cung Bá Thiên tò mò nói.

"Ách, này, Nguyệt Nhi đích xác có người trong lòng, chẳng qua còn phải chờ thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn, người này đó là Dục Vương gia." Mục Vương có điểm khó xử nói. Hắn biết Dục Vương đã có Vương phi, Nguyệt Nhi nhiều nhất cũng chỉ có thể là trắc phi, hắn vốn không đồng ý, bất quá nàng trước sau kiên trì phải gả Nam Cung Dục, không có biện pháp, cho nên chỉ có thể cặng da đầu nói.

Lời vừa nói ra, phía dưới người kinh ngạc, ai cũng không nghĩ tới Mục lão Vương gia sẽ có ý này? Mà Tuyên vương lúc này mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm Nam Cung Dục, ý vị thâm trường, Nam Cung Triệt cùng Nam Cung Vân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ách, này, Dục Nhi người thấy thế nào?" Nam Cung Bá Thiên cũng nhất thời ngây ngẩn cả người, bất quá, dù sao cũng là Quân vương, thực mau liền phản ứng lại, đem vấn đề ném cho Nam Cung Dục.

"Đa tạ ý tốt Mục Vương, chẳng qua bốn vương cùng Vương phi hứa hẹn quá, cuộc đời này chỉ cưới nàng, vĩnh viễn không nạp thiếp thông phòng." Nam Cung Dục lãnh đạm, giống như không liên quan hắn, sắc mặt đạm nhiên mà đáp.

"Hoàng Thượng, này..." Mục Vương chuyển hướng Nam Cung Bá Thiên, hy vọng hắn có thể ra mặt, từ xưa tam thế tứ thiếp là bình thường, huống chi là Vương gia? Sao có thể chỉ có một phi?

Mục Nguyệt Nhi nghe được Nam Cung Dục trả lời, tức giận đến khuôn mặt dữ tợn vằn vẹo, trong mắt càng lóe đỏ đậm lửa giận. Trong lòng càng căm hận Ngài Vi, tay nắm chặt, âm trầm nhìn chằm chằm nàng.

"Mục Vương, không cần làm khó phụ hoàng, việc này cùng phụ hoàng không quan hệ, bốn vương lúc chưa cưới bất luận chuyện thành thân, đã hướng phụ hoàng thảo luận quá ý, hôn sự tự mình chi phối, bất luận ai đều không thể can thiệp." ngụ ý, nếu hắn không muốn cưới, bất luận kẻ nào không thể ép, bao gồm cả phụ hoàng.

"Mục ái khanh, đích xác có việc này, người xem chuyện tứ hôn, ngày nào đó người lại bảo quận chúa tìm người khác đi." Nam Cung Bá Thiên bất đắc dĩ nói, rốt cuộc lúc trước xác thật hắn đáp ứng Nam Cung Dục. Bởi vì trong lòng thiện với hắn, cho nên lúc ấy liền cho phép hắn rất nhiều chuyện tự mình làm chủ.

"Hào, hôm nay là sinh thần Hoàng Thượng, đừng làm mất hứng, vẫn tiếp tục cung yến." Hoàng Hậu ôn nhu hào phóng, hòa khí dòi đi đề tài!

Trải qua trò khôi hài, rất nhiều người có nhiều tâm tư, lại vẫn làm bộ dường như không có việc gì mà uống rượu nghe nhạc. Ngài Vi nhìn Nam Cung Dục chớp chớp mắt, nhìn không chớp đang nhìn hắn, trên ngắm, dưới ngắm, cũng không nói lời nào, thằng nhãi này hấp dẫn người? Làm gì đòi mắt nhiều nữ nhân đều nhìn chằm chằm nàng. Có hâm mộ, có đồ kỵ, có không cam lòng, hấp dẫn... Nếu ánh mắt có thể giết chết người, Ngài Vi tưởng, nàng nhất định không biết đã chết bao nhiêu lần!

"Hoàng Thượng, nghe nói Dục Vương Phi cảm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, để nàng diễn tấu một khúc, mừng sinh thần Hoàng Thượng?"

Đang lúc Ngài Vi tự mình nghĩ bụng, nghe được đề nghị không tốt, ánh mắt chuyển hướng về phía thanh âm kia, lại thấy kia Hứa Mộng Nhi dùng ánh mắt khiêu khích nhìn nàng. Ai chẳng biết nàng là nữ nhi Thượng Quan Vân, tuy nói là tiểu thư khuê các, thiên kim tiểu thư, nhưng nói đến mọi thứ tinh thông, vẫn có chênh lệch, Hứa Mộng Nhi như vậy tăng bốc nàng, đơn giản muốn cho Ngài Vi xấu mặt thôi!

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi ánh mắt lại một lần toàn bộ đầu hướng về phía Ngải Vi: Có vui sướng khi người gặp họa, có trào phúng, có hi vọng, không có hảo ý...

Nam Cung Dục duỗi tay nắm chặt Ngải Vi, thần sắc đậm đặc như băng u rét lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén mà bắn về phía Hứa Mộng Nhi, ở trước mặt hắn cũng muốn khiêu khích Vương phi hẳn, Hứa Mộng Nhi nhìn Nam Cung Dục có chút hối hận mình xúc động, không khỏi rụt thân mình.

Ngải Vi biết Hứa Mộng Nhi khẳng định nhớ chuyện lần trước ở trong tiệm tranh chấp, cho nên mới châm ngòi việc này, làm nàng xấu mặt, nàng nhẹ nhàng mà lôi kéo Nam Cung Dục, ý bảo: Đừng lo lắng, ta có thể ứng phó tốt việc này!

"Ân, ý Dục Vương Phi như thế nào?" Nam Cung Bá Thiên lúc này cũng có thứ ý tứ, hắn muốn biết, đến tột cùng nữ nhân có gì đặc biệt, có thể giữ nhi tử lạnh nhạt vô tình.

"Thần tức tự nhiên nguyện ý thử một lần, chúc phụ hoàng sinh nhật vui sướng, vạn thọ vô cương." Ngải Vi thành khẩn nói. Ngải Vi ở 21 thế kỷ tuy không phải mọi thứ tinh thông, nhưng ca hát đánh đàn lại là sở trường, lúc trước không có việc gì, liền sẽ tìm mấy người bạn đi xướng, cho nên, việc này đối nàng mà nói cũng không khó, cũng tự nhiên.

"Ha ha, hảo hảo, có thưởng." Nam Cung Bá Thiên hưng phấn nói " Bắt đầu đi"

Ngải Vi đi tới đàn cổ, duỗi tay chạm vào thử một chút "Tĩnh" một thanh âm vang lên. Mọi người lắng lắng đợi một hồi, còn không nghe được tiếng vang, mỗi người nghi hoặc nhìn nàng.

"Dục Vương Phi rốt cuộc có thể đánh đàn không?"

"Chỉ nữ tử tài tướng không nghe nói qua là người có tài nghệ nha, xấu mặt đi?"

"Vương phi mới của Dục vương, thật sự có điểm đáng tiếc"

.....

Bốn phía lời nói càng ngày càng khó nghe, có vui sướng khi người gặp họa, có đáng tiếc than, có tò mò đồng tình... Mục Nguyệt Nhi nhìn như vậy, không khỏi đắc ý, xem người như thế nào ứng phó? Hứa Mộng Nhi cũng có chút hưng phấn, tuy rằng nàng vừa rồi có chút hối hận, bất quá nhìn Ngải Vi xấu mặt, nàng vẫn rất vui lòng.

Khi bọn họ ngẫm nghĩ, chờ xem kịch vui, Ngải Vi rốt cuộc động tay, nổi lên ca khúc nàng ở thế kỷ XXI, tìm được trên mạng:

Hôm nay là sinh nhật ngài.

Ta chúc ngài sinh nhật vui vẻ...

Ta chúc. Ngài vĩnh viễn hạnh phúc.

Cũng chúc ngài thanh xuân vĩnh cửu...

Ta chúc ngài, mỗi năm có hôm nay

Tuổi mới đều có sáng nay...

Ta chúc ngài, ước mong có thể thực hiện

Mộng tưởng. Đều có thể như nguyện...

Chúc ngài. Chúc ngài sinh nhật vui vẻ.

Thần Tài mỗi ngày đuổi theo người...

Chúc ngài chúc ngài. Sinh nhật vui vẻ.

Vạn sự đều thuận.

Chúc ngài. Chúc ngài. Sinh nhật vui vẻ.

Khỏe mạnh vĩnh viễn...

Chúc ngài. Chúc ngài sinh nhật vui vẻ.

Thiệt tình chúc. Ngài

Sinh nhật vui vẻ.....

(lặp lại...)

Khi hát xong, mọi người kinh ngạc đến ngây người, ca khúc này bọn họ căn bản chưa từng nghe qua, hơn nữa tiết tấu nhẹ nhàng, làm cho bọn họ một loại cảm giác thân thuộc, đều đắm chìm vui sướng chúc phúc... Một lúc sau, không biết ai bắt đầu vỗ tay, tức khắc tràn ngập từng thanh âm vỗ tay cùng kinh ngạc, cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Người không được trêu chọc Thái tử

Editor: Từ Diệp

Nam Cung Vân hưng phấn đứng lên, hô to: “Nhị tấu, quá tuyệt vời, quá dễ nghe.”

Ngài Vi nhìn thần thái sáng láng của Nam Cung vân, cũng nhìn về phía Nam Cung Dục, chỉ thấy khuôn mặt hân hạnh cũng có một tia nhợt nhạt ý cười. Nàng ngich ngom hương phía hân chớp chớp mắt, tạm dừng một hồi, lại đột nhiên chuyển thành một loại âm điệu khác, diễn tấu ca khúc hiện đại《 mang theo mộng tưởng đi lữ hành 》, tiếng hát thanh thúy và tiếng đàn êm tai phiêu nhiên cất lên:

Bao lâu không thấy trống không quá xa đây sao

Bao lâu chưa từng nghe qua thanh âm hoa nở

Mỗi ngày giống như đồng hồ chuyển động không ngừng

Thời gian sinh mệnh rồi đi lặp lại

Hay không còn nhớ rõ thuở ban đầu ước định

Hay không còn hoài niệm đã từng bỏ qua

Sấn cón còn không có đem thanh xuân hao hết

Nhanh lên đi tìm cánh mắt đi trong mơ

Liền mang theo mộng tưởng đi lữ hành

Ba lô chỉ trang khát khao

So ánh mặt trời thuần tịnh, so con bướm uyển chuyển nhẹ nhàng

Đi qua bóng dáng là phong cảnh khác

Liền mang theo mộng tưởng đi lữ hành

Tâm nếu có mộng vĩnh viễn tuổi trẻ

Mặc kệ âm hoặc tình không hỏi xa cùng gần

Tương lai không xác định mới càng đáng giá đi tới

Liền mang theo mộng tưởng đi lữ hành

Ba lô chỉ trang khát khao

So ánh mặt trời thuần tịnh so con bướm uyển chuyển nhẹ nhàng

Đi qua bóng dáng là phong cảnh khác

Liền mang theo mộng tưởng đi lữ hành

Tâm nếu có mộng vĩnh viễn tuổi trẻ

Mặc kệ âm hoặc tình không hỏi xa cùng gần

Tương lai không xác định mới càng đáng giá đi tới

.....

Tiết tấu nhẹ nhàng, tiếng ca êm tai, nhất thời phảng phát dẫn đường mọi người tiến vào một không gian, tìm được mộng tưởng tuổi trẻ, biểu tình mọi người chuyên chú nghe, hưởng thụ!

Lúc này, Thái Tử Nam Cung Thần lại dùng ánh mắt thực phức tạp nhìn về phía Thượng Quan Ngài Vi, nghe một câu “Hay không còn nhớ rõ thuở ban đầu ước định, hay không còn hoài niệm đã từng bỏ qua.” Tâm thể nhưng một chút một chút co rút đau đớn, hình như vì hân mà hát, bọn họ về ước mơ, bọn họ đã từng có mộng tưởng, có ước định, nhưng bởi vì hân lùi bước, bỏ lỡ lẫn nhau.

Nam Cung Thần hiển nhiên không biết lúc này Thượng Quan Ngài Vi sớm đã thay đổi linh hồn, không phải hát vì hân chỉ là Ngài Vi tùy ý lựa chọn, cũng không có ý tứ gì. Cho nên hân hiện tại hối hận thống khổ, đương nhiên không ảnh hưởng Thượng Quan Ngài Vi.

Ngài Vi chỉ lo đàn tấu ca hát, không chú ý quá nhiều, bởi vậy cũng không phát hiện Nam Cung Thần, mà Nam Cung Dục cùng Mục Nguyệt Nhi lại phát hiện, Nam Cung Dục nhìn thần sắc Thái Tử, sắc mặt đột biến, chẳng lẽ Ngài Vi thật sự cùng Thái Tử nhận thức, thậm chí có giao tình? Mục Nguyệt Nhi ngoài mặt không có bất luận biểu tình nào, trong lòng lại cao hứng, xem ra Thượng Quan Ngài Vi cùng Thái Tử có tư tình, hảo hảo lợi dụng, nói không chừng về sau nàng còn có thể lên làm Dục Vương Phi...

Mã Tuyên vương Nam Cung Tuyên lúc này sắc mặt âm trầm, tâm tư quỷ dị, trầm mặc.

Nam Cung Triệt cùng Nam Cung Vân đối với Ngài Vi càng thêm sùng bái, thương thức!

Lịch vương Nam Cung Lịch trên mặt cũng xuất hiện biểu tình khiếp sợ...

Tren mặt mi người cũng xuất hiện đủ loại biểu tình, cảm thấy không thể tưởng tượng, có thương thức, có hưng phấn, có trầm mê ở tiếng ca mỹ diệu... Rốt cuộc ca khúc này bọn họ chưa bao giờ nghe qua, gặp qua. Đặc biệt là nữ tử, giờ phút này, hy vọng cỡ nào ngồi ở kia là chính mình...

“Ha ha, không tôi không tôi, không hổ là Tả tướng chi nữ, có thương.” Lời nói Nam Cung Bá Thiên trầm thấp hữu lực vang vọng toàn bộ đại điện, biểu tình càng vừa lòng.

Một hồi cung yến sau, các đại gia lần lượt ra về...

Trên xe ngựa, Nam Cung Dục vẫn luôn nhìn không chớp mắt Ngải Vi, nhìn chăm chăm làm Ngải Vi không thể hiểu được, da đầu tê dại, không thể nhìn được nữa, đành phải ra tiếng: “Người làm sao vậy, làm gì nhìn ta?”

“Người xác định người thật sự không quen biết Thái Tử sao?” Thần sắc Nam Cung Dục không rõ trả lời, trong lòng kỳ thật buồn bực thật sự, hẳn phi thường không thích ánh mắt Thái Tử xem Ngải Vi, hai người thật giống như có tư tình, khiến trong lòng hắn ghen muốn chết.

“A? Thái Tử, ta thật sự không quen biết nha?” Ngải Vi bị Nam Cung Dục nói, có điểm mờ mịt, càng có điểm không hiểu, nàng tuy rằng cảm thấy Thái Tử quen mắt, có lẽ cùng thân thể nguyên chủ có nhận thức, nhưng nàng lại không quen biết hắn nha. Vì sao Nam Cung Dục sẽ hỏi? Hiển nhiên nàng không chú ý tới tình huống ở trong cung...

“Ta mặc kệ, người là của ta, ta không cho phép người đi trêu chọc Thái Tử, biết không?” Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi mê mang, cảm thấy nàng thật sự không quen biết Thái Tử, nhưng vì sao Thái Tử sẽ có biểu hiện thâm tình, thông khổ, lại ân ái có hồi hạn nhìn Ngải Vi?

“A, ta đâu làm gì mà đi trêu chọc hắn?” Ngải Vi buồn cười nhìn Nam Cung Dục, tròn mắt xoay chuyển, giống phát hiện tân đại lục, cười như không cười nhìn chăm chăm hắn, bẹp bẹp cười nói: “Dục, người có phải đang ghen?”

“Ta chính là ghen, thế nào? Người là của ta, ai cũng đừng nghĩ.” Nam Cung Dục trên má xuất hiện một tia đỏ ửng, nhưng vẫn thực thán nhiên thừa nhận, duỗi tay ôm nàng ngồi ở trong lòng ngực, ôm sát eo thon, bá đạo nói.

“A, ta mới không phải của người đâu? Ta là của ta.” Ngải Vi nghịch ngợm một chút, trêu đùa Nam Cung Dục, nhưng nhìn đến Nam Cung Dục nghe được lời nàng, sắc mặt trở nên âm trầm lên, thậm chí xuất hiện giận dữ, nhanh rút rút thân mình, tay vòng lên cổ hắn, ở bên tai hắn nói “Bất quá, ta thích người, Dục.”

Quả nhiên, Nam Cung Dục vừa nghe đến Ngải Vi nói thích hắn, tức khắc trở nên dị thường vui sướng, khoe miệng rõ ra tà mị tươi cười, thanh âm trầm thấp mị hoặc “Vi Nhi, nói thật?”

“Ách, ta chưa nói qua?” Ngải Vi mặt đỏ hồng, cảm giận nói. Đầu thiên hướng xe ngựa ngoài cửa sổ, tức chết nàng cũng không nghĩ tới lần đầu tiên mở miệng nói thích hắn, cư nhiên còn bị hắn hoài nghi? Vậy làm như chưa nói.

“Khó mà làm được, người nói thích phải vĩnh viễn thích, không được chơi xấu, cũng không cho đối bỏ ta.” Nam Cung Dục mang theo chút uy hiếp và bá đạo nói.

“Dựa vào cái gì? Vậy còn người? Người có thể nha?” Sắc mặt Ngải Vi không công bằng, bất mãn nói. Người này như thế nào bá đạo như vậy! Vì sao nàng cũng chỉ có thể thích hắn, mà hắn lại một câu cũng không tỏ vẻ, còn hỏi có phải thật? Thật là buồn bực...

“A, Vi Nhi chính cảm thấy không công bằng?” Nam Cung Dục đột nhiên cảm thấy buồn cười, nha đầu này cư nhiên ở tức giận bất bình nguyên nhân này, nhìn nàng đang bất mãn, lắc đầu, bắt đầu đi lại sùng nịch nói “Ta thích người, thích người đến chết, không thể mất đi người, tự nhiên không thể cho người bị người khác nhìn trộm, cái đáp án này người vừa lòng?”

“Ha ha!” Ngải Vi nghe được Nam Cung Dục nói, cư nhiên chỉ ngây ngốc cười. Qua một hồi lâu, mặt đỏ bừng bá đạo mà ôm cổ hắn nói: “Người là của một mình ta, không được trêu chọc nữ nhân, không thể làm bất cứ chuyện gì khiến nữ nhân mơ ước người.”

“Ha ha... Hào” Nam Cung Dục nghe được Ngải Vi nói, chẳng những không có sinh khí, ngược lại cười ha ha lên, cũng hứa hẹn, trên mặt tràn ngập sung sướng.

Nhào xe thị vệ và Phong cũng âm thầm kinh ngạc, Vương phi này có mị lực cũng thật lớn, cư nhiên có thể khiến Vương gia cười "ha ha". Tuy rằng không biết Vương gia cười cái gì, bất quá nghe, hẳn tâm tình không tồi nha, bọn họ tự nhiên cũng bị chuyện này khiến vui sướng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Giả bệnh

Editor: Từ Diệp

Sáng sớm, mặt trời từ phương Đông dần lên cao, nắng sớm xuyên thấu, màu vàng đầy trời, khí trời sáng sủa. Ngải Vi khó được một buổi sáng, sớm liền rời giường, tính toán đi ra ngoài du ngoạn, tâm tình siêu tốt ngây ngốc trong viện, thưởng hoa.

“Dục, Tiểu Vương phi của người ở đâu? Nhanh bảo nàng ra đây.” Sáng sớm, Dương Quý liền chạy đến Vương phủ, lớn tiếng kêu to, mồ hôi đầy đầu, thở gấp gấp.

“Sao lại thế này, có chuyện gì?” Nam Cung Dục vừa nghe đến thanh âm Dương Quý, nhíu mày đi ra, hắn biết Dương Quý làm việc luôn có chừng mực, gấp gấp như vậy, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì? Nhưng tìm Vi Nhi có chuyện gì?

“Ài, Dục, người trước nói cho ta, Tiểu Vương phi ở đâu, bảo nàng đi cứu người.” Dương Quý lại sốt ruột lại bắt đầu đi nói, bà nội đang êm đẹp nhưng đột nhiên sinh bệnh, có thể không vội sao? Nhất thời không nghĩ tới tìm đại phu khác, liền nghĩ tới Ngải Vi.

“Nàng đang ở hậu viện.” Nam Cung Dục xem Dương Quý gấp đến độ như vậy, cũng không hề dấu dếm.

“Ngạ, hảo, ta đây liền tìm nàng.” Dương Quý vừa nghe Ngải Vi ở nơi nào, chạy đi.

Dương Quý đến hậu viện, liếc mắt một cái liền nhìn đến Ngải Vi ngồi tại bụi hoa, híp mắt, không biết hừ cái gì khúc, vội vàng chạy ra, lôi kéo tay nàng, liền đi ra ngoài: “Vương phi, bà nội ta bị bệnh, nhanh cùng ta đi xem.”

“A, người...” Ngải Vi đột nhiên bị lôi kéo, thiếu chút nữa đứng không vững, ngã trên mặt đất. Nhìn đến tay kéo nàng chính là Dương Quý, nhất thời phản ứng không kịp, có chút không thể hiểu được, người này kéo nàng làm gì nha? Còn dùng sức? Hiển nhiên nàng cũng không chú ý vừa rồi Dương Quý nói.

“Quý, buông tay, người làm đau nàng?” Nam Cung Dục theo phía sau, nhìn đến Dương Quý lôi kéo Ngải Vi, có chút giận dữ, tiểu tử này không biết nàng là Vương phi hắn sao? Nam nữ thọ thọ bất thân, dù là gấp, cũng không thể như vậy, lại còn dùng sức, làm đau nàng, con người hiện lên một tia đau lòng, sắc mặt âm trầm nói!

“A... Ta không phải có ý? Ta chỉ tương đối sốt ruột bà nội.” Dương Quý vừa bị nhắc nhở, có điểm xấu hổ mà buông tay, trên má xuất hiện chút mặt tự nhiên đỏ ửng, sờ sờ cái mũi, có chút ngượng ngùng nói.

“Bà nội? Dương lão phu nhân sao? Bà làm sao vậy?” Ngải Vi nhớ tới lần đầu tiên ra phố gặp được vị bà bà hiền lành, cũng có chút sốt ruột hỏi.

“Ân, bà nội ta không biết làm sao vậy lại đột nhiên bị bệnh, còn thực nghiêm trọng, cho nên ta quýnh lên mới có thể... Người có thể hay không hiện tại cùng ta đi xem bà nội nha?” Dương Quý nhìn thoáng qua Nam Cung Dục, quay đầu hỏi Ngải Vi.

“Hào nha, nhanh đi xem!” Ngải Vi nói xong, liền xoay người nghĩ về phòng lấy đồ vật.

“Người không tình đại phu sao? Vì sai một hai phải là Vi Nhi đi?” Mặt Nam Cung Dục hiện lên một tia không rõ ý vị, có chút khó chịu nhìn Dương Quý, hần nhưng không quên, Dương bà bà lúc trước không biết Ngải Vi là nữ nhi thân, nhìn trúng Ngải Vi, nói qua nếu nàng là nữ, muốn nàng thành cháu dâu.

“Ách, cái kia, ta nhất thời sốt ruột cũng không nghĩ nhiều...” Dương Quý cũng không rõ mình vì sao sẽ tin tưởng Ngải Vi, vừa nghe nói bà nội bệnh nghiêm trọng, liền vội vàng chạy tới tìm Ngải Vi, căn bản không nghĩ tới tìm đại phu.

“Hào, nhanh đi thôi? Đi xem!” Ngải Vi từ trong phòng đi ra, nhìn mặt Nam Cung Dục quái quái, cũng không nghĩ nhiều, trong lòng cũng lo lắng. Dương bà bà, cũng vội vàng nói.

“Đi thôi? Ta cũng cùng đi nhìn xem.” Nam Cung Dục lên trước, dắt tay Ngải Vi liền đi ra ngoài.

Dương Quý nghe được lời này hơi sững sốt, rất kinh ngạc, Dục khi nào thích xen vào việc người khác? Nhưng ánh mắt quét về phía kia nắm tay Ngải Vi, lập tức sáng tỏ, nguyên lai là thành hộ hoa sứ giả à? Không nghĩ tới Dục cư nhiên để ý Vương phi này. Trước kia nữ tử đưa tới cửa đều sẽ nhất nhất bị hần coi thường, thậm chí tìm mọi cách cho người khác, góc áo nếu bị nữ nhân không cần thận dụng tới, mặc kệ quần áo quý giá còn ghét mà vứt bỏ, mà hiện tại... Xem ra Dục, thay đổi không ít đâu!

“Lão phu nhân, công tử đã trở lại

” Tiểu nha hoàn vội vàng chạy tiến vào hậu viện phủ tướng quân, thấy lão phu nhân đang thảnh thơi uống trà, thưởng hoa, thờ hồn hèn nói.

“A, đã trở lại? Nhanh vào nhà đi.” Lão phu nhân vội vàng đứng lên!

“Tiểu Thúy, bà nội thế nào?” Dương Quý và bọn họ tới phủ tướng quân, đến chỗ bà nội, gấp nha hoàn bên người, liền sốt ruột hỏi!

“Ách, công tử, người đã trở lại, lão phu nhân đang tìm người.” Tiểu Thúy vừa nhìn thấy Dương Quý, liền sốt ruột, lo lắng nói.

“Nga, chúng ta vào xem đi?” Dương Quý quay đầu hướng Nam Cung Dục nói. Tiến vào phòng, liền nghe thanh âm bà nội thấp giọng “Ai da ai da”, càng sốt ruột nói: “Bà nội, bà nội, người không sao chứ? Có đau lắm không?”

“Quý nhi, ta không... A? Hào cô nương xinh đẹp?” Dương lão phu nhân vốn định kêu Dương Quý nói cho nàng không có việc gì, vừa thấy đến Ngải Vi, tinh thần tỏa sáng, bà càng vừa lòng gật gật đầu, còn tưởng rằng tôn tử đột nhiên đổi tính, hiểu tâm tư, mang cháu dâu cho bà xem đâu!

“Ách, bà nội, đây là Dục Vương Phi.” Dương Quý sững sốt một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, liền biết bà nội vừa thấy nữ hài tử sẽ như vậy, thật sự nghĩ hần thành thân, muốn điền rồi?

“A? Vương phi?” Lão phu nhân vừa nghe tôn tử nói, sững sốt, phản ứng lại, quả nhiên cũng thấy Nam Cung Dục, vội vàng hành lễ!

“Dương lão phu nhân, không cần, thân thể người không thoải mái, không cần phải lễ tiết!” Nam Cung Dục nhìn Dương lão phu nhân nhớ tới hành lễ, lập tức ngăn cản.

Dương lão phu nhân nghe được lời này, ánh mắt nhìn về phía Ngải Vi, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, hoàn hồn lại “Ai da ai da” rên rì, làm Dương Quý vừa nghe, rất sốt ruột, ánh mắt nhìn về phía Ngải Vi: “Vương phi, người nhanh giúp bà nội nhìn một chút?”

“À... ừ?” Ngải Vi từ cửa vào vẫn nghe tiếng nói chuyện, nghe Dương Quý sốt ruột, liền đi qua suy nghĩ giúp Dương lão phu nhân bắt mạch, nhưng không nghĩ tới, còn không có đụng tới đã bị tránh đi, cũng nghe thấy Dương lão phu nhân nói: “Này, này sao có thể làm phiền Vương phi?”

“Bà nội, Vương phi do cháu đi mời, người để cho nàng xem đi?” Dương Quý nóng vội như lửa nói, mặt lo lắng!

“Đúng vậy, Dương lão phu nhân, ta giúp người xem mạch đi?” Ngải Vi cũng không làm ra vẻ, càng không chú ý Dương lão phu nhân né tránh, duỗi tay liền hướng tay Dương lão phu nhân, chạm được tay liền sững sốt, lại nhìn Dương lão phu nhân lập lòe ánh mắt, vừa xem thì hiểu ngay, xem ra lão phu nhân có ý, nhưng đến tột cùng vì sao phải như vậy?

“Dục, các người trước đi ra ngoài đi, ta giúp Dương lão phu nhân cẩn thận kiểm tra một chút, không nhanh như vậy, các người ở cũng có chút không tiện?” Trong mắt Ngải Vi hiện lên một tia giảo hoạt, liền cười khê mở miệng.

“Hào, chúng ta đi ra ngoài chờ đi?” Nam Cung Dục cười khê đáp lại, hướng Dương lão phu nhân gật đầu, liền cùng Dương Quý đi ra ngoài.

“Dương lão phu nhân, bệnh của người là gì?” Ngải Vi vừa nhìn bọn họ đi ra ngoài, liền buồn cười nhìn Dương lão phu nhân, nhẹ giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Làm cháu gái ta, được không?

Editor: Từ Diệp

"Ách, này... Vương phi xin thứ tội, lão thân cũng bất đắc dĩ a..." Mặt Dương lão phu nhân hiện lên một tia xấu hổ, còn có bất đắc dĩ!

"A? Dương lão phu nhân, ta là tiểu bối, người không cần xưng hô như vậy. Người gọi Ngải Vi là được, chỉ là người vì sao phải lừa..." Ngải Vi nhìn mặt Dương lão phu nhân đầy tự trách, có chút hoang, tuy nàng là Vương phi, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện yêu cầu người thế hệ trước hành lễ, ngược lại có mờ mịt. Chỉ là cũng có chút không rõ vì sao muốn gạt Dương Quý? Xem ra Dương Quý cơ bản không biết chuyện, rất sốt ruột!

"Ngài Vi, lão thân bỗng cảm thấy quen quen." Về mặt bà đầy nghi hoặc, nhìn Ngài Vi.

"A, Dương lão phu nhân, người quên sao, chúng ta từng ở trên phố gặp nhau." Ngài Vi chớp chớp mắt, nhìn bà cười nói.

"A! Là người, chẳng trách nhìn quen mắt, thật sự không nhớ ra, tiểu tử lần trước cứu ta?" Dương lão phu nhân kinh ngạc nói. Về mặt không thể tin tưởng, nhìn qua, nhìn lại, vui sướng cười.

"Ân, đúng vậy. Lần trước ta đã nữ giả nam trang." Ngài Vi có chút ngượng ngùng, mở miệng nói.

"Ha ha, tốt nha! Nha đầu này, nhưng lại lừa lão thân a." Dương lão phu nhân làm bộ có chút sinh khí nói, nhưng trên mặt lại vui sướng.

"Ha hã, Dương lão phu nhân, người cũng đừng giễu cợt Ngài Vi. Khi đó ta ham chơi, gạt Dục ra ngoài, không nghĩ tới sẽ gặp được người." Ngài Vi mặt có chút ửng đỏ, nói.

"Haizz... Nếu Quý nhi cũng có thể gặp được nữ hài tử như vậy thì thật là tốt biết bao." Dương lão phu nhân đột nhiên cảm thán.

"Dương lão phu nhân, tại sao người lại già bệnh?" Ngài Vi kinh ngạc, cũng có chút tò mò hỏi!

"Ài, lão thân cũng chỉ muốn Quý Nhi sớm tìm một nữ nhân để thành thân thôi." Dương lão phu nhân bày bộ dáng "Hoàng đế không vợ, thái giám đã vợ", khiến Ngài Vi thực sự không biết nói gì. Ở cổ đại vốn trưởng thành sớm, Dương Quý cũng mới hai mươi mấy tuổi, Dương lão phu nhân đã thành bộ dáng này.

"Thành thân? Dương lão phu nhân, việc này tùy thuộc duyên phận, không thể ép buộc, hơn nữa hấn còn trẻ, chẳng lẽ người nghĩ hấn không thích nữ tử?" Ngài Vi thử khuyên Dương lão phu nhân, năng lấy lý do thuận theo tự nhiên.

"Không nhỏ nha. Người xem, Dục Vương gia nhỏ hơn hấn, các người đều đã thành thân, lão thân có thể không vợ sao?" Dương lão phu nhân một bộ dáng cương quyết đến cùng, khiến Ngài Vi nhất thời ngược lại không biết nói gì. Xác thực, bọn họ còn nhỏ hơn Dương Quý, Dương Quý năm nay 21 lại hơn Nam Cung Dục một tuổi!

"Ách, nhưng việc này cũng không thể gấp, người lừa Dương đại ca, hấn cho rằng người bị bệnh, rất lo lắng a." Khóe miệng Ngài ngừng quất thẳng tới, đây rốt cuộc là chuyện gì? Dương lão phu nhân vội vàng như vậy sao? Vì muốn hấn thành thân liền già bệnh.

"Ai, ta biết hấn lo cho bà lão này nhưng ta cũng muốn hấn sớm thành gia." Về mặt bà bắt đầu đi lại không cam lòng.

"Vậy, hấn có biết ý người không? Người có nói với hấn không?" Ngài Vi không biết nói gì chỉ lắc đầu, có lẽ thế hệ trước nhọc lòng? Nhưng xem ra biểu tình Dương Quý hình như không biết ý đồ Dương lão phu nhân, rốt cuộc có tính "Ông nói gà bà nói vịt" không?

"Này, thực ra lão thân cũng không biết." Về mặt bà buồn cười, lúc này cũng mới phát hiện giống như nàng chỉ biết giả bệnh, lại còn nhắc nhở hấn đi ra ngoài, giống như tự biên tự diễn. Lại không diễn đến lúc nói đi chúc!

"Dương lão phu nhân, người nên nói cho Dương đại ca, bảo hấn thành thân hoàn thành tâm nguyện người." Ngài Vi nhìn bộ dáng Dương lão phu nhân kia buồn cười, thật sự khô hài, nhìn không được cười rộ lên. Dương lão phu nhân quả thực như kẻ dở hơi, cư nhiên dùng phương thức này giúp cháu trai tìm ý trung nhân.

"Nha đầu này, cư nhiên giễu cợt ta?" Dương lão phu nhân nhìn bộ dáng Ngài Vi cười to, tâm tình cũng chút tốt lên, đi theo nàng cùng cười, không biết vì sao bà cảm thấy nha đầu này rất hợp duyên, muốn mình có cháu gái thật tốt biết bao. Đúng rồi, cháu gái, ánh mắt bà sáng lên sâu thẳm nhìn Ngài Vi, càng nhìn càng vừa lòng, liền mở miệng: "Nha đầu, người muốn làm cháu gái ta không?"

Lời này vừa nói ra, Ngài Vi ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Dương lão phu nhân có ý nghĩ này, ngay sau đó cũng phản ứng lại. Cao húng nói: "Được a, ta cũng không có bà nội, có người là bà nội thực tốt."

"Ha ha, tốt, tốt, lão thân có cháu gái là Vương phi. Đợi lát nữa liền nói cho hai người bọn họ biết." Dương lão phu nhân vô cùng cao hứng, gọi là hai người, đương nhiên chỉ Nam Cung Dục và Dương Quý.

"Haizz... Nha đầu, người giúp ta nghĩ biện pháp, chuyện của Quý nhi nên làm gì bây giờ?" Dương lão phu nhân nghĩ đến Dương Quý, mày ù mặt ê, nghĩ làm sao tìm cháu dâu đây?

"A, bà nội, người đừng vội, muốn duyên phận, bằng không chúng ta giúp đại ca tổ chức yến hội?" Ngài Vi lắc đầu, bắt đầu đi nói, sao bà còn nhớ việc này? Nếu nhận bà làm bà nội, Dương Quý cũng coi như đại ca nàng, năng thân là tiểu muội cũng nên giúp một tay.

"Ân, đúng vậy, ta sao lại không nghĩ tới? Vẫn là nha đầu này thông minh. Nhưng Quý nhi sẽ tham gia sao?" Dương lão phu nhân có chút khó xử.

"Chắc chắn!" Ngài Vi cười thần bí, liền ghé vào bên tai Dương lão phu nhân nói thầm, chỉ thấy khi bà nghe xong thì mặt mày hớn hờ gật đầu.

"Bà nội, chuyện kia người cũng đừng lo lắng quá nhiều, sẽ tích tụ thành phát hỏa, trước ta kê đơn cho người điều trị một chút, uống rồi thì sẽ tốt hơn, cũng có thể lừa gạt đại ca, người ngàn vạn lần nhớ kỹ không thể làm ngay lập tức, như vậy sẽ lộ tẩy." Ngài Vi cười khê, nhìn chăm chăm dặn dò. Nghĩ thầm, Dương Quý sắp có trò hay nhìn!

Dương lão phu nhân cao hứng nói "Tốt, tốt, theo ý nha đầu nói?"

"Ân, bà nội, người nghỉ ngơi một chút. Ta đi ra ngoài trước." Ngài Vi nhìn Dương lão phu nhân tâm tình tự nhiên cũng tốt lên, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 41: Người là tốt nhất

Editor: Từ Diệp

"Thế nào, bệnh bà nội có nghiêm trọng không?" Ngài Vi vừa đi ra đại sảnh, Dương Quý vội vàng đi tới, mặt lo lắng!

Ngài Vi nhìn khuôn mặt Dương Quý sứt ruột, vốn định trêu cợt hân nhưng thật không đành lòng, đành phải nói thật: “Dương lão phu nhân bệnh có thể nói nghiêm trọng cũng có thể nói không nghiêm trọng, tích tụ hỏa khí khó thông thành tâm bệnh.”

“Là... Tâm bệnh? Vậy phải làm sao bây giờ?” Dương Quý có chút mờ mịt hỏi. Nãi nãi có khúc mắc? Hân sao không biết? Xem ra hân quá bất hiểu, cũng không biết chuyện này.

“Ngươi nói đi? Ngươi cảm thấy Dương lão phu nhân hy vọng ngươi làm gì?” Đôi mắt Ngài Vi nhìn Dương Quý chớp chớp, thần sắc xuất hiện ý cười.

“Dương nhiên là ta thành thân?” Dương Quý buột miệng thốt ra, ngẫm lại cảm thấy không thích hợp, nghi ngờ hỏi: “Ngươi nói bà nội bởi vì muốn ta thành thân mới thành như vậy?”

“Ân, thực bất hạnh nói cho ngươi, thật sự là như vậy, do bà khúc mắc, bà hy vọng ngươi nhanh thành thân nhưng lại lo ngươi khó xử, cho nên lại rối rắm lâu ngày liền thành bệnh, tuy không nghiêm trọng, nhưng kéo dài càng lâu sẽ biến thành triệu chứng.” Ngài Vi cố ý càng nói càng nghiêm trọng, nhìn thấy Dương Quý càng ngày càng hân có điểm nhìn không được muốn cười, nhưng lại không dám cười, sợ lộ.

“Nhưng làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự tùy tiện cưới một nữ tử?” Dương Quý bắt đầu khó xử nói. Không phải hân không muốn thành thân, hân chỉ muốn tìm nữ tử tình đầu ý hợp, mà hiện tại còn không tìm được, chẳng phải làm khó sao?

“Dương nhiên không phải, nhưng ngươi có thể từ phương thức khác, khiến Dương lão phu nhân bỏ khúc mắc?” Ngài Vi đề nghị nói.

“Có phương pháp, ngươi nói xem?” Ánh mắt Dương Quý sáng lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngài Vi.

“Ân, ngươi có thể làm bộ mờ yến tiệc, mời cô nương chưa lấy chồng tham gia, như vậy khiến Dương lão phu nhân cao hứng một ít, có thể chứng minh ngươi có nỗ lực tìm kiếm. Nói không chừng Dương lão phu nhân cao hứng thì tốt rồi.” Ngài Vi đề nghị, trên mặt như tùy ý nói. Kỳ thật trong lòng rất muốn cười, ngẫm lại đến mờ tiệc không biết đến tốt cùng sẽ có trò vui gì?

“Có được không? Nếu tìm không thấy, bà nội không phải càng không cao hứng?” Dương Quý có chút không tin.

“A, không thể nào? Dương lão phu nhân tuy nói muốn ngươi thành thân nhưng vẫn càng hy vọng ngươi hạnh phúc. Chỉ cần ngươi nghiêm túc đối đãi, tìm được ngươi tâm ý hay không vậy xem duyên phận nga?” Ngài Vi chớp chớp mắt.

“Này... Dục, ngươi thấy thế nào?” Dương Quý đột nhiên không biết nói như thế nào? Quay đầu hỏi người đang nhai uống trà - Nam Cung Dục?

“Vi Nhi đề nghị không tồi, có thể thử xem?” Nam Cung Dục nhìn thoáng qua Ngài Vi, sau đó mới mặt vô biểu tình nói một câu.

“Ngươi cũng nói như vậy? Vậy được rồi, liền thử xem?” Dương Quý có điểm không được tự nhiên nói, nghĩ nghĩ, lại đối Ngài Vi nói: “Ngươi xác định phương pháp này được không?”

“Ân, tuy rằng không phải thập toàn thập mỹ, nhưng tuyệt đối có trợ giúp dù sao không có hại, thử một chút thì đã sao?” Ngài Vi gật đầu, biểu tình vô cùng nghiêm túc. Tùy ý bỏ sung câu: “Nói không chừng tin tức vừa ra, Dương lão phu nhân sẽ cao hứng?”

Cứ như vậy, bọn họ đề nghị tổ chức yến tiệc, Dương Quý liền đem tin tức này nói cho Dương lão phu nhân nghe, quả nhiên như Ngài Vi nói, Dương lão phu nhân nghe xong lập tức mặt mày hớn hớn, cao hứng vô cùng. Dương Quý nhìn, cũng vui mừng không ít, không cần biết hân đã trúng kế bọn họ.

Trên xe ngựa, Ngài Vi thật sự buồn cười, Dương phu nhân không được, nhưng còn phải chịu đựng, sợ lộ. Mà vừa lên xe ngựa, liền cười ha ha, cười đến nổi nước mắt đều chảy ra!

Nam Cung Dục nhìn bộ dáng Ngài Vi trong mắt trần ngập bắt đầu đi lại sùng nịch, cười mờ miệng: “Vi Nhi chuyện gì vui mà cười, nói cho vi phu nghe một chút.”

Vi thế, Ngài Vi liền đem chuyện Dương lão phu nhân từ đầu tới cuối mà nói một lần, bao gồm Dương lão phu nhân nhận nàng làm cháu gái cùng với lừa Dương Quý.

“Nàng nói Dương lão phu nhân nhận ngươi làm cháu gái, Dương Quý chính là đại ca nàng?” Nam Cung Dục có điểm khó có thể tin, hân biết Dương Quý lừa phu nhân thích Ngài Vi nhưng không nghĩ tới, thích loại trình độ này cư nhiên cho Ngài Vi làm cháu gái. Ngẫm lại, bất quá như vậy cũng tốt có thể chặt đứt làm cháu dâu chỉ cần không cùng hân đoạt Ngài Vi, tùy tiện thế nào đều được, huống chi Dương Quý là ca ca trên danh nghĩa về sau cũng nhiều một tầng bảo đảm.

“Ân, cho nên mới sẽ cùng Dương lão phu nhân tính kế Dương đại ca.” Ngài Vi không hề tâm kế, đắc ý cười cười.

“A, nha đầu này, tính kế Quý còn đào dạt đắc ý, nếu để cho hân biết về sau tìm nàng gây phiền toái?” Nam Cung Dục sùng nịch xoa đầu Ngài Vi, ôn nhu như nước nói!

“Không sợ, không phải còn có ngươi sao? Đến lúc đó dù hân đã biết muốn tìm ta tính sổ, ngươi cũng sẽ ngồi yên không quan tâm. Ngươi chính là phu quân của ta.” Ngài Vi lắc lắc đầu nói, nghĩ đến lúc đó nếu Dương Quý muốn tính sổ, để Nam Cung Dục giải quyết. Tin tưởng hân không dám đối với một Vương gia như thế, Ngài Vi ngẫm nghĩ căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

“A, đương nhiên sẽ không ngồi yên mà nhìn, sao để nàng bị khi dễ.” Nam Cung Dục nghe Ngài Vi nói một câu “Ngươi là phu quân của ta” nói, làm cho vui mừng. Những lời này, cũng đủ chứng minh Ngài Vi đã xếp hân vào cùng một chiến tuyến, bắt đầu ý lại, tín nhiệm hân, huống chi hân cũng chỉ nói nói Dương Quý không có khả năng đối nàng như thế. Chỉ không nghĩ tới sẽ được đến đáp án mình mong muốn.

“Được được, ta biết ngươi tốt nhất.” Ngài Vi vừa nghe Nam Cung Dục nói, không chút nghĩ ngợi mà hai tay leo lên cổ Nam Cung Dục, hôn một cái lên gương mặt hân cao hứng nói.

“Hừ, hiện tại mới biết?” Nam Cung Dục tuy hừ lạnh, nhưng trên mặt tà mị tươi cười lại chứng minh tâm tình sung sướng.

Cứ như vậy, hai người ở trên ngựa cười huyền ảo một chút không để ý tới bên ngoài, mà ngoài xe ngựa Vũ cùng Phong, hai người ăn ý nhìn nhau một chút, trong mắt cũng rõ ràng ý cười. Vương gia bất tri bất giác đã chịu ảnh hưởng từ Vương phi, thay đổi không ít!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Yến hội

Editor: Từ Diệp

Trong nháy mắt mấy ngày qua đi, yến hội bắt đầu..

Sáng sớm, khí hậu trong lành, ánh mặt trời chiếu xuống, vạn vật một lần nữ sinh sôi nảy nở, Dương phủ hôm nay cũng đặc biệt náo nhiệt, khắp nơi đều là cảnh nữ tử nói chuyện, thanh âm cười khê, thanh âm cá xấu hổ oán trách.

Dương Quý tuy rằng không phải hoàng thân, nhưng tốt xấu cũng là thiếu niên tướng quân, hơn nữa cũng coi như một mỹ nam tử, hơn nữa yến hội yêu cầu dễ dãi, bất luận gia đình ra sao chỉ cần nữ tử chưa lấy chồng đều có thể tự nguyện tham gia. Bởi vậy, tự nhiên mà hấp dẫn không ít nữ tử chưa lấy chồng, khung cảnh này không khác các hoàng tử tuyển phi một chút nào.

Dương Quý lúc này cau mày nhìn một đám trong hoa viên oanh oanh yến yến, có chút hồi hận lúc trước xúc động, hẳn không khác tự tìm khổ nha?

Tại sao lúc trước đáp ứng tổ chức yến hội quý xứ? Hiện giờ cười lên lưng cộp khó leo xuống, chỉ có thể căng da đầu ứng phó rồi.

"Nha, Quý, người cũng thật không nghĩa khí, yến hội lớn như vậy cũng không nói một tiếng tốt xấu cũng để chúng ta giúp người." Từ nơi không xa Đông Phương Hùng đi tới, cười nham nhở trêu chọc, phía sau còn Âu Dương Bình mặt đầy ý cười nhìn Dương Quý.

"Giúp? Người thiếu sao, người nếu thích, cái này làm cho người cũng đúng." Dương Quý nhìn Đông Phương Hùng, sắc mặt khó coi đến muốn mạng, thần sắc tràn ngập bất đắc dĩ.

"Ha, cái này sao được? Nghe nói đây là do Dương lão phu nhân phí tâm tư mới cử hành, Dương lão phu nhân đang ngắm trông người sớm một chút thành thân sinh tôn tử." Đông Phương Hùng không sợ chết tiếp tục trêu chọc, đôi mắt còn không quên nhìn về phía đám nữ tử, buồn cười nhìn Dương Quý.

"Sao lại không được, tuy rằng yến hội của đại ca, bất quá nữ tử nhiều như vậy người thuận tiện cũng nhìn một cái a, nói không chừng nhìn trúng! Hẳn sẽ không khéo đồng loạt coi trọng cùng một nữ tử đi?" Ngải Vi cùng Nam Cung Dục từ bên ngoài đi vào nghe Đông Phương Hùng nói, nhất thời nói húng trêu chọc.

"Không cần, không cần, ta còn không vội." Đông Phương Hùng vừa nghe đến lời này, vội vàng phui sạch. Ngẫm lại, cảm thấy có chút không thích hợp, có chút kỳ quái nhìn Nam Cung Dục lại nhìn về phía Ngải Vi, hỏi "Quý khi nào thành đại ca người?"

"Mấy hôm trước nha, Dương lão phu nhân nhận ta làm cháu gái, tự nhiên hẳn thành đại ca ta. Không tin người hỏi hẳn." Ngải Vi có chút vô tội chớp chớp mắt, biểu tình nghịch ngợm mà chỉ vào Dương Quý nói.

"Ngải Vi nói không sai, bà nội xác thật nhận nàng làm cháu gái, về sau nàng cũng là muội muội ta." Dương Quý nghĩ đến bà nội, có vẻ bất đắc dĩ cùng lực bất tòng tâm nhận Ngải Vi làm muội muội, tuy không nghĩ tới nhưng cũng không bài xích hơn nữa trong lòng còn cảm kích, may mắn có Ngải Vi hỗ trợ bằng không thật không hiểu nên làm sao bây giờ? Hiện nhiên hẳn cũng không biết kỳ thật ngọn nguồn yến hội này là chủ ý của Ngải Vi, nếu biết, không biết nên khóc hay cười.

Mà lúc này, khuôn mặt Nam Cung Dục tuy lạnh lùng đậm mực, nhưng con người lại hiện lên một tia cười. Trong lòng càng không khỏi thở dài: Dương Quý ngày thường tâm tư kín đáo, duy nhất đối với tình thân lại coi trọng tín nhiệm, cư nhiên không phát hiện đây là do lão phu nhân và Ngải Vi nghĩ ra.

"Tiểu Thúy, đi xem công tử ở nơi nào, nói bọn họ lại đây một chút." Lão phu nhân nhìn các cô nương trong hậu viện hoa viên vui sướng vô cùng, nghĩ thầm, nhiều cô nương như vậy, Quý Nhi khẳng định chọn trong đó một người, kia, mộng đẹp liền trở thành sự thật, cả đời này sống đến đây mong mỏi lớn nhất là hôn sự cháu trai.

"Không cần, bà nội, chúng ta ở đây." Dương lão phu nhân vừa nói, cũng chỉ thấy Ngải Vi cùng Dương Quý từ nơi không xa đi tới.

"Ha ha, tới đây, tới đây, Vi Nhi, người mau giúp bà nội nhìn xem vị cô nương nào thích hợp với Quý Nhi?" Dương lão phu nhân vừa thấy Ngải Vi, mặt mày tươi cười, hiền lành nói, đôi mắt còn không quên ngắm Dương Quý.

"A, bà nội, cái này phải hỏi đại ca xem, chúng ta cũng không thể làm chủ?" Ngải Vi nghịch ngợm mà hướng Dương lão phu nhân chớp chớp mắt, ý bảo bà đừng nóng vội, miễn bại lộ.

"Ân, ân, chúng ta cũng chỉ có thể góp ý, chủ yếu vẫn là Quý Nhi?" Dương lão phu nhân cũng là người thông minh, tự nhiên một chút liền minh bạch ý tứ Ngải Vi, cũng chỉ có thể giả bộ ngơ ngẩn đem trách nhiệm đẩy cho Dương Quý.

Dương Quý nhìn đến hình ảnh này, mặt bất đắc dĩ dờ khóc dờ cười, Đông Phương Hùng cùng Âu Dương Bình ăn ý nhìn nhau một chút, trong mắt xuất hiện ý cười có điểm vui sướng khi người khác gặp họa, chỉ có Nam Cung Dục mặt vô biểu tình mà đứng ở bên người Ngải Vi mắt nhìn phía trước, giống như không liên quan tới hẳn. Kỳ thật trong lòng lại sớm đã xuất hiện ý cười.

"Oa, đó chính là Dương công tử, lớn lên cũng thật soái."

"Đúng vậy, đúng vậy, sớm nghe nói Dương công tử lớn lên tuấn mỹ, không nghĩ tới sự thật, xem ra lần này đúng rồi."

"Nếu có thể chọn ta thì tốt rồi, ta chính là mỹ nữ."

"Ha ha, người là mỹ nhân, tướng tốt, bộ dáng này cũng coi như mỹ nha."

"Nghe nói, Dương công tử lần này tuyển thê, không để tâm thân phận địa vị, chỉ cần hẳn nhìn trúng đây không phải sự thật nha"

"Ân ân, đương nhiên là sự thật! Bằng không sao nhiều người như vậy?"

"Ai ya... Dương công tử tuần đặt phi phạm có thể nhìn trúng chúng ta sao?"

"Các người xem, các người xem, bên cạnh Dương công tử còn có vài vị công tử, lớn lên cũng không tồi đâu."

....

Bọn người Dương Quý vừa đến hoa viên, chuẩn bị bắt đầu yến hội thì nghe mấy thanh âm nữ tử đứt quãng truyền đến, mặt đều biến sắc. Đây giống cái gì nha? Dương Quý cảm thấy quả thực giống như con khỉ, còn có tâm tình đối mặt? Đang muốn tức giận, lại ngoài ý muốn nghe được thanh âm kêu cứu...

"Cứu mạng, mau tới, cứu mạng!" Nha hoàn mặc y phục màu xanh nhạt nhìn cô nương trong nước lớn tiếng kêu to.

"Ta đi xem!" Dương Quý cùng Đông Phương Hùng, Âu Dương Bình nói một câu, không chút suy nghĩ chạy như bay, dù sao cũng ở trong phủ, đây cũng không phải là nơi giẫm, nếu có người ở chỗ này xảy ra chuyện gì, đến lúc đó dù có lý không rõ mà mọi người chỉ biết Dương Quý đột nhiên phi thân đi, còn không có chú ý nguyên nhân nào?

Chỉ thấy một vị cô nương mặc xiêm y hồng nhạt cô nương đang ở trong nước giầy giụa, hai tay liều mạng vùng vẫy, muốn bắt lấy thứ gì đó, lúc sắp chìm xuống thì Dương Quý phi thân nhảy xuống kéo khỏi mặt nước, đặt trên mặt đất.

"Khụ khụ, cảm ơn ân cứu mạng." Lâm Tổ Nhi vừa được cứu, còn không có thấy rõ ràng người cứu nàng, chỉ biết là một vị nam tử, liền nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

Đối với yến hội này, nàng vốn không nghĩ tới, chỉ bởi vì nàng bồi tỳ tỳ Lâm Nhan Nhi lại đây. Tỳ tỳ vào hoa viên mà nàng lại nhầm chán, vô tình đến hồ nước phát hiện cảnh sắc không tồi nên ngắm sen, chỉ lo thưởng thức cá trong nước vui sướng, còn có bướm bay múa, lại quên dưới chân mà không cẩn thận rơi xuống hồ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 43: Bồi rồi, hủy bỏ yến tiệc

Editor: Từ Diệp

"Không cần khách khí, sau này cẩn thận một chút." Dương Quý cũng không nhìn kỹ tướng mạo nàng kia, nam nữ có khác thì việc nhìn nàng hay không không quan trọng, nói ôn hòa, đứng dậy rồi đi...

"A, tiểu thư, người không sao chứ?" Tiểu nha hoàn vội vàng chạy tới.

"Ách, không có việc gì, đừng lo lắng." Lâm Tổ Nhi ngẩng đầu nhìn bóng dáng rời đi, trong mắt lại không rõ thần sắc, khuôn mặt nhỏ thanh tú nghi hoặc hỏi: "Vị công tử khai là người nào?"

"A, tiểu thư không biết sao? Hẳn chính là Dương Quý công tử nha." Trong mắt tiểu nha hoàn tràn ngập hưng phấn, cư nhiên là Dương công tử, cứu tiểu thư nhà nàng đâu. Không biết tiểu thư có thể được lựa chọn, tuy tiểu thư vô tình tới tham gia nhưng nếu Dương công tử nhìn trúng vẫn có thể xem như chuyện tốt nha.

"Nga, phải không? Đáng tiếc không thấy được hẳn trông như thế nào?" Lâm Tổ Nhi sau khi nghe nha hoàn nói, lại có chút tiếc nuối không thấy rõ tuấn nhan hẳn.

"Tiểu thư không biết sao? Hẳn lớn lên vô cùng tuấn mỹ, bằng không cũng sẽ không có nhiều tiểu thư chưa lấy chồng nha." Tiểu nha hoàn có chút hoa si nói, biểu tình tràn ngập hâm mộ, mê luyến.

"Ra là vậy!" Lâm Tổ Nhi có chút thất vọng, nếu hẳn thật sự tuấn mỹ, hẳn cũng chướng mắt nàng! Nàng chỉ coi như thanh tú, huống chi hiện tại có nhiều cô nương mỹ lệ chờ hẳn tuyển, ngay sau đó lại vô trách, nghĩ lung tung gì đâu? Đứng dậy nói: "Chúng ta về trước đi, cả người ướt đầm, trở về thay y phục!"

"Ách, tiểu thư, chúng ta không đợi Đại tiểu thư sao?" Tiểu nha hoàn có chút đáng tiếc, ánh mắt nhìn về hoa viên có luyện tiếc rồi đi.

"Cô nương, nếu không chê có thể cùng ta đi đổi bộ y phục, thế nào?" Ngải Vi và Nam Cung Dục vừa lúc ở cách đó không xa thưởng thức viên cảnh, không ngờ thấy một màn này. Vì thế, Ngải Vi xuất phát từ tò mò cùng trực giác, liền nghĩ nữ tử này sẽ thu hút ánh mắt Dương Quý.

"Ách, thật xấu hổ!" Lâm Tổ Nhi có ngượng ngùng, kỳ thật trong lòng nàng rất muốn nhìn Dương Quý trông như thế nào, biết không có khả năng, nhưng vẫn chờ đợi chỉ tiếc bị ướt y phục, không còn cách nào.

"Không có việc gì, người ở chỗ bị ướt y phục, chúng ta cũng có chút trách nhiệm, chỉ là một bộ y phục nên không cần để ý, đi thôi, ta dẫn người đi đổi một chút?" Ngải Vi cười khẽ, ánh mắt quét về phía bên người Nam Cung Dục, chớp chớp ý bảo: Bảo hẳn đợi lát nữa. Nam Cung Dục tuy rằng không biết Ngải Vi muốn làm gì, nhưng hẳn biết nàng làm như vậy khẳng định có nguyên nhân, nghĩ thầm trở về lại hỏi rõ nàng, cũng không ngăn cản, sùng nịch gật đầu.

Khi Lâm Tổ Nhi cùng Ngải Vi đổi y phục, những nữ nhân hoa hòe lộng lẫy trong hoa viên không còn. Ngải Vi cảm thấy rất kỳ quái, không phải bắt đầu sao? Sao đột nhiên không thấy ai? Chẳng lẽ dời địa điểm?

"Tiểu thư, tiểu thư, người đến rồi, Đại tiểu thư và những người khác trở về rồi." Đang lúc Ngải Vi nghĩ tiến thêm một bước tìm hiểu, lại nghe nha hoàn Lâm Tổ Nhi từ nơi không xa vội vàng chạy tới, thờ hồn hèn nói.

"Đi rồi, không phải bắt đầu sao?" Lâm Tổ Nhi cũng nghi hoặc? Nàng chỉ thay y phục, yến hội hẳn đã bắt đầu mới đúng? Sao mới một hồi thì kết thúc?

"Ách, không biết rõ, tiểu thư mới vừa đi thay y phục không lâu, liền nghe quản gia Dương phủ ra nói hôm nay Dương công tử không ra, thay vì lựa chọn tiếp tục ngắm hoa, vẫn nên rời đi? Tỳ nữ tiếc nuối. Không biết vì nguyên nhân gì mà kết thúc? Dương công tử thật đúng không thể hiểu được..."

"Như vậy, chúng ta cũng trở về đi? Ách, vị cô nương này người tên là gì? Hôm nào ta trả y phục lại cho người?" Lâm Tổ Nhi có chút không tự nhiên nói. Khuôn mặt nhỏ hồng, cư nhiên giữa ban ngày ngay cả tên cũng không biết cùng người ta thay y phục, thật ngu ngốc, lúc ấy nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đi theo?

"A, ta kêu Ngải Vi, y phục không cần trả, coi như cho người." Ngải Vi cười vẫy vẫy tay, nghĩ thầm, vị cô nương này cũng thật mơ hồ, vừa rồi không hỏi một tiếng cùng nàng đi rồi, hiện tại mới hỏi không cảm thấy đã quá muộn sao? Nếu nàng không có ý tốt, không biết cô nương này sẽ như thế nào?

"A, người là... Người là Dục Vương Phi?" Lâm Tổ Nhi kinh ngạc. Trách không được cách nàng ăn mặc trang điểm không giống người thường.

Ra là là Dục vương Vương phi. Lúc trước nghe nói ở trong cung đã tấu đàn trong tiệc sinh thần, để lại dư vị vô cùng, không nghĩ tới cư nhiên ở chỗ này gặp.

"A, đúng vậy! Người biết ta?" Ngải Vi có chút ngoài ý muốn, nàng không quen biết nàng ta nha. Sao bộ dáng nàng ta giống như quen nàng?

"Không, không, lần đầu tiên gặp được người, ta là Lâm Tổ Nhi, chẳng qua lúc trước có nghe nói qua Vương phi ở trong cung..." Lâm Tổ Nhi nói một nửa không dám nói nữa, chuyện hoàng gia không phải người bình thường có thể nghị luận. Bất quá đôi mắt lại thẳng thẳng nhìn chằm chằm vào Ngải Vi, trong mắt có sùng bái và hâm mộ...

"Vi Nhi, người ở kia làm gì?" Đang lúc Ngải Vi muốn hỏi Lâm Tổ Nhi là người ở nơi nào liền nghe thanh âm Nam Cung Dục, phía sau hẳn còn có Dương Quý bọn họ, đoàn người nhanh đi tới.

"A, không, ta và Lâm cô nương đang nói chuyện phiếm. Đúng rồi, đại ca, người tại sao hủy bỏ yến tiệc?" Ngải Vi trả lời Nam Cung Dục, thấy Dương Quý thuận tiện cũng đem nghi vấn

mang ra.

Lâm Tổ Nhi vừa thấy Dương Quý, hai mắt liền sáng lên, bất quá lại không giống nữ tử hoa si, ngơ ngác nhìn, chỉ ngượng ngùng mà nhìn liếc mắt một cái rồi hơi hơi cúi đầu, không nói lời nào, tâm lại "bang bang" nhảy không ngừng...

“Ha ha...” Ngải Vi vừa nói ra, Đông Phương Hùng không màng ánh mắt đuổi giết của Dương Quý cười ha ha, đôi mắt còn nhìn Dương Quý chớp chớp, nói: “Quý thận thùng, bối rối, hủy bỏ yến tiệc, không biết sẽ làm tổn thương tâm tư thiếu nữ.”

“A, bối rối?” Ngải Vi hiển nhiên không tin đáp án này, sờ sờ cái mũi, ánh mắt hướng về phía Nam Cung Dục muốn biết đáp án thực sự, Nam Cung Dục chỉ cười khẽ lắc đầu, giữ trầm mặc...

Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu là Dương Quý chịu không nổi ánh mắt, còn có đám nữ tử hoa si nghị luận. Trước khi cứu Lâm Tổ Nhi thì tức giận, yến hội này vốn dĩ hán vô tình, hơn nữa người tới là nữ tử phần son rất chướng. Sau khi cứu Lâm Tổ Nhi trở về phòng thay đổi bộ y phục, cuối cùng bảo quân gia tuyên bố hủy bỏ. Sắc mặt đến bây giờ còn âm trầm, dù bà nội có nói gì cũng không có phản ứng, bằng không sao có thể xong việc?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Muốn gả cho Dục Vương

Editor: Từ Diệp

“Vị cô nương này là ai, sao chưa gặp qua?” Đông Phương Hùng chớp mắt nhìn Lâm Tổ Nhi mặc y phục màu lam, khuôn mặt tinh xảo nhỏ hồng, tuy rằng không phải điểm lệ động lòng người nhưng cũng xem như tiểu giai nhân thanh tú.

“A, quên giới thiệu, nàng là Lâm Tổ Nhi, vừa rồi được đại ca cứu từ dưới nước.” Ngải Vi cố ý nói "được cứu từ dưới nước lên", ngữ khí có chút quái dị. Thân mình chậm rãi dựa về phía Nam Cung Dục, đôi mắt nghịch ngợm mà nhìn Dương Quý, nhìn một chút hán có phản ứng gì? Nam Cung Dục đương nhiên quá rõ động tác của Ngải Vi, buồn cười vỗ tay nàng nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng.

Nghe Ngải Vi nói, Dương Quý có chút ngoài ý muốn hướng về phía Lâm Tổ Nhi không nghĩ tới nàng ở chỗ này, thời điểm cứu người vẫn chưa thấy rõ diện mạo. Lâm Tổ Nhi vừa vặn cũng ngẩng đầu nhìn về phía Dương Quý, dù không có khả năng, nhưng cũng muốn nhìn rõ hán lớn lên trông thế nào? Hai người vừa vặn nhìn nhau, đều ngây ngẩn cả người...

“Khụ... Khụ... Ta nói Quý, nếu ngươi coi trọng cô nương, tốt xấu cũng chú ý một chút, nhìn thẳng người ta như vậy, người ta sẽ thận thùng...” Đông Phương Hùng không sợ chết tiếp tục nói. Tay vuốt cằm, trông mắt luôn chuyển đổi giữa hai người bọn họ, giống như thấy bọn họ có “Gian - tình”.

“Phốc!” Một tiếng, Ngải Vi nhịn không được liền cười, không nghĩ tới Đông Phương Hùng lại có thể khôi hài, hiển nhiên đem bọn họ ghép thành đôi? Bất quá ngẫm lại nếu bọn họ thật có thể thành đôi thì cũng là chuyện tốt, ít nhất có thể hoàn thành tâm nguyện Dương lão phu nhân, chỉ là không biết hai nhân vật chính kia nghĩ thế nào?

Nghe Đông Phương Hùng nói, Dương Quý mới phát hiện mình thế nhưng lại gây người, còn nhìn chăm cô nương nhà người ta, trên má thế nhưng xuất hiện tia đỏ ửng, ánh mắt sắc bén bắn về phía Đông Phương Hùng. Hán là nam nhân bị Đông Phương Hùng trêu ghẹo, cảm thấy không có gì, người ta là nữ tử, bị hán nói giỡn chắc sẽ xấu hổ.

Quả nhiên, Lâm Tổ Nhi vừa nghe Đông Phương Hùng nói, mặt càng lúc càng đỏ, hơi hơi cúi đầu, xấu hổ nói: “Ta... ta đi trước...” Liền vội vàng lôi kéo nha hoàn bên người chạy đi ngoài.

“A, cái kia... Cứ như vậy đi rồi?” Đông Phương Hùng có điểm ngoài ý muốn. Hán muốn nhìn trò hay, sao nữ chính chạy mất? Hán đương nhiên cố ý. Xem tiểu cô nương kia rõ ràng có ý với Dương Quý, chẳng qua chỉ tỏ vẻ thôi.

“Ngươi còn nói, dọa người ta chạy mất!” Ngải Vi cũng thích náo nhiệt, cố ý giả vờ làm bộ thực tức giận, liếc mắt Đông Phương Hùng, cắn giận nói.

“Ách, Ta cũng không phải cố ý. Quý, đừng nóng giận.” Đông Phương Hùng sờ sờ cái mũi, đáng thương nói. Như vậy nói có bao nhiêu nguy hiểm liền có bấy nhiêu nguy hiểm, còn không quên nhích lại gần Âu Dương Bình, nhưng cố ý nói một câu “Quý, đừng nóng giận.” nếu người ta không biết còn nghĩ rằng thật sự đem thê tử Dương Quý dọa chạy.

Bị Đông Phương Hùng làm trò, Dương Quý thật sự dở khóc dở cười nhưng cũng không thể tức giận, trong lòng than: Đáng tiếc. Mà Âu Dương Bình và Nam Cung Dục tuy mặt vô biểu tình, nhưng đáy mắt đều hiện lên một tia cười.

Một hồi chờ đợi yến tiệc, như vậy không tiếng động mà kết thúc...

“Vương gia, không thể chờ đợi, tuy nói Dục vương bị bệnh là giả dù không có uy hiếp, nhưng còn có Thái Tử cùng các hoàng tử khác.” Một vị mưu sĩ mặt đầu toán tính, liệu trước nói Tuyên vương Nam Cung Tuyên. Phảng phất đã nắm giữ đại cục.

“Đi mới Hữu tướng tới, nói bốn vương có việc thương lượng?” Nam Cung Tuyên trầm tư một hồi, hai tròng mắt ngoan độc, bình tĩnh ra lệnh. Muốn ra tay, nhất định phải làm được, nếu không hết thảy sẽ toàn công uổng phí, còn mất đi tính mạng, đây không phải là đùa giỡn.

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi.” Mưu sĩ đáp, liền lui ra ngoài.

“Cha, ta không muốn gả cho Tuyên vương, ta không thích hán.” Hứa Mộng Nhi nũng nịu kéo tay Hữu tướng Hứa Lôi.

“Mộng Nhi, không được hồ nháo, cha muốn theo Tuyên vương hợp tác, phải có đường dự phòng, ngươi gả cho hán có cái gì không tốt, tương lai nếu thành công, ngươi chính là dưới một người trên vạn người, đơn kim Hoàng Hậu, cha cũng vì ngươi mà suy nghĩ.” Hứa Lôi có chút hận sắt không thành thép, nữ nhi bị hán sùng quá mức nhưng không hiểu chuyện.

“Ta mặc kệ, ta phải gả cho Dục vương, không phải Tuyên vương.” Hứa Mộng Nhi tượng tượng đến Dục vương, hai mắt sáng lên, ánh mắt mê luyến cùng ái mộ hiện ở trên mặt.

“Không được, Dục vương đã có Vương phi, chẳng lẽ ngươi muốn làm tiểu thiếp, đừng hồ nháo.” Hứa Lôi vừa nghe ái nữ nói, vừa tức giận lại bất đắc dĩ.

“Không sao, cha, ngươi đi tìm Dục vương nói chuyện, nói không chừng hán chịu cưới ta làm trắc phi, về sau lại nâng thành bình thê không phải là được sao?” Hứa Mộng Nhi tuy rằng có chút hoa si nhưng cũng không phải ngu ngốc, rốt cuộc Thượng Quan Ngải Vi cũng là chi nữ Tả tướng hiện tại cũng được sủng ái, bảo Nam Cung Dục bỏ nàng mà cưới mình sẽ

không có khả năng, cho nên chỉ có bình thê mới có khả năng nhất.

“Này, Mộng Nhi, ngươi thật búong binh, Dục vương có cái gì tốt? Chẳng qua là người có bệnh, khó thành danh.” Hứa Lôi có chút ghét bỏ mà nói.

“Cha, sẽ không, Dục vương phát ra khí thế tuyệt không phải người bệnh có thể có, dù thật nữ nhi cũng cam nguyện.” Mặt Hứa Mộng Nhi đầy kiên định.

“Ai, Mộng nhi, ngươi chắc chắn.” Hứa Lôi lại lần nữa xác định. Kỳ thật hắn cũng cảm thấy Dục vương có khả năng không phải như bề ngoài, nhưng lại không chứng cứ... Hơn nữa lúc ấy hắn trúng độc phát tác, hắn cũng kinh ngạc, nhiều năm như vậy cũng khó bảo toàn hắn thật sự che giấu. Nếu đúng như Mộng Nhi nói, Dục vương thật là nhân trung chi long, có lẽ so với các hoàng tử khác càng thích hợp ngôi vị hoàng đế.

“Ân ân, cha, nữ nhi phi thường khẳng định, ngươi giúp nữ nhi đi?” Bộ dáng Hứa Mộng Nhi nhu nhược đáng thương khiến Hứa Lôi cũng không thể nhẫn tâm cự tuyệt.

“Tốt, cha đi thử, bất quá nếu việc này không thể thực hiện, ngươi nhất định phải gả cho Tuyên vương, không được lựa chọn, biết không?” Hứa Lôi lắc đầu, thờ dài, kiên định nói. Hắn sợ dĩ đáp ứng đi thử, cũng muốn thử xem thái độ Dục vương, còn có tình trạng thân thể nếu thật là giả dối, hắn đương nhiên cũng không bài xích trợ giúp Dục vương, huống chi cũng có thể thỏa mãn nguyện vọng nữ nhi.

“Ân, cảm ơn cha, biết cha thương nữ nhi nhất.” Hứa Mộng Nhi hưng phấn vô cùng, làm nũng nói cảm ơn. Trong lòng tưởng tượng đến Dục vương tuấn mĩ, mặt đầy ý cười, rồi cuộc mộng đẹp trở thành sự thật, hiển nhiên là nàng tự mình đa tình, Dục vương không thêm liếc nàng một cái, sao có thể cưới?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Còn tướng là nữ tử

Editor: Từ Diệp

“Tiểu Tinh, nhanh lên, mấy ngày nay ta không đến y quán, không biết mọi chuyện thế nào?” Ngải Vi vội vàng thúc giục Tiểu Tinh đang chuẩn bị đồ, cũng không quay đầu liếc đi ra ngoài.

“Vương phi, chậm một chút.” Tiểu Tinh buông đồ trong tay, vội vàng đuổi theo.

Trên đường khung cảnh vô cùng náo nhiệt, chủ quán thường xuyên chào mời khách, lâu lâu cũng có tiếng cười của tiểu hài tử. Ngải Vi mặc y phục màu lam, tay cầm quạt giấy nhàn nhã đi dạo, phía sau Tiểu Tinh đi theo với vẻ mặt bất đắc dĩ...

“Ngải Uy, ngươi rốt cuộc cũng tới, ta đã tìm ngươi rất nhiều lần!” Lúc Ngải Vi cùng Tiểu Tinh đến cửa y quán liền thấy Triệu Duyên một thân bạch y, ôn tồn lễ độ cười khẽ nhìn nàng.

“A? Triệu đại ca, tìm ta có việc?” Ngải Vi kinh ngạc, hiển nhiên với việc Triệu Duyên tìm nàng có chút ngoài ý muốn, nàng không nhớ rõ có hẹn với Triệu Duyên.

“Hửm? Không có việc gì thì không thể tìm ngươi sao? Thật không có lương tâm!” Triệu Duyên có chút dờ khóc dờ cười, nha đầu thật mơ hồ nha, nhất định phải có việc mới có thể tìm nàng sao? Bọn họ không phải là bằng hữu sao?

“Ách, đương nhiên không phải, chỉ là có chút ngoài ý muốn.” Ngải Vi bị Triệu Duyên nói như vậy cũng có ngượng ngùng, tốt xấu bọn họ cũng coi là bằng hữu, nói chuyện với bằng hữu như vậy thật không lễ phép.

“Hào, ta chỉ nói giỡn, không có ý gì khác, ngươi gần đây rất bận? Sao không xuất hiện?” Triệu Duyên nhìn Ngải Vi, tuy là nam trang nhưng vẫn cảm thấy nàng giống như lại có phần ngây ngô.

“Ân, gần đây vẫn luôn ở trong phủ không ra ngoài, Triệu đại ca, ngươi bận sao?” Ngải Vi khẽ mở miệng, nhìn Triệu Duyên tuấn dật phi phạm thật đẹp mắt. Tuy rằng gặp qua không chỉ một lần, nhưng trong lòng vẫn suy tư: Cô đại này thật nhiều mỹ nam, đến chỗ nào cũng có thể gặp được!

“Có chút, chỉ là mỗi ngày sẽ ra cửa một chuyến.” Triệu Duyên nhìn Ngải Vi, có điểm ý vị thâm trường.

“Hả? Có chuyện gì cần xử lý? Nếu vội, ngươi đi đi, không cần chờ ta.” Ngải Vi sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng. Nàng không nghĩ công việc người ta, nàng rảnh rồi muốn nhìn y quán mà thôi.

“Ách, không có việc gì, ra ngoài đi dạo chút.” Triệu Duyên hiển nhiên không nghĩ Ngải Vi sẽ nói như vậy, trên mặt có chút không rõ. Hắn đương nhiên sẽ không nói rằng chỉ muốn xem có thể h gặp nàng.

“Vậy chúng ta đi vào ngồi sẽ đi?” Ngải Vi lúc này cũng ngượng ngùng trực tiếp mời.

“Ân, tốt, không bằng đi từ lâu ngồi đi?” Triệu Duyên nhìn thoáng qua y quán, cảm thấy người đến người đi, ra vào quá nhiều có âm ỉ. Vì thế, đề nghị đi từ lâu ngồi trong phòng.

“Ân, cũng tốt!” Ngải Vi nhìn thoáng qua y quán, nghĩ thầm dù sao không có việc gì, đi một hồi hắn không có việc gì.

“Thiếu gia, thiếu gia, rốt cuộc tìm được người, lão gia xảy ra chuyện!” Khi bọn họ xoay người hướng từ lâu đi đến, một thanh âm từ nơi không xa truyền đến, một vị nam tử thờ hồn hèn chạy tới.

“Gia gia làm sao vậy, mau nói.” Triệu Duyên vừa nghe gia gia xảy ra chuyện cũng nóng nảy, dùng sức gắt gao nắm cánh tay nam tử, thần sắc vô cùng khẩn trương.

“Lúc này lão gia không cần thận té ngã.” Nam tử nhìn thần sắc Triệu Duyên khẩn trương.

“Nhanh về nhìn xem.” Triệu Duyên nói, ánh mắt lại hướng về phía Ngải Vi, con ngươi có chờ mong: “Ngải Uy, cùng đi?”

“Ân, tốt, cùng đi xem.” Ngải Vi nhìn ánh mắt chờ mong của Triệu Duyên, tuy rằng không rõ nhưng trong lòng cũng cảm thấy nếu đã biết thì nên đi xem, hơn nữa nàng cũng coi là đại phu.

Trở lại Triệu phủ, bọn người Triệu Duyên đi đại sảnh, thấy Triệu Thâm đỡ eo nghiêng thân mình, ngồi ở ghế chủ vị, Triệu Duyên vội vàng đi, thần sắc khẩn trương nói: “Gia gia, người không có việc gì chứ? Tại sao lại ngã?”

“Không có việc gì, không có việc gì, người già rồi, không còn dùng được, không cần thận ngã một chút.” Triệu Thâm nhìn thoáng qua Triệu Duyên, ánh mắt chuyển hướng về phía Ngải Vi, trông mắt xoay chuyển, như suy tư gì đó: “Vị tiểu công tử này thực quen mắt, chúng ta từng gặp qua?”

“Ách, Triệu gia gia, người không nhớ ta?” Ngải Vi nghe Triệu Thâm nói, có chút dờ khóc dờ cười, Triệu gia gia có chứng hay quên? Bọn họ đã từng gặp qua a.

“A, gia gia, lần lần trước giúp người xem bệnh, người không nhớ?” Triệu Duyên buồn cười nhìn gia gia, thấy ánh mắt gia gia liền biết có ý, người khác nhìn không ra làm sao hẳn sẽ không, nhưng không biết gia gia muốn chơi trò gì?

“Nga, ra là vị tiểu đại phu? Trách không được thấy thực quen mắt, còn tưởng rằng người là nữ hài tử, người già rồi, không còn dùng được.” Triệu gia gia có ý thương cảm nói, ánh mắt lại hướng về phía tôn tử Triệu Duyên.

“Ách, để Triệu gia gia chê cười. ” Ngải Vi nghe xong có chút xấu hổ, nàng thật sự là nữ tử, Triệu gia gia nói như vậy chẳng lẽ nhìn ra thân phận nữ tử?

“A, gia gia, người đừng nói lung tung, đừng dọa Ngải Uy chạy mất” Triệu Duyên dờ khóc dờ cười nhìn gia gia, nguyên lai gia gia hẳn đang đánh chủ ý. Rõ ràng biết thân phận Ngải Vi còn có ý kiểm chuyện một chút, chẳng lẽ gia gia nhìn ra hẳn có tình ý với nàng?

“A, tiểu tử, người đang ở nơi nào?” Triệu Thâm thâm ý hỏi, còn đánh giá Ngải Vi một vòng.

“Ách, ta ở Dục Vương phủ?” Ngải Vi có điểm bất đắc dĩ nói, vì sao tôn gia bọn họ đều sẽ hỏi một vấn đề, muốn biết nàng ở đâu?

“Dục Vương phủ? Ha ha, tốt, tốt, tốt...” Triệu Thâm đột nhiên gật đầu liên tục mấy cái khiến Ngải Vi hoảng sợ, nói nàng ở Dục Vương phủ sẽ có phản ứng này? Hiển nhiên Triệu Thâm cho rằng nàng là người Dục Vương phủ người, lại không nghĩ tới nàng là Dục Vương Phi.

Mà Triệu Duyên vừa nghe Ngải Vi ở Dục Vương phủ, tuy mặt vô biểu tình nhưng trong lòng lại “Bang”, quả thực không nghĩ ra, chưa từng nghe qua Dục Vương phủ có nữ tử. Chẳng lẽ nàng là Dục Vương Phi? Nhưng nếu là Dục Vương Phi, sao có thể ra ngoài mờ y quán? Hơn nữa, gần đây không phải có lời đồn Dục vương rất sủng ái Dục Vương Phi sao? Nếu không phải, nàng có thân phận gì? Cũng không giống tỷ nữ? Đây...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Cũng là vận mệnh của Bốn Vương

Editor: Từ Diệp

Nàng không chú ý ông cháu Triệu Duyên có hai biểu tình nhưng cùng ý tưởng. Chỉ có điểm khó hiểu về thái độ Triệu Thâm, nghĩ một lúc mới nói: “Triệu gia gia, người không sao? Không cần ta giúp người bắt mạch?”

“A, không có việc gì, không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da, đều do những hạ nhân chuyện bé xé ra to, các người nếu có việc, liền đi đi.” Triệu Thâm ha ha cười không ngừng nhìn Triệu Duyên, làm sao không biết tâm tư tôn tử hẳn, vì thế liền thuận nước đẩy thuyền gán ghép bọn họ.

“Hả? Chúng ta cũng không có chuyện, Triệu gia gia thật không có việc gì?” Ngải Vi cảm thấy thái độ Triệu gia gia có chút kỳ quái, nhưng lại nói không rõ chỉ có thể lần nữa xác thực.

“Không có việc gì, không có việc gì, các người đi đi!” Triệu Thâm vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ có thể đi rồi, không cần đề ý đến hẳn.

Ngải Vi có điểm không thể hiểu được nhìn Triệu Duyên, cảm thấy Triệu gia gia rất kỳ quái nói đuổi là đuổi sao, cũng không giống, tổng quan cảm thấy ánh mắt của nàng có... Ách, bản thân cũng không rõ ràng lắm vì sao có loại cảm giác này? Mà lúc này Triệu Duyên mang vẻ mặt buồn cười nhìn gia gia hẳn, tâm tư gia gia làm sao hẳn không hiểu? Chỉ nghĩ giúp hẳn sắp xếp cơ hội hai người ở chung. Chỉ là, nàng rốt cuộc có phải Dục Vương Phi? Nếu thực, tình cảm cũng chỉ có thể chôn giấu ở sâu bên trong, tuyệt đối không thể cho nàng biết rồi. Ánh mắt thâm thúy cũng chuyển hướng về phía Ngải Vi.

“Chúng ta đi ra ngoài một chút?” Triệu Duyên cuối cùng không lay chuyển được gia gia, nhìn Ngải Vi đề nghị.

“Nha, vậy được. Triệu gia gia, chúng ta trước ra ngoài.” Ngải Vi đáp ứng, chỉ có thể quay đầu lại nhìn Triệu Thâm.

“Ha ha, hảo, hảo, các người ra ngoài đi!” Triệu Thâm cười đáp lại nói, tâm tình hẳn hiển nhiên thực tốt, cao hứng thúc giục bọn họ đi ra ngoài. Thái độ này thực sự làm Ngải Vi mê mang, Triệu gia gia thật sự không có việc gì sao? Trong lòng thật sự nghi hoặc...

Đi dạo trong hoa viên Triệu phủ, muôn hoa đua nhau khoe sắc, lá cây bay xuống, trên bầu trời thỉnh thoảng có chim nhỏ bay qua... Ngải Vi trong lòng nghĩ: Cổ đại này đi đến nơi nào cũng đều là cảnh đẹp, mọi nơi đều có thể thưởng thức phong cảnh, không khí trong lành, thật sự làm người say mê!

“Triệu đại ca!”

“Ngải Uy!”

“Người nói trước đi.”

“Người nói trước đi.”

Hai người cư nhiên lại trầm miệng một lời, nhìn nhau một chút Ngải Vi liền nhịn không được nở nụ cười, không nghĩ tới hai người lại có ăn ý, trên khuôn mặt tuần tú của Triệu Duyên cũng xuất hiện một tia khẽ cười, ôn nhu như nước nhìn nàng.

“À Triệu đại ca, thời gian không còn sớm, ta phải đi về trước.” Ngải Vi cười khẽ mở miệng.

“A, được rồi. Lần sau lại gặp.” Triệu Duyên tuy có điểm luyến tiếc. Nhưng cũng biết, nàng không thể ở quá lâu, dù sao cũng là nữ tử, với danh dự cũng không tốt, tuy rằng hiện tại

không biết thân phận chân thật của nàng, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi tồn tại hy vọng nàng không phải Dục Vương Phi, như vậy hẳn mới có cơ hội...

“Cái kia...” Triệu Duyên vốn định nói, hẳn về sau có thể đi Dục Vương phủ tìm nàng, ngẫm lại cảm thấy không ổn, thần sắc có điểm thẹn thùng vội sửa miệng: “Trên đường cẩn thận một chút, ta không tiễn.”

“Ân!” Ngải Vi cười đáp lại, hiển nhiên cũng không chú ý biểu tình Triệu Duyên có biến hóa.

Ngải Vi đối với Triệu Duyên có cảm tình, đích xác có chút quá mơ hồ! Ở trong lòng nàng, Triệu Duyên như ca ca, nàng tới nơi này có bằng hữu, chưa từng nghĩ đến tình cảm nam nữ...

“Nhị tẩu, người rốt cuộc đã trở lại, ta đợi người đã lâu.” Nam Cung Vân vừa nhìn thấy Ngải Vi vào cửa, liền lớn tiếng kêu. Một chút cũng không có bóng dáng đại khuê tú.

“Ách, Vân Nhi, người rảnh?” Ngải Vi có điểm ngoài ý muốn, từ lần trước ở trong cung gặp qua. Về sau, bọn họ không gặp lại, ai ngờ Vân Nhi thật sự đến nơi này tìm nàng.

“Đương nhiên tới tìm người chơi a. Nhị tẩu, chúng ta ra ngoài đi dạo.” Nam Cung Vân lời kéo Ngải Vi muốn hướng ra cửa, không chú ý tới Ngải Vi mới từ bên ngoài trở về.

“Ách, ta vừa ở bên ngoài trở về, nhị ca người đâu?” Ngải Vi có điểm ngượng ngùng nói. Nàng mới từ bên ngoài trở về, có điểm mệt mỏi nhưng không muốn đi ra ngoài. Hơn nữa nếu bị Nam Cung Dục biết, nàng sẽ gặp rắc rối.

“Hình như có khách tới vương phủ. Ta cũng không chú ý.” Nam Cung Vân cười hi hi. Tròng mắt xoay chuyển, lại nói: “Nhị tẩu, nếu không người hiện tại dạy ta y thuật đi?”

“Hảo, đi, chúng ta đi Khuynh Vũ các.” Ngải Vi không chút do dự nói. Dù sao không muốn ra ngoài, cũng tìm việc làm bằng không thực nhằm chán, mà Nam Cung Vân đề nghị vừa vặn tốt!

“Không biết Hữu tướng tới đây có chuyện gì?” Nam Cung Dục ngồi ở chủ vị nhàn nhã uống trà, thần sắc đạm nhiên, một chút không nhìn ra tâm tình hiện tại như thế nào?

“Lão thần nghe nói thân thể Vương gia có bệnh nhẹ, tới an ủi một chút, không biết Vương gia đã tốt hơn chưa?” Hứa Lôi đa mưu túc trí nói. Trong lòng kỳ thật khâm trương được muốn biết đáp án Dục Vương. Tin tưởng cách nói như vậy, bằng sự thông minh cơ trí thì nghe hiểu được.

“Ra là vậy. Đa tạ Hữu tướng quan tâm, bản vương vẫn như cũ, vẫn luôn đang tìm y hỏi được.” Con người Nam Cung Dục lóe sáng, ngay sau đó lại khôi phục sắc mặt như cũ giống như đang nói chuyện thường ngày...

“Lão thần chỉ muốn quan tâm Vương gia, chẳng lẽ độc trong người Vương gia thật sự giải không được?” Hứa Lôi lại lần nữa trực tiếp dò hỏi bệnh Nam Cung Dục. Trong mắt hiện lên một tia ý vị khiến người không rõ.

“Haizz, không có biện pháp, bản vương vẫn luôn tìm kiếm thần y, nhưng hôm nay cũng không hề tiến triển xem ra cũng là vận mệnh bản vương đã như vậy.” Nam Cung Dục ra vẻ bất đắc dĩ nói, phảng phất tùy thời gian sẽ bỏ mạng. Kỳ thật hẳn biết, Ngải Vi vẫn luôn giúp hắn chế thuốc giải độc. Mà thần y, Âu Dương Bình đã truyền đến tin tức, phỏng chừng cũng là tin vịt căn bản không có người gọi là thần y.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Muốn nhào vào ta sao?

Editor: Từ Diệp

"Tiểu nữ Mộng Nhi của lão thần đối Vương gia đặc biệt khuyh tâm, không biết Vương gia có..." Hứa Lôi nhìn Nam Cung Dục, tuy có chút thất vọng nhưng vẫn ôm kỳ vọng, nói thật trong các vị hoàng tử, chỉ có Dục Vương có khí thế xưng vương, chỉ là... Chỉ cần Dục Vương có thể đăng cơ, hơn nữa về sau có con nối dõi với Mộng Nhi, dù tồn tại rầu rìa, hẳn có thể ủng hộ tiểu hoàng tử...

"Hữu tướng nói đùa, thân thể này của bản vương sao có thể hủy tương lai cô nương khác? Hiện giờ bản vương đã có Vương phi cũng đủ, chưa từng muốn nạp nữ tử, huống chi bản vương sớm đã hứa hẹn Vương phi, cuộc đời này chỉ cưới nàng." Nam Cung Dục có ý nói chuyện thân thể, biểu đạt ý nguyện bản thân.

"Ách, này... Từ xưa tam thê tứ thiếp là việc thường tình, huống chi là Vương gia. Nếu Vương gia kiên trì chỉ cưới một phi, Vương phi chẳng phải mang danh đổ phụ và hãn phi sao?" Hứa Lôi biết Dục Vương muốn từ chối, nhưng vẫn không cam lòng mở miệng.

"Hữu tướng không cần nói thêm nữa, chuyện bản vương đã quyết định, bất luận kẻ nào không thay đổi được, đa tạ Hữu tướng nâng đỡ." Nam Cung Dục vừa nghe hẳn nói Ngải Vi không tốt, con người hiện lên một tia sát ý cùng phần nộ. Ngay sau đó mặt vô biểu tình, lạnh băng, cả người tản ra hơi thở rét lạnh.

"Một khi đã như vậy, lão thần cũng không nhiều lời, xin cáo từ." Hứa Lôi tựa hồ cảm giác được hàn khí từ Nam Cung Dục, nhưng lại có chút không cam lòng, hẳn đường đường là Hữu tướng lại ăn nói khép nép tới cầu thân, kết quả biến thành mặt dày! Cầm giận ra tiếng, biểu tình ngập tràn không vui.

"Vậy Hữu tướng đi thông thả." Nam Cung Dục cũng lạnh lùng nói. Hắn đương nhiên không quan tâm biểu tình Hứa Lôi, nhưng vẫn làm bộ không biết, không chút lưu tình tiễn khách...

"Buồn cười, Dục vương này quả không đem bản tướng để vào mắt." Hứa Lôi một hồi đến tướng phủ, tức giận vỗ vỗ cái bàn, hạ nhân trong phủ sợ tới mức một tiếng cũng không dám kêu.

"Cha, người đã trở lại, thế nào? Dục vương đồng ý sao?" Hứa Mộng Nhi còn mơ mộng, cao hứng hỏi, một chút không phát hiện sắc mặt Hứa Lôi không tốt, hơn nữa quá tức giận!

"Mộng Nhi, về sau không được nhắc chuyện này, người chuẩn bị gả cho Tuyên Vương." Hứa Lôi nghiêm túc nói. Chuyện này phải bảo mật, không thể để Tuyên Vương biết, nếu không hẳn sẽ nghĩ ngờ.

"Không muốn, cha không phải nói hỏi Dục Vương sao? Vì sao còn gả cho Tuyên Vương?" Hứa Mộng Nhi một chút ngây ngẩn cả người, hoàn hồn lời kéo Hứa Lôi lớn tiếng chất vấn.

"Người, nữ nhi bất hiếu, Dục Vương không thích người, người phải hiểu rõ. Người mau tỉnh lại đi?" Hứa Lôi có chút sinh khí nói. Vì nàng, hắn cúi đầu Dục Vương phủ, không nghĩ tới bị cự tuyệt, có thể không sinh khí sao?

"Nhưng... Ta Dục Vương, không phải Tuyên Vương nha!" Mặt Hứa Mộng Nhi đầy nước mắt, nhu nhược đáng thương. Trong lòng càng thương tâm không thôi, vì sao nàng gả cho người mình không thích.

"Người chỉ đơn phương người ta, Dục Vương căn bản không để trong lòng, việc này nếu sau không cần nhắc lại, người vẫn chuẩn bị thành Tuyên Vương phi." Hứa Lôi nhìn mặt Hứa Mộng Nhi đầy nước mắt, trong lòng cũng đau lòng, nhưng việc này không có biện pháp, chỉ có thể lựa chọn như vậy.

"Ồ ô, nữ nhi không muốn." Hứa Mộng Nhi khóc lóc chạy ra ngoài.

"Mau coi chừng tiểu thư, đừng để nàng xảy ra chuyện." Hứa Lôi bắt đầu đi giao phó cho hạ nhân, sai người trông chừng Hứa Mộng Nhi. Có lẽ hẳn đã sủng nàng quá mức rồi? Haizz...

Ánh mắt Nam Cung Dục thâm thúy nhìn Hữu tướng rời đi, suy nghĩ một chút liền phức tạp, đắm chìm vào suy nghĩ, ai cũng không biết hẳn suy nghĩ cái gì. Một lát sau, liền bình tĩnh nói: "Vũ, người chọn lựa mấy ám vệ có thân thủ tốt, âm thầm bảo vệ Vương phi, không thể để xảy chuyện gì, hiểu rõ?"

"Ân, Vương gia, thuộc hạ hiểu, lập tức làm ngay." Vũ đáp lời, đi ra ngoài.

"Vi Nhi, các người đang làm gì?" Nam Cung Dục đến Khuynh Vũ các, thấy được Ngải Vi cùng Nam Cung Vân quỳ rạp trên đất, không biết đang xem cái gì còn thường xuyên nói thầm, nhướn mày tò mò hỏi.

Nam Cung Dục không thấy nàng đáp lại, liền đến gần thì thấy, khoe miệng không khỏi quát thẳng tới, hai người kia có phải quá nhảm chán, cư nhiên quan sát con kiến không biết từ đâu ra giống như đang chuyển nhà, xếp thành một hàng dài, đang định mở miệng lần nữa, lại thấy Ngải Vi quay đầu lại "Suyt" động tác không được nói chuyện. Chỉ có thể trầm mặc, thờ ơ lạnh nhạt...

Một lát sau, mới thấy các nàng có động tác, chỉ thấy Nam Cung Vân đứng lên, đuổi đuổi người, có chút hứng thú dạt dào mà nói: "Thật đáng thương, thân mình nhỏ như vậy cư nhiên dọn nhiều đồ vật, thật muốn giúp chúng nó."

Ngải Vi buồn cười nhìn tính trẻ con của Nam Cung Vân, đang muốn đứng lên nói chuyện, lại không cẩn thận khuy một chân, cả người hướng về một phía, cũng không kịp kêu cứu, may mắn Nam Cung Dục nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng, cũng nhẹ nhàng ôm nàng. Thân sắc hiện lên một tia khản trương cùng lo lắng, ngay sau đó nghiền ngẫm trên đầu: "Vi Nhi, muốn nhào vào ta sao?"

Ngải Vi nguyên bản bị kinh sợ chưa ổn định, nghe hẳn nói, ngược lại có chút ngạc nhiên, hoàn hồn nhìn mặt yêu nghiệt mặt, hơi hơi nháu mày, sau đó chớp chớp mắt, cười hi hi: "Đúng thì thế nào, người không muốn?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 48: Hứa cô nương tìm bốn phi có chuyện gì?

Editor: Từ Diệp

"Ha ha... Muốn, đương nhiên muốn." Biểu tình Nam Cung Dục sung sướng, bị nàng nói như vậy, thế nhưng không để bụng...

Nam Cung Vân đứng ở một bên cảm giác đỉnh đầu bay qua một đám quạ đen, mặt buồn cười, tức giận bất bình mà nói: "Nhị ca, nhị tẩu, ta còn ở nơi này, các người có thể đừng kích thích ta như vậy?"

"A, kích thích cái gì?" Ngải Vi dựa vào trong lòng ngực Nam Cung Dục có chút không rõ nguyên do hỏi, nghi hoặc nhìn Nam Cung Dục, lại nhìn về phía Nam Cung Vân, chờ đợi.

"Ta hiện tại chỉ có một mình, các người ở trước mặt ta ân ái, không phải kích thích ta sao?" Miệng Nam Cung Vân đỏ đờ, đương nhiên thần sắc tràn ngập bất mãn rất lớn rồi lại hàm mộ.

"Ách, cái kia, ta không phải cố ý, người đừng để ý!" Ngải Vi vừa nghe lời Nam Cung Vân nói hùng hồn, có chút xấu hổ, nàng thực sự không nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy nha, chỉ vừa mới bị Nam Cung Dục một bên đùa giỡn, tự nhiên liền có phản ứng. Cũng không nghĩ đến trước mặt Vân Nhi ân ái a!

"Hừ, mới không tin đâu! Mặc kệ, người bồi ta đi ra ngoài tìm phò mã, nếu nhìn trúng, dù hẳn có thân phận gì đều cướp về." Nam Cung Vân nói ra lời kinh người, cũng không cảm thấy nói như vậy có gì không ổn, thần sắc cũng tràn ngập ý chơi đùa cùng chờ mong.

Ngải Vi vừa nghe, cái trán xẹt qua mấy hắc tuyến, vô ngữ đến cực điểm, đây là điều nữ tử cổ đại nên nói sao? Nàng cảm thấy so với nữ tử thế kỷ XXI hiện đại phóng khoáng hơn nhiều. Huống chi còn không thể nói phóng khoáng, quả thực giống thổ phi.

"Vân Nhi, không được hồ nháo, đây là chuyện người có thể làm sao?" Khuôn mặt Nam Cung Dục tuần dật tức khắc dờ khóc dờ cười, đây là một công chúa chưa lấy chồng nên nói sao? Con người hiện lên một tia bất đắc dĩ, rồi lại lạnh lẽo răn dạy nàng.

"Ách, cái kia, ta chỉ nói giỡn, nhị ca, người đừng nóng giận!" Nam Cung Vân vừa thấy sắc mặt Nam Cung Dục trở nên nghiêm túc lạnh nhạt, vội vàng sửa miệng, trong lòng có chút run rẩy. Nhị ca tuy thương nàng, nhưng cũng không cho phép nàng tùy tiện hồ nháo, điểm này nàng minh bạch. Nhìn biểu tình hẳn nghiêm khắc, có điểm hối hận mình ham chơi quá mức tới nỗi nói năng lung tung.

"Được rồi, người đừng dọa Vân Nhi, hung dữ như vậy làm gì?" Ngải Vi nhìn bộ dạng bọn họ, có chút khó hiểu, xem tình huống như thế nào? Sao giống như có điểm giống bộ dáng phụ thân dạy nữ nhi, bất quá, Nam Cung Dục thoạt nhìn có chút giống phụ thân nghiêm túc.

"Nhị ca, người đừng làm ta sợ, ta thật sự chỉ nói chơi." Nam Cung Vân nhìn đến Ngải Vi đứng một bên, nghĩ thầm, nhị ca sủng ái nhị tẩu nhất, nhị tẩu lên tiếng, hẳn sẽ không lại mắng nàng? Nghĩ vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn chấn, thần thái sáng láng nhìn thoáng qua Nam Cung Dục, vỗ vỗ bộ ngực, thờ dãi một hơi.

Nam Cung Dục tự nhiên biết biểu tình Nam Cung Vân, bất đắc dĩ lắc đầu, thần thái tự nhiên mà nhìn các nàng liếc mắt một cái, thanh âm từ từ để nghe chậm rãi vang lên: "Dù nói chơi cũng không được, phải chú ý thân phận của người, họa từ miệng mà ra, người không biết sao?"

"Ách, ta đã biết, về sau không nói bậy." Nam Cung Vân có chút hổ thẹn. Nàng tuy rằng là công chúa, nhưng có khi trong một số việc cũng không thể tự quyết định, tuy rằng một câu vui đùa, nhưng nếu bị người ta truyền âm ra ngoài kia, bị mất mặt chính là toàn bộ hoàng tộc.

"Hào, về sau chú ý chút,, chúng ta vào phòng đi." Ngải Vi nhìn thoáng qua Nam Cung Dục, cười nói. Một tay lôi kéo Nam Cung Vân, một tay lôi kéo Nam Cung Dục, tâm tình sung sướng hướng vào phòng.

"Vương phi, bên ngoài có vị Hứa cô nương tìm người." Một thị vệ từ ngoài cửa lớn chạy vào, nhìn người trong phòng người lớn tiếng nói.

"Hứa cô nương? Xác nhận tìm ta sao?" Ngải Vi mới vừa ngồi trên giường nệm, có chút nghi hoặc khó hiểu lặp lại, nàng căn bản không quen biết người này.

"Ân... Đúng vậy, nàng thực xác định nói tìm người." Thị vệ kia lại lần nữa gật gật đầu trả lời.

"Nếu tìm ta, vậy qua nhìn xem chuyện gì đi." Ánh mắt Ngải Vi hướng về phía Nam Cung Dục, nhúu mày nói.

Khi Ngải Vi tới đại sảnh chỉ thấy một vị nữ tử mặc váy hồng nhạt, người đang thậm thụt bên ngoài, tựa hồ đang xem gì đó. Ngải Vi đi vào đại sảnh, có chút tò mò nói "Không biết cô nương là ai? Tìm ta có chuyện gì?"

"Gặp qua Vương gia, Vương phi, công chúa." Hứa Mộng Nhi quay đầu lại, đầu tiên là sững sờ, nàng không nghĩ tới Dục Vương và công chúa đều tới đây, hoàn hồn nhanh hành lễ.

Ngải Vi không nghĩ tới người này cư nhiên là Hứa Mộng Nhi, nàng nhớ rõ cùng nàng không có giao tình gì. Trừ lần đó ở trong tiệm tranh chấp, còn có trong cung... Thời điểm cũng không qua lại, có chuyện gì khiến nàng tự mình tìm tới phủ?

"Miễn lễ, không biết Hứa cô nương tới tìm Vương phi bốn vương có chuyện gì?" Nam Cung Dục lạnh nhạt nói, toàn thân tản ra hơi thở người sống chớ gần.

Lúc này Hứa Mộng Nhi chỉ si mê nhìn Nam Cung Dục tuấn kiệt, thần sắc tràn ngập yêu say đắm cùng tình ý dạt dào, một chút cũng không chú ý tới lời hần nói.

Ngải Vi nhìn hoa si Hứa Mộng Nhi, hơi hơi nhúu mày, có chút không vui mà nói "Không biết Hứa cô nương tìm bốn phi có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Cút, cút ra xa. Bốn vương không thích người

Editor: Từ Diệp

Trong lòng buồn bực đến cực điểm, dù xưng hô thay đổi cũng không phát hiện, vốn dĩ nàng ghét nhất xưng "Bốn phi!" để nói chuyện. Hứa Mộng Nhi lấy cớ tới tìm nàng, thực tế muốn gặp Nam Cung Dục! Xem bộ dáng hoa si, khẳng định tám chín phần là đúng. Nhân nhạ nhìn qua Nam Cung Dục, yêu nghiệt này lớn lên làm cái gì, không có việc gì lại trêu chọc đào hoa.

Nam Cung Dục bị Ngải Vi nhìn đến có chút không hiểu được, rồi lại bình tĩnh đi tới chủ vị, lúc Ngải Vi còn không kịp phản ứng liền thuận tay bế nàng, để nàng ngồi trên đùi hần. Ngải Vi hoảng sợ, không nghĩ tới hần cư nhiên bế nàng, theo bản năng mà đôi tay vòng lên cổ hần, ôm chặt, ngồi xuống.

Hứa Mộng Nhi hoàn hồn, nhìn hai người họ âu yếm, thần sắc tràn ngập hăm mộ cùng ghen ghét. Nàng rất hy vọng hiện tại người trong lòng Nam Cung Dục là nàng.

Nam Cung Vân nhìn hai người trước mắt, mí mắt giật giật, biểu tình muôn màu muôn vẻ. Khuôn mặt nhỏ đậm phần tràn ngập hăm mộ cùng chờ mong, trong lòng nghĩ khi nào nàng cũng có thể tìm được hạnh phúc thuộc về chính mình. Chỉ là ánh mắt quét về phía Hứa Mộng Nhi, có điểm không vui không khách khí nói "Người tới nơi này làm gì, sẽ không phải phát ngốc?"

"Ách, ta... Ta tới tìm Vương phi thương lượng." Hứa Mộng Nhi bị Nam Cung Vân hỏi, có chút ngượng ngùng.

"Tìm ta thương lượng?" Ngải Vi có chút không tin mà chỉ mình, không biết gọi là chuyện gì? Nàng không nhớ rõ với nàng ta có liên quan nha. Nghi hoặc nhìn Hứa Mộng Nhi, chờ đợi.

"Kia... Có thể nói chuyện riêng với Vương phi." Hứa Mộng Nhi nhìn mặt hai người khác ở đây, ngượng ngùng nói yêu cầu.

"Không cần, có chuyện nói thẳng, không cần nói riêng." Nam Cung Dục không thêm khí phách, hoàn toàn không cảm thấy có gì không ổn.

Từ khắc mặt Ngải Vi đầy hắc tuyến, vô ngữ đến cực điểm. Này nha, nàng tuy rằng cũng cảm thấy không cần thiết trò chuyện riêng, nhưng hần cũng không nên bá đạo như vậy? Cư nhiên liền phủ nhận. Nghĩ một lúc, liền duỗi tay néo cánh tay hần, nhướn mày, giả vờ không vui nói "Làm gì thay ta quyết định, người biết ý nghĩ của ta?"

Nam Cung Dục nhân nhạ nhìn chỗ bị nàng véo, khuôn mặt yêu nghiệt lộ ra tia cười nhân nhạ, hỏi một đấng trả lời một nẻo sung sướng nói "Vi Nhi muốn ở trên người ta lưu ký hiệu sao? Bất quá, ta tương đối thích người yêu, mà không phải véo."

Ngải Vi trong khoảng thời gian ngắn ngây ngắn cả người, không nghĩ tới hần sẽ nói như vậy, ánh mắt ngây dại nhìn hần, phản ứng không kịp.

Hứa Mộng Nhi có chút thẹn quá thành giận nhìn màn trước mắt, nàng tốt xấu cũng là nữ nhi Hữu tướng, hiện tại thể nhưng bị bọn họ làm ơ. Muốn tức giận lại sợ hống hình tượng trong mắt Nam Cung Dục, bởi vậy chỉ có thể chịu đựng. Sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy...

Nhưng mà đối Nam Cung Dục mà nói, Hứa Mộng Nhi căn bản không liên quan tới hần, đương nhiên càng sẽ không để ý tới suy nghĩ Hứa Mộng Nhi.

"Ta muốn Vương phi đồng ý để ta thành trác phi Dục vương." Hứa Mộng Nhi vốn dĩ muốn nói Bình thê, nhưng lại nhìn Ngải Vi hiện tại được sủng ái, liền sửa miệng muôn vị trí Trác phi. Ngờ khi tràn ngập một tia bối thê cùng không cam lòng. Nghĩ thầm bản thân hiện tại cam nguyện ủy khuất về danh phận, nên chấp thuận. Chờ về sau vào cửa lại nghĩ được sủng ái liền có thể kéo Ngải Vi xuống, vị trí Vương phi sớm muộn cũng của nàng.

Ngải Vi sững sờ, không nghĩ tới nàng ta tới tìm nàng vì việc này. Nghĩ thầm sẽ không do nam nhân yêu nghiệt gây họa đi? Theo ánh mắt cũng quái dị nhìn chằm chằm Nam Cung Dục, khẽ nhúu mày, phi thường khó hiểu.

"Người xác định người không nói nhảm? Người muốn làm Trác phi hần." Ngải Vi hoàn hồn, thần sắc không vui hỏi Hứa Mộng Nhi. Này nhé, chẳng lẽ thật sự giống tiểu tam thế kỷ XXI tới cửa khiêu khích? Nàng há để bị coi thường như vậy?

"Đúng vậy, cầu Vương phi thành toàn." Hứa Mộng Nhi cho rằng Thượng Quan Ngải Vi đồng ý, vui sướng trả lời. Ngừ khí tràn ngập vui vẻ, thần sắc tràn ngập tình yêu nồng đậm cùng lưu luyến si mê với Nam Cung Dục.

"Hửm? Thành toàn? Cái này bốn phi không làm chủ được, người phải hỏi Vương gia." Đôi mắt Ngải Vi hướng Nam Cung Dục chớp chớp, thần sắc hiện lên một tia giao hoạt. Ngừ khí lại hờn, tràn ngập khinh thường cùng trào phúng. Nữ nhân này đánh giá quá cao bản thân. Người muốn ta phải đáp ứng? Coi ta là quả hồng mềm chắc.

"Này... Vương gia, người có bằng lòng nạp ta." Hứa Mộng Nhi nghe Ngải Vi nói, có điểm thẹn thùng, mặt phấn cũng chứa ngượng ngùng và nhu nhược động lòng người, dò hỏi, thần sắc mang theo ý chờ mong cùng hưng phấn. Ở trong lòng nàng, nam nhân tam thể từ thiếp là bình thường, nếu chính phi cũng chưa phản đối, Dục vương càng không có lý do phản đối nha!

"Cút, cút ra xa, bốn vương không thích người, loại như người cũng xứng?" Nam Cung Dục nhìn thoáng qua Ngải Vi, mặt đen như đáy nồi, cả người tản ra hơi thờ lạnh băng, không vui rùng rợn. Nếu không phải bởi vì nàng ta là nữ nhi Hữu tướng, giết nàng cũng có khả năng...

"Ách, Vương... Vương gia, ta..." Hứa Mộng Nhi không nghĩ tới Nam Cung Dục có phản ứng này, trong lúc nhất thời nói năng lộn xộn. Hốc mắt tràn ngập nước mắt, thập phần ủy khuất nhìn hắn.

"Cút, đừng để bốn vương nói lần thứ hai, nếu không cũng đừng trách bốn vương vô tình." Nam Cung Dục không chút khách khí nói. Trong lòng cũng đồng dạng buồn bực đến cực điểm, tay ở eo Ngải Vi nắm thật chặt, nữ nhân đáng chết này cứ như vậy đẩy hẳn cho nữ nhân khác, một chút ghen tuông cũng không có, lại có thể đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ai dám bảo người cưới, ta liền không tha

Editor: Từ Diệp

Ngải Vi đột nhiên cảm thấy bên hông có chút đau, hơi ngược mắt có chút vô ngữ. Xảy ra chuyện gì? Sao sinh khí trên người nàng? Nàng không phải cho hắn quyền lợi lựa chọn sao? Chẳng lẽ nàng sai rồi? Hiện nhiên không chú ý tới sự tức giận của Nam Cung Dục từ đâu mà đến?

"Ồ ô..." Hứa Mộng Nhi cũng không quay đầu lại khóc lóc chạy ra ngoài, thẳng đến chạy khỏi Dục Vương phủ, mới dừng lại. Lúc này ánh mắt dữ tợn tàn nhẫn quay đầu lại nhìn chằm chằm Dục Vương phủ, nàng ta cho rằng nếu không phải do Thượng Quan Ngải Vi, Nam Cung Dục cũng sẽ không đối xử tệ với nàng! Trong lòng không khỏi sinh ra oán hận cùng đổ kị với Ngải Vi, toàn bộ đều do nàng, nhất định phải nghĩ cách diệt trừ nàng...

Ngải Vi ngờ ngạc mà nhìn Hứa Mộng Nhi chạy đi, còn vô ngữ nhìn mặt đen như than của Nam Cung Dục, không biết làm sao. Chuyện này là sao? Giống như là nàng sai, nàng chưa nói cái gì a, chẳng lẽ im lặng cũng đắc tội? Nàng không biết bởi vì nàng im lặng mới khiến Nam Cung Dục bất mãn, cho rằng nàng không để ý hắn...

"Ách, người sao vậy, eo có chút đau?" Ngải Vi bắt đầu dī hỏi Nam Cung Dục, eo nàng liền bị hắn nắm, không thể hiểu được hắn tức giận gì? Không trả lời, chỉ đạm nhiên nhìn nàng, không nói một tiếng nhìn chằm chằm Ngải Vi, nàng thật sự không thể hiểu được.

"Người không đẻ bụng? Cư nhiên để ta quyết định cưới Trắc phi?" Nam Cung Dục vừa nghe nàng nói đau, lập tức buông lỏng tay ra, con người hiện lên một tia đau lòng nhưng ngừ khí lại có điểm oán trách cùng ủy khuất.

"Ai nói, người là của ta, ai dám bảo người cưới, ta liền không tha." Ngải Vi vừa nghe nói nạp trắc phi, lập tức quên đau, hùng hổ nói. Sắc mặt tràn ngập lửa giận cùng bất mãn, hung tợn nhìn chằm chằm Nam Cung Dục. Tựa hồ sớm đã quên biểu hiện vừa rồi...

Nam Cung Dục nhìn nàng bộ dáng nàng tức giận đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ hắn hiểu sai ý? Nàng để ý hắn, chỉ là phương thức biểu đạt bất đồng? Khóe môi kéo lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, nhàn nhạt nói: "Vi Nhi, vừa rồi không phải bảo ta quyết định sao?"

"Ha ha, cái kia, ta nào có, ta chỉ là... Chỉ là..." Ngải Vi nhìn Nam Cung Dục yêu nghiệt cười, có chút ngây dại, si mê nhìn chằm chằm hắn. Chút nào cũng không chú ý tới bản thân nói chuyện đã trở nên lộn xộn.

Nam Cung Dục nhìn khuôn mặt nhỏ, môi mòng hơi hơi chu, nói không nên lời, nháy mắt ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm nàng, đôi tay tự nhiên mà nâng lên bao lấy nàng, không chút do dự hôn.

"Ngô..." Ngải Vi không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên hôn nàng, hơn nữa còn có Nam Cung Vân đang nhìn! Nhất thời ngây dại, cũng không biết làm sao đánh mặt hắn, xung quanh dường như chỉ còn có hai người...

Nam Cung Vân đứng ở một bên vô ngữ, biểu tình muốn màu muốn vẽ, tay che khuất mắt rồi tò mò mà qua khe hở nhìn bọn họ. Tự nhủ nói: "Sao có thể quên đi người đang sống sờ sờ?"

Lắc lắc đầu, bước chân cũng chậm rãi rời đi, không dám quấy rầy bọn họ. Nàng không muốn bị ánh mắt nhị ca giết chết đâu!

Nhưng mà vừa đi vừa quay đầu lại xem, dường như không cẩn thận đụng phải một hạ nhân từ bên ngoài tiến vào thông báo, chân vừa trượt, "A..." một tiếng, mắt thấy sắp chồng vó, trong lòng ứa ra nước mắt, thật xui xẻo a, nhắm mắt lại chờ đau...

Nhưng đợi hồi lâu, phát hiện không đau. Hơn nữa giống như có người đỡ được nàng, nghi ngờ liền mở to đôi mắt, vừa thấy lại ngây ngẩn cả người, trước mắt là nam tử hảo tuấn mỹ. Chỉ thấy hắn mặc một bộ áo ngoài màu lam nhạt, gương mặt tuấn nhã lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cũng hứng thú mười phần nhìn Nam Cung Vân.

Nháy mắt mặt Nam Cung Vân trở nên hồng toàn bộ, ánh mắt nhanh dời đi, tâm bùm bùm nhảy lên, thế nhưng nàng đã quên còn ở trong lòng ngực hắn.

Ngải Vi nghe được tiếng vang ngoài cửa, không biết chuyện phát sinh ra sao, hai người đi ra xem, vừa lúc nhìn đến Nam Cung Vân e thẹn ở trong lòng ngực một nam tử, ăn ý nhìn Nam Cung Dục một chút, trong lòng lập tức xuất hiện một ý niệm, hai người kia về sau có thể hay không...? Nghĩ nghĩ, thế nhưng đứng ở một bên không phát ra tiếng động nhìn bọn họ...

"Công chúa, người không sao chứ?" Khuôn mặt Thượng Quan Lưu ôn hòa tuấn tú lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhẹ giọng hỏi. Hắn không nghĩ tới sẽ cứu nàng, hôm nay tới nơi này thăm muội muội Thượng Quan Ngải Vi.

"Ách, người biết ta? Người là ai?" Nam Cung Vân có điểm ngoài ý muốn nghi hoặc. Nàng bình thường rất ít ra cung, dù ra ngoài cũng là lên chạy ra, không bao nhiêu người biết thân phận, nhưng nam tử này lại quen biết?

"Thần là Thượng Quan Lư, ca ca Dục Vương Phi." Thượng Quan Lư khách khí nói. Nhưng quên mình còn ôm Nam Cung Vân, hơn nữa hai người ở trong mắt người ngoài, không biết có bao nhiêu phần ái... muội.

"Người chính là Thượng thư Hình Bộ?" Nam Cung Vân kinh hi nhìn Thượng Quan Lư, khuôn mặt nhỏ thần thái sáng láng, thần sắc tràn ngập vui sướng. Không nghĩ tới cư nhiên gặp được người phụ hoàng hay khen ngợi. Vốn tưởng rằng do phụ hoàng nói quá, không nghĩ tới hiện giờ gặp, người này thật sự tuấn mỹ, mày kiếm mắt sáng trông cương trực!

↪ *Tuần này 4 chương nên dừng tại đây nhé! Hẹn gặp lại vào tuần sau. Hãy tích cực vote, lượt đọc gấp mấy chục lần bấm ☐ rồi ☐☐. Khoảng 15 chương nữa là ngược ít.*

Nick khác tieunha999 ☐ có edit 2 bộ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nàng muốn một mình đi Tướng phủ?

Editor: Từ Diệp

"Thượng Quan Lư? Ca ca?" Ngải Vi nghe Thượng Quan Lư nói có chút kinh ngạc nhìn Nam Cung Dục, thấy mặt hắn mang ý cười gât đầu cũng có nghi hoặc nhìn nàng, nàng cúi tay vỗ trán, mắt mặt cực kỳ. Nói ra ai sẽ tin ngay cả ca ca nàng không nhận ra.

Nói thật, ở trong ấn tượng nàng, có vị ca ca rất thương thân chủ, nhưng bởi vì thay đổi linh hồn nên Ngải Vi không quen biết vị ca ca này a, hiện tại có chút giống người mù tìm đèn. . .

"Ách, các người còn muốn ôm bao lâu mới buông ra?" Ngải Vi dựa vào trong lòng ngực Nam Cung Dục, thần sắc hiện lên một tiagiáo hoạt, hài hước nói.

Hai người vừa nghe Ngải Vi nói, tức tốc tách ra. Mặt Nam Cung Vân càng đỏ, ngượng ngùng dậm dậm chân, tức giận: "Nhị tẩu, tẩu giểu cọt muội!"

Mà Thượng Quan Lư tuy mặt không đỏ sặc, nhưng trên má vẫn xuất hiện tia đỏ ửng, ánh mắt thâm thúy, biểu tình bất đắc dĩ sùng nịch: "Vi Nhi, muội chừng nào thi học được cách trêu người?"

"A, nào có? Muội vẫn luôn chờ các người chú ý tới muội, nào biết đứng ở chỗ này lâu như vậy đều không thấy các người phát hiện, mới nhắc nhở." Ngải Vi chớp chớp mắt, nghịch ngợm nói, khuôn mặt lộ ra vẻ đắc ý.

Nam Cung Dục cười lắc lắc đầu, đối với việc Ngải Vi nghịch ngợm không hề trách tội mà ngược lại sùng nịch, tùy ý nàng trêu đùa. Khuôn mặt lạnh lùng đậm mạc trở nên nhu hòa rất nhiều.

"Hử, nhị tẩu, tẩu sao không nói tới bản thân đi? Ân ân ái ái thân thiết, đẩy muội sang một bên, hiện tại còn nói muội." Nam Cung Vân tức giận bất bình, thần sắc tràn ngập biểu tình "Tẩu có thể sao muội không thể."

Ngải Vi nghe Nam Cung Vân nói có chút dờ khóc dờ cười, có thể trách nàng sao? Muốn trách thì trách hắn? Nàng cũng bị dọa mà, không nghĩ bị hôn a! Ách, tuy nói sau đó nàng cũng đáp lại, nhưng cũng không phải do nàng. Nghĩ, ánh mắt quét về phía Nam Cung Dục, ném cho hắn biểu tình oán trách "Đều tại người!"

Nam Cung Dục sao có thể bỏ qua biểu tình Ngải Vi. Chỉ là hắn bình tĩnh không nói chuyện, môi mỏng nhẹ cong, khuôn mặt tà tử không kèm chế được lộ ra một tia cười. Xoay người nói với Thượng Quan Lư: "Vào trong rồi nói chuyện!"

"Ca ca, sao huynh tới đây?" Ngải Vi sờ sờ cái mũi, có chút không thói quen. Rốt cuộc đây là ca ca thân chủ mà nàng là người từ thế kỷ 21 tới, ở trong ý thức nàng không có cảm tình gì tồn tại, nhưng cũng không có khả năng không quen biết.

"Huynh không thể đến thăm muội sao?" Thượng Quan Lư giả vờ tức giận nói. Biểu tình lại bán đứng hắn, hắn không phải thực sự tức giận, mà tràn ngập sùng ái cùng dung túng.

"Ách, đương nhiên không phải, muội cho rằng huynh công sự bận rộn!" Ngải Vi có chút ngượng ngùng, thật mất mặt, khi không hỏi vấn đề ngu ngốc.

"A, dù bạn cũng không thể quên tới xem muội muội! Ngày muội lại mặt vừa vắn có việc bận không hỏi phủ được." Thượng Quan Lư nhìn biểu tình Ngải Vi vô tội có điểm buồn cười, cười nhạt.

"A, vậy huynh hôm nay lại đây thăm muội. Thật tốt quá, hôm nay lưu lại nơi này dùng bữa tối đi?" Ngải Vi nghe vậy, mừng rỡ như điên, vội phân phó người đi chuẩn bị. . .

"Đừng, dùng bữa liền không cần, ta chỉ lại đây xem người, đợi lát nữa liền đi, để hôm khác." Thượng Quan Lư bất đắc dĩ nói. Mấy ngày nay hắn vẫn luôn xử lý sự tình trong triều, hôm nay chỉ bớt thời giờ lại đây một chút, cũng không định ngồi lâu.

"Ách, vậy được rồi. Hôm nào nhất định phải tới." Ngải Vi có chút luyến tiếc nói. Tuy nói thay đổi linh hồn nhưng tình thân vẫn còn, có chút nhớ nhung.

"Nha đầu ngốc, không phải rồi xa, muội nhớ nhà cũng có thể hỏi tướng phủ." Thượng Quan Lư cười sùng nịch. Nhìn biểu tình Ngải Vi không vui có chút dờ khóc dờ cười, giống như là sinh lý từ biệt. . .

"Ách, cũng đúng, muội không có việc gì có thể hỏi tướng phủ ở một thời gian." Ngải Vi vỗ vỗ cái trán, lầu bầm lại ngây ngô cười.

Nam Cung Dục nghe vậy, sắc mặt đen như đáy nồi, ánh mắt thâm thúy nhìn Ngải Vi cũng ôm eo thon nàng, hơi thờ mị hoặc mang theo nguy hiểm cười nói: "Vi Nhi, nàng muốn một mình đi tướng phủ?"

"Ách, cái kia. . . Cái kia ta nói giỡn thôi." Ngải Vi nhìn Nam Cung Dục phát ra hơi thở nguy hiểm, vội vàng vỗ vỗ tay, cười hi hi nói có lẽ.

Thượng Quan Lư ở một bên nhìn bọn họ, cười khế lắc lắc đầu. Nghĩ thầm, xem ra cha lo lắng dư thừa, hiện giờ nhìn Dục vương yêu thương để ý Ngải Vi như thế, là thiệt tình đối đãi,

không phải là diễn kịch.

“Thời gian không còn sớm, ta phải đi.” Thượng Quan Lư thật sự không muốn quấy rầy bọn họ ân ái, bắt quá nhìn sắc trời đã hoàng hôn, liền mở miệng nói.

“Hào, đại ca, đi thông thả.” Ngải Vi nghe Thượng Quan Lư nói phải rời khỏi, nhanh từ trong lòng ngực Nam Cung Dục thoát ra, cười với Thượng Quan Lư.

“Ách, muội cũng muốn trở về.” Nam Cung Vân vừa nghe Thượng Quan Lư phải đi, cũng vội vàng nói. Ánh mắt theo bóng dáng hắn đi. Tựa hồ vội vã muốn đuổi theo hắn...

“Vân Nhi, muội không phải nói ở lại chỗ này sao?” Ngải Vi có điểm kỳ quái nhìn Vân Nhi nói, bỗng nhiên nhìn đến ánh mắt vẫn luôn theo ca ca nàng, có chút bưng tình gật gật đầu, cười khê: “Vây được rồi, tùy ngươi quyết định.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Nàng không muốn sinh hài tử cho ta?

Editor: Từ Diệp

“Được, muội phải đi rồi, hôm nào lại đến.” Nam Cung Vân không đợi bọn họ đáp lại, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Ngải Vi cùng Nam Cung Dục rất ăn nhìn nhau một chút, trong mắt lóe ra ý cười. Trong lòng cả hai biết rõ lại cũng không nói ra, chỉ cười khê nhìn hai bóng dáng trước đang rời đi...

Đột nhiên Ngải Vi cảm thấy bên hông có chút đau, không rõ cúi đầu nhìn tay bên hông, còn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Nam Cung Dục, biểu tình tràn ngập mê mang cùng khó hiểu. Không biết hắn vì sao làm như vậy?

“Ngươi làm sao vậy?” Ngải Vi cuối cùng nhìn không được hỏi, toàn bộ khuôn mặt nhỏ hồng, miệng nhỏ hơi chu, tựa như hoa anh đào, rất có mị lực dụ hoặc.

Ánh mắt Nam Cung Dục thâm thúy sâu thẳm nhìn Ngải Vi, không chút nghĩ ngợi, cúi đầu thâm tình hôn lên cái miệng nhỏ, một lúc sau, mới hơi buông ra, thanh âm khàn khàn nói: “Vi Nhi, chúng ta sinh đứa nhỏ được không?”

“Sinh... Sinh, sinh cái gì a?” Ngải Vi nhất thời phản ứng không kịp, mờ mịt hỏi.

“Hửm, nàng giả ngốc.” Nam Cung Dục dờ khóc dờ cười thương Ngải Vi một cái hôn, biểu tình lại tràn ngập bất đắc dĩ cùng sùng nịch.

“A, ngươi... Ngươi nói sinh bảo bảo, vì sao?” Sau khi Ngải Vi hoàn hồn mới phản ứng lại, miệng mở to, không tin tưởng nhìn Nam Cung Dục, không hiểu hắn vì sao đột nhiên nói như vậy?

“Nàng không phải cảm thấy ở chỗ này nhàm chán sao? Sinh một bảo bảo, nàng liền không nhàm chán, cũng sẽ không nghĩ phải về tướng phủ.” Nam Cung Dục nói đương nhiên, nếu như vậy nàng sẽ ở lại trong phủ, không muốn rời Dục Vương phủ?

Chỉ là hắn không nghĩ tới về sau nàng thật sự không nhàm chán, nhưng mà tâm tư lại đặt ở trên người bảo bảo, xem nhẹ hắn. Làm hắn lúc nào cũng tức giận đến nổi trong lòng ứa ra dầm chua... (đương nhiên đây là lời sau này)

“Ách, chuyện này... Chuyện này quá sớm.” Ngải Vi có chút bất đắc dĩ nói, nàng chưa chơi đủ, hơn nữa hiện tại mới vài tuổi. Nếu hiện tại ở thế kỷ 21, cũng là học sinh cao trung. Sớm như vậy phải sinh tiểu hài tử, có chút khó tiếp thu.

Nhưng mà Nam Cung Dục lại không biết suy nghĩ trong lòng Ngải Vi, vừa nghe nàng chối, sắc mặt âm trầm, có chút giận dữ gằn nhẹ: “Nàng không muốn sinh hài tử cho ta?”

“A, ngươi đừng nóng giận, ta không phải không muốn, cảm thấy ta còn chưa chuẩn bị tâm lý.” Ngải Vi vừa thấy đến mặt Nam Cung Dục âm trầm liền biết hắn hiểu lầm, vội vàng giải thích.

“Phải không? Ngươi không cần chuẩn bị gì cả, chỉ lo làm nương là tốt rồi.” Nam Cung Dục vừa nghe không phải nàng không chịu, mà cho rằng nàng lo lắng không chiếu cố tốt tiểu hài tử, mới từ chối. Mặt lộ vẻ vui mừng, khí phách nói. Dù nàng không biết cách chăm sóc, có bà vú là được.

Ngải Vi nghe vậy cạn lời đến cực điểm, mặt đầy hắc tuyến, hắn nói dễ dàng như vậy? Huống chi thiên hạ này, nào có mẫu thân không yêu hài tử mình. Ở trong lòng Ngải Vi hy vọng cùng tiểu hài tử trưởng thành, như vậy mới có niềm vui mẫu thân.

“Chuyện này vẫn thuận theo tự nhiên đi.” Ngải Vi quyết định không thảo luận đề tài này, mơ hồ nói không rõ. Nghĩ thầm, dù sao ta hiểu y thuật, về sau chú ý chút đừng để cho trúng thuốc là được.

“Ân, thuận theo tự nhiên.” Nam Cung Dục tất nhiên biết chuyện này cũng không cưỡng cầu được, chỉ nhàn nhạt tiếp nhận. Con người hiện lên một tia tinh quang cùng tính kế.

“Tướng gia, không hay, không hay rồi.” Một hạ nhân Hữu tướng phủ vội vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào, thở hồng hộc nói.

“Hồ nháo, tướng gia không phải ở chỗ này sao? Vì sai còn hoang mang rối loạn?” Quân gia lớn tiếng răn dạy hạ nhân. Thần sắc phi thường không vui trừng hắn.

“Đó là... Đó là tiểu thư chạy tới Dục Vương phủ. Sau đó... Sau đó vừa rồi lại khóc sụt sùi chạy về.” Hạ nhân run rẩy nói, sợ một câu không cẩn thận sẽ bị bọn họ trút giận!

“Cái gì? Các ngươi sao không ngăn cản nàng?” Hứa Lôi phẫn nộ, biểu tình lại tràn ngập bất đắc dĩ cùng tang thương. Biết rõ tích cách nàng, hắn sao không biết nữ nhi có chấp. Chỉ không ngờ nàng có thể chạy tới Dục vương phủ.

“Tướng gia, tha mạng a. Nhưng thuộc hạ ngăn không được!” Một thị vệ rùng mình. Tiểu thư muốn làm gì, bọn họ làm hạ nhân người nào có quyền ngăn cản?

“Ai, thôi đi, các ngươi đi xuống, để ta xem.” Hứa Lôi có chút bất đắc dĩ nói. Xác thực không trách người khác được, nữ nhi hắn quá mức tùy hứng làm bậy.

“Ngaoan, đừng khóc, nên chết tâm đi.” Hứa Lôi đi vào phòng Hứa Mộng Nhi, liền nghe được tiếng nàng khóc nức nở, còn có ném đồ vật "rầm rầm" bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thanh âm

trầm thấp nói.

“Ô ô, cha, vì sao hấn nhẫn tâm với nữ nhi, nữ nhi đã ăn nói khép nép... Thật không cam lòng.” Hứa Mộng Nhi nức nở, lệ rơi đầy mặt nhìn Hứa Lôi, thập phần ủy khuất khóc lóc kể lể.

“Ai, cha nói thì lại không tin, tâm hấn không ở trên người của ngươi, cần gì phải cưỡng cầu.” Mặt Hứa Lôi bất đắc dĩ, ôn hòa khuyên bảo Hứa Mộng Nhi.

“Không, đều do Thượng Quan Ngải Vi sai, nếu không có nàng, Dục vương sẽ không đối với ta như vậy, cha, nữ nhi nhất định phải loại bỏ nàng.” Hứa Mộng Nhi lau khô nước mắt, mặt lộ vẻ ngoan độc cùng oán hận, ánh mắt dữ tợn tàn nhẫn. Đường như oán hận rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hậu cung tổ chức yến hội

Editor: Từ Diệp

"Mộng Nhi, không được nói lung tung, ngươi không được làm xằng bậy sẽ gây họa sát thân." Hứa Lôi ngoài ý muốn trước sự biến hoá của Hứa Mộng Nhi, có chút cảnh cáo nghiêm khắc. Tuy rằng hấn rất muốn Dục vương cưới Mộng Nhi, nhưng hiện tại người ta nếu không muốn, cũng không miễn cưỡng được. Họa từ miệng mà ra, đạo lý này hấn hiểu, rốt cuộc Thượng Quan Ngải Vi kia cũng là chi nữ Tà Tướng, hơn nữa hiện tại vẫn là Dục vương phi được sủng ái Dục Vương.

"Cha, nữ nhi mặc kệ, cha phải giúp nữ nhi, nữ nhi nhất định không cho Thượng Quan Ngải Vi sống tốt." Hứa Mộng Nhi kéo tay Hứa Lôi tay, kiều mị làm nũng, biểu tình tràn ngập ủy khuất cùng nhu nhược đáng thương, khiến người thật sự khó có thể cự tuyệt...

"Ai, này... Ngươi sao có thể ngốc nghếch a? Không được hồ nháo, ngươi biết không? Ngươi qua không lâu là Tuyên Vương phi." Hứa Lôi phần nộ nói, hấn tuy đau lòng nữ nhi, nhưng trong quan trường lẫn lộn nhiều năm vẫn có thể phân biệt trắng đen, tất nhiên trong lòng cho khó chịu nhưng không có khả năng dè cho nữ nhi làm bậy...

"Ô ô, cha, ngươi không thương nữ nhi, nữ nhi mặc kệ, cha không giúp, nữ nhi liền đi tìm chết." Hứa Mộng Nhi thấy Hứa Lôi không muốn giúp nàng, thế nhưng lấy cái chết ra uy hiếp, ý đồ muốn đạt mục đích.

"Đủ rồi, không được hồ nháo, ngươi phải hảo hảo chuẩn bị thành Tuyên Vương phi đi, cái khác không nghĩ nhiều." Hứa Lôi hạ quyết tâm giận mắng Hứa Mộng Nhi, thần sắc hiện lên thất vọng cùng bất đắc dĩ, không khuyên bảo, xoay người rời đi, còn lại Hứa Mộng Nhi lưu lại vẻ mặt mờ mịt...

"Vương phi, Hoàng Hậu nương nương sai người tới truyền chỉ, nói mười ba tháng này đi tham gia yến hội do hậu cung tổ chức." Tiểu Tinh từ bên ngoài đi vào, lo lắng nói. Mặt ngoài nói yến hội, ai biết bên trong có thể có âm mưu gì bên trong, không cẩn thận sẽ rơi đầu.

"Yến hội? Chỉ có ta đi sao?" Ngải Vi nghe vậy, nhú mày, sắc mặt khó coi. Nữ nhân hậu cung cũng thật nhàm chán, không có việc gì liền tổ chức yến hội, thật không biết bên trong có tâm tư gì?

Nhưng nếu không đi, phòng chừng cũng khó nói, xem ra Hồng Môn Yến là vô pháp tránh, chi hy vọng đến lúc đó chớ chọc ra phiền toái. Bản thân cũng nên ứng phó, đặc biệt phòng ngừa người khác hạ độc thủ...

"Vi Nhi, làm sao vậy?" Nam Cung Dục từ bên ngoài tiến vào, nhìn đến Ngải Vi ngồi trên ghế khi thì nhú mày, khi thì bĩu môi, khi thì ảo não, biểu tình thật đúng đắn muôn màu muôn vẻ, buồn cười hơi.

"Ách, ngươi đã trở lại?" Ngải Vi vyafw lúc hoàn hồn nhìn đến Nam Cung Dục nhìn nàng cười, có chút kinh ngạc hỏi.

"Ân, ngươi suy nghĩ gì mà tới nổi nhập thần?" Nam Cung Dục đến cạnh Ngải Vi, tự nhiên bế nàng, bảo nàng ngồi ở trên đùi mình, vỗ về mái tóc của nàng, nhẹ nhàng hỏi.

"Không có gì, hôm nay Hoàng Hậu sai người tới thông báo muốn ta ngày mười ba tháng này đi tham gia yến hội, Dục, ngươi nói xem là yến hội gì?" Ngải Vi có chút nghi hoặc hỏi Nam Cung Dục, thần sắc tràn ngập chán ghét cùng chán ghét...

"Danh nghĩa là yến hội, có khả năng muốn giúp Thái Tử tuyển phi." Nam Cung Dục đang nói tuyển phi, đặc biệt chú ý biểu tình Ngải Vi, hấn không quên lúc trước trong tiệc sinh thân phụ hoàng, hành động của vị Thái Tử kia với Ngải Vi không bình thường...

"Tuyển phi? Thái Tử còn chưa chính thức tuyển Thái Tử Phi?" Ngải Vi có chút tò mò hỏi, rốt cuộc Thái Tử chính là đích trưởng tử, vì sao bọn họ cũng chưa tuyển phi, mà Nam Cung Dục lại thành thân trước?

"Ân, trừ bỏ ta, hoàng tử khác đều chưa thành thân. Lần này có khả năng là khúc nhạc dạo." Nam Cung Dục nhìn biểu tình Ngải Vi tự nhiên, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, không biết vì sao lại không hy vọng Ngải Vi và Thái Tử có bất luận liên quan nào. Càng không hi vọng suy đoán trong lòng hấn trở thành sự thật...

"Nhưng nếu thật sự phải vì hấn tuyển phi, vì sao phải mời ta? Không phải rất kỳ quái sao?" Ngải Vi nghiêng đầu thực nghi hoặc nói. Mặt lộ vẻ mê mang chi sắc, không nghĩ ra lý do gì?

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều, mọi thứ đều có ta! Nếu không thích đi, cũng đừng đi, ta thay nàng chống đỡ." Nam Cung Dục nhìn mặt nàng đầy rối rắm, có chút đau lòng mà bảo đảm.

"Tránh mừng một cũng tránh không khỏi mười ba, ta dù không muốn cũng phải đi, bằng không về sau còn không biết có bao nhiêu phiền toái tới cửa." Ngải Vi bất đắc dĩ nói. Nghĩ thầm nếu không đi, không chừng còn sẽ bị người có tâm cơ nói thành không nể mặt Hoàng Hậu, đến lúc đó phiền phức sẽ càng nhiều.

"Ân, nàng đến lúc đó cẩn thận một chút là được, mọi việc có ta chịu trách nhiệm, hiểu không?" Nam Cung Dục sợ Ngải Vi chịu ủy khuất, cố ý nói nàng không cần sợ gì, mọi thứ có hấn. Ý tứ thực rõ ràng bảo nàng nếu gặp chuyện gì thì đừng sợ, cứ việc trả đũa, hậu quả hấn gánh vác.

"Biết, ta sẽ cẩn thận!" Ngải Vi gật đầu, thần sắc sung sướng ôm Nam Cung Dục, cũng tìm vị trí thoải mái dựa vào.

Nam Cung Dục đỡ khóc đỡ cười nhìn tính trẻ con của Ngải Vi, nghĩ nghĩ nàng đem hấn thành chiếc giường, tìm vị trí thoải mái trên người hấn. Nhưng trong lòng tuy nghĩ như vậy, cũng không cự tuyệt hành động nàng, biểu tình tràn ngập sùng nịch cùng yêu thương.

"Dục, ta nghĩ nên ra ngoài một lúc." Ngải Vi nằm ở trong lòng ngực Nam Cung Dục, nhẹ nhàng nói.

"Đi ra ngoài làm gì?" Nam Cung Dục vuốt ve mái tóc của nàng, ôn nhu hỏi.

"Qua mấy ngày chính là mười lăm, không biết độc trong người người phát tác sẽ thế nào? Ta muốn ra ngoài mua chút thảo dược." Ngải Vi nhíu mày có chút lo lắng, trong lòng cũng thấp thóm bất an, không thể kiên định, không biết độc có thể giải hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Lãng phí thật đáng xấu hổ

Editor: Từ Diệp

"Hảo, ta bồi nàng đi ra ngoài." Nam Cung Dục như suy tư mà nói.

"Người bồi ta ra ngoài?" Ngải Vi nghe vậy, kinh ngạc nhìn hấn. Nàng chỉ nghĩ thông báo cho hấn một tiếng, miễn cho hấn lo lắng, cũng không có nghĩ hấn sẽ nói bồi nàng ra ngoài.

"Làm sao vậy? Ta bồi nàng ra ngoài rất kỳ quái sao?" Nam Cung Dục dờ khóc dờ cười nhìn Ngải Vi ngây ra như phỗng, giống như bồi nàng ra ngoài là một chuyện rất khó làm được. Nhẹ nhàng gõ trán nàng, mặt lộ vẻ cười nhạt nói.

"Ách, có kỳ quái, người bình thường không phải không thích ta ra cửa sao?" Ngải Vi nghi hoặc hỏi. Nàng tới Dục Vương phủ lâu như vậy, chỉ cùng hấn ra ngoài một lần, toàn bộ thời điểm khác đều tự nàng đi ra ngoài. Ách, nói đúng ra thì nàng lên ra ngoài. Bởi vậy, đối với chuyện hấn hiện tại nói muốn cùng đi, xác thật cảm thấy rất kỳ quái...

"Ta có nói không thích ra ngoài sao?" Con người Nam Cung Dục hiện lên một tia treu đùa, mặt có ý mang nghi hoặc nhìn Ngải Vi nói.

"Ách, không có!" Ngải Vi nghĩ nghĩ, lắc đầu, cũng là vẻ mặt mờ mịt. Chẳng lẽ do nàng hiểu sai ý?

"A, hảo, muốn ra ngoài liền nhanh chút, bằng không trời tối." Nam Cung Dục quyết định không ở lâu, dắt tay nàng liền ra ngoài.

Ngải Vi ngây ra như phỗng khi hấn lôi kéo đi, hoàn hồn, bọn họ đã ra khỏi phòng, nhìn trời sáng sủa, ánh nắng chói chang, tay che ánh mặt trời, vội vàng nói: "Còn không có dùng cơm trưa đâu?"

"Ra ngoài bên ngoài ăn đi?" Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi cau mày che ánh mặt trời, liền buông tay, nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, một tay khác giúp nàng che, nhu tình như nước nói.

"Nga, hảo!" Ngải Vi đối với việc Nam Cung Dục săn sóc có chút ngoài ý muốn, không nghĩ hấn cư nhiên cẩn thận, sẽ phát hiện động tác nhỏ của nàng, biểu tình sung sướng đáp lời.

Trên đường cái náo nhiệt, hai bên bày quán cũng thường thét to, ngẫu nhiên còn có thanh âm tiêu hài từ cười huyên náo. Nam Cung Dục tuần đặt cùng Ngải Vi tiểu lệ đi cùng một chỗ cũng thành một phong cảnh mỹ lệ không thể bỏ qua.

Ngải Vi tuy rằng thường xuyên ra phủ nhưng mỗi lần đều vội vội vàng vàng, căn bản không có thời gian đi dạo. Lần này ra ngoài, nàng tò mò nhìn khắp nơi, tay cũng không ngừng cầm lấy đồ vật ở quầy hàng nhìn xem, giống như tiêu hài từ chơi đến vui vẻ vô cùng.

Nam Cung Dục dờ khóc dờ cười nhìn động tác Ngải Vi như tiêu hài từ, con người hiện lên một tia sùng nịch ý cười. Hấn cảm giác bộ dáng Ngải Vi hiện tại tựa như chim nhỏ rời lồng sắt, vui sướng khắp nơi bay múa. Ánh mắt theo sát thân ảnh của nàng, lặng lẽ đi theo phía sau, biểu tình tự nhiên.

"Thích sao?" Đang lúc Ngải Vi tò mò nhìn một cái tượng đất cầm ở trong tay thanh âm, Nam Cung Dục từ tính dễ nghe vang lên.

"Cô nương, mua một cái đi? Lão phu có thể giúp nặn hai người ở bên nhau." Một vị lão gia gia cười ha hả nhìn Ngải Vi nói, ánh mắt cũng quét về nam tử phía sau.

"Thật vậy chăng? Thật tốt quá, lão gia gia, ngài giúp ta nặn một nam một nữ cùng nhau." Ngải Vi liếc mắt Nam Cung Dục, hưng phấn nói.

"A, hảo, các người đợi một lúc, nhanh thôi." Lão gia gia cười ha hả lấy đất, biểu tình chuyên chú, mặt hạnh phúc cười nhạt.

"Xong rồi!" Chốc lát, lão gia gia đem tượng đất nặn xong, cười nhạt đưa cho Ngải Vi.

"Oa, giống! Lão gia gia, ngài giỏi quá." Ngải Vi tiếp nhận tượng đất, hưng phấn nói. Tượng đất nói cái gì cũng có bảy tám phần giống, tay nghề người cổ đại cũng thật tuyệt, so với bức họa hiện tại còn rất thật.

"A, tiểu nha đầu, thích liền tốt." Lão gia gia cũng cười ha hả, biểu tình tràn ngập hạnh phúc.

"Phong, trả tiền!" Nam Cung Dục nhìn đầy mặt nàng hứng thú dạt dào, tâm tình cũng thực sung sướng, kéo tay nàng hướng tứ lầu đi đến, cũng nhàn nhạt phân phó Phong đưa tiền.

Trong phòng ghé lò, Ngải Vi lúc này cũng hứng thú mà nghiên cứu tượng đất, một hồi nhìn tượng đất, một hồi nhìn Nam Cung Dục, khi thì ngạc nhiên, khi thì ngây ngô cười, trong miệng cũng không biết nói thăm cái gì, dường như đã quên bản thân ở nơi nào.

"Vi Nhi, ăn cơm." Nam Cung Dục dờ khóc dờ cười nhẹ nhàng gõ cái trán của nàng, ôn nhu sùng nịch nói. Nha đầu này cư nhiên có thể nghiên cứu cái này lâu như vậy, từ khi vào đến bây giờ, vứt hấn sang ở một bên, một câu cũng chưa nói chỉ xem cái này.

"Ách, đồ ăn nhiều như vậy!" Ngải Vi bất tri bất giác nhìn trước mắt xuất hiện một bàn lớn đồ ăn. Hai người ăn hết sao? Không cần lãng phí nha?

"Từ từ ăn, không vội." Nam Cung Dục cười khẽ ra tiếng, hoàn toàn không cảm thấy nhiều. Có lẽ bọn họ có quyền thể cảm thấy thực bình thường, cũng không để ý đến bá tánh cực khổ. Bữa này nếu dư còn có thể cho những người nghèo khổ ăn.

"Về sau đừng gọi nhiều đồ ăn, đủ ăn là được, ở trong phủ cũng nên như vậy. Lãng phí thực đáng xấu hổ." Ngải Vi nhìn trước mắt một đồng lớn món ăn, không chiếc đũa, nhíu mày nhìn Nam Cung Dục đề nghị.

"Được, đều nghe Vì Nhi, nhanh ăn đi." Nam Cung Dục nghe nàng nói, hơi hơi sững sốt, không nghĩ tới nàng tiết kiệm. Hoàn hồn, cảm thấy gấp đồ ăn cho nàng, ngửi khí tràn ngập sùng nịch cùng thương tiếc.

"Ân, người cũng ăn." Ngải Vi gật gật đầu, trong miệng phình phình, nói mơ hồ không rõ, biểu tình tràn ngập sung sướng cùng hạnh phúc...

Trong sương phòng xuất hiện không khí ấm áp, thật lâu sau...

"Ta đi nhà xí." Ngải Vi đứng lên sờ bụng căng, gương mặt nói, không đợi Nam Cung Dục đáp lại, mang theo khuôn mặt nhỏ ửng đỏ nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Có người muốn giết đại ca

Editor: Từ Diệp

"Việc này người phải cẩn thận chút, ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài." Khi Ngải Vi đi nhà xí về, ở một góc bỗng nhiên nghe được thanh âm hai người nói chuyện, định không muốn xen vào việc người khác, lại nhân lúc bọn họ nói liên tởm dừng bước, chờ bên cạnh.

"Được, ta đã biết, có gì lo lắng, chờ giải quyết Dương Quý anh em chúng ta liền có thể thăng quan phát tài." Một thanh âm lỗ mãng đắc ý vang lên, dường như mọi thứ đang nắm giữ trong tay hắn.

"Nhưng phải cẩn thận, người còn nói. Nơi này nhiều người, cẩn thận tai vách mạch rừng." Một nam tử khác tương đối cẩn thận hơi giận dữ chỉ trích, cũng bắt đầu đi.

"Được, mau nói, nên làm như thế nào?" Nam tử bị chỉ trích cũng có chút không kiên nhẫn, cần phải cẩn thận sao? Nơi này cũng chỉ có hai người bọn họ, ai có thể nghe được?

"Người phải cẩn thận chút. Chủ tử bảo chúng ta mau chóng xử lý Dương Quý, hắn mới không có nỗi lo về sau, hiện giờ kế hoạch nên thực hiện, người phân phó người trong phủ bắt đầu hành động." Nam tử có chút bắt đầu đi. Việc này cũng không phải đùa giỡn, sự tình quan trọng, không thể có nửa điểm sai lầm.

"Dương Quý? Xử lý? Chẳng lẽ đang nói đại ca?" Ngải Vi nghe được thanh âm xuất hiện hai lần đều nói Dương Quý, có chút nghi hoặc, nói thầm. Nào biết không chú ý tới dưới chân, muốn lui về phía sau lại đột nhiên đâm lên đồ vật trên mặt đất, xuất hiện thanh âm "lạch cạch".

"Ai, ai ở bên ngoài?" Một nam tử nghe được tiếng vang, lập tức lớn tiếng hét to, chạy tới nghe tiếng bước chân.

"Không xong, bị phát hiện." Ngải Vi vừa nghe bọn họ phát hiện, nhanh chạy về sương phòng, nói đùa chứ ở thế kỷ 21 nàng chính là quân quân điện kinh, con đường này không tính gì nhưng trong lòng run sợ.

Cửa phòng bị Ngải Vi dùng sức đẩy ra, sau đóng lại, người lại dựa ở cửa thở phào. Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi không thể hiểu được, nhũn nhũn, mềm nhệ nói: "Làm sao vậy?"

"Kỳ quái, người đâu rồi, hình như chạy hướng này." Đang lúc Ngải Vi muốn trả lời Nam Cung Dục, lại nghe thanh âm ngoài cửa hành lang vang lên. Chỉ có thể dùng tay đặt lên miệng "Suyt".

"Người có phải nghe lầm? Có lẽ không có người, chỉ có con vật đi qua." Một nam tử khác không kiên nhẫn nói, người này lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ, rõ ràng không có ai, lại nói có người, chạy nhanh như vậy, ngay cả thân ảnh cũng chưa nhìn thấy, ngược lại thấy một con mèo cùng gà...

"Chẳng lẽ thật sự nghe lầm, hình như có tiếng bước chân." Nam tử lắc đầu, không xác định nói.

"Thôi, trở về đi, chính sự quan trọng." Trong đó một giọng nói vang lên, hai người cũng dần dần đi càng ngày càng xa...

Ngải Vi nghe được bên ngoài có tiếng bước chân rồi đi, cúi tay vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu thấy mắt Nam Cung Dục sáng như được nhìn chăm chăm nàng, chờ nàng giải thích. Nàng nhẹ nhàng đi qua, đầu dựa vào, ôm lấy hắn: "Còn may bọn họ không phát hiện, nguy hiểm thật!"

Nam Cung Dục cúi tay cũng ôm nàng, vuốt ve mái tóc của nàng, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người nàng. Biểu tình tự nhiên nói: "Chuyện gì gấp thành như vậy, không phải đi nhà xí sao?"

"Đúng vậy, nhưng lúc ta trở về không cẩn thận nghe bọn họ nói chuyện, thiếu chút nữa bị phát hiện, còn nhanh trốn." Tim Ngải Vi lúc này còn đập "bang bang", quá kích thích. May mắn mình nhanh nhẹn, nếu không không biết sẽ như thế nào?

"Nói chuyện? Nàng nghe được cái gì?" Nam Cung Dục cho rằng nàng tò mò nghe lén một ít chuyện râu ria, cười khể hời.

"Ách, bọn họ muốn giết đại ca." Ngải Vi căn bản không chú ý tới biểu tình Nam Cung Dục, lại càng không biết ý hắn, có chút lo lắng.

"Đại ca, nàng nói ai? Dương Quý?" Sắc mặt Nam Cung Dục khẽ biến, bắt tri bất giác lực tay gia tăng, tựa hồ có chút sốt ruột hỏi.

"Ân, đúng vậy, đáng tiếc ta không nghe được phương thức cụ thể. Ách, người làm đau ta, Dục." Ngải Vi bỗng nhiên cảm giác được cánh tay hơi hơi đau, cau mày, nhẹ giọng hô.

"Nàng không sao chứ, ta chỉ lo lắng Quý." Nam Cung Dục nhanh thả lỏng tay, nhẹ giọng giải thích.

"Không có việc gì, ta biết người lo lắng hắn, chúng ta vẫn nên về đi, nhanh nói hắn cẩn thận một chút." Ngải Vi biết hắn nóng vội an nguy bằng hữu, cũng không để ý một chút đau đớn kia. Huống chi Dương Quý cũng coi như đại ca nàng.

Tuy rằng nàng hiện tại nghe bọn họ tính toán ra tay với Dương Quý, nhưng chủ mưu là ai, cách động thủ ra sao căn bản không biết, đây mới là chuyện khiến lòng nóng như lửa đốt.

"Ừ, được rồi, chúng ta về trước, ta lại nói với bọn họ." Nam Cung Dục dắt tay Ngải Vi, vừa đi vừa nói chuyện. Con người hiện lên một tia lo lắng. Hắn sơ suất quá, thế nhưng không nhắc nhở bọn họ cẩn thận một chút, bản thân cũng xem nhẹ.

“Phong, lập tức đi phủ tướng quân nhìn xem Quý có ở trong phủ không? Truyền lời, bảo hẩn lại đây một chuyến.” Nam Cung Dục ở thư phòng lạnh lùng giao phó, biểu tình ngưng trọng chấp bút như viết gị đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Tới cầu hôn

Editor: Từ Diệp

Trong chốc lát, Phong từ Dương phủ trở về, thần sắc tựa hồ có điểm lo lắng, nói: “Vương gia, Dương lão phu nhân nói, Dương tướng quân một hai ngày trước đi ra ngoài làm việc, không trở về.”

“Cái gì? Không trở về, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Người lập tức đem phong thư này giao cho Hùng, sai người tiếp tục tìm Quý.” Con người Nam Cung Dục hiện lên một tia khó hiểu cùng kiên quyết, bình tĩnh giao phó.

“Ân, thuộc hạ lập tức làm ngay.” Phong đáp ứng, nhận phong thư, vội vàng xoay người rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, không khí trong lành, ánh nắng tươi rói, Dục Vương phủ xuất hiện vị khách không mời mà đến, khiến người ta thật sự khó hiểu, hơn nữa nghe nói muốn tới cầu hôn, làm người không hiểu được?

“Không biết Triệu lão gia tới phủ có chuyện gì?” Nam Cung Dục ngồi ở chủ vị đại sảnh, bưng lên một ly trà, nhàn nhạt uống, khách khí hỏi.

“A, lão phu đích xác có một chuyện muốn nhờ, không biết Vương gia có thể đáp ứng không?” Triệu Thâm ý vị thâm trường nói. Trong lòng kỳ thật cũng thực chờ mong, không biết vị tiểu cô nương kìa là người phương nào? Hẩn lần giấu cháu trai tới cầu thân, muốn cho hẩn kính hi. .

“Hừm? Triệu lão gia không ngại nói, nếu bản vương đáp ứng được, tự nhiên sẽ đáp ứng.” Nam Cung Dục có chút ngoài ý muốn. Hẩn không rõ cùng Triệu gia có giao tình gì, vì sao hôm nay tới nơi này nói có việc muốn nhờ? Con người hiện lên một tia khó hiểu. .

“Là việc này, không biết vương phủ có vị kều Ngải Uy cô nương, lão phu thực thích, muốn cô nương ấy thành cháu dâu, không biết Vương gia có chấp nhận?” Triệu Thâm cười ha hả, dùng tên nam nhân, hiển nhiên không biết tên thật là gì? Nhưng thần sắc lại tràn ngập chờ đợi và cao hứng. Nghĩ thầm, nếu có thể thành công, có cháu dâu, thực mau càng có thể ôm chặt trai. .

Nam Cung Dục nghe vậy, sắc mặt đại biến, mặt âm trầm lạnh lùng, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh như băng. Tên Ngải Uy, hẩn liền nghĩ đến khả năng chính là Vương phi Ngải Vi, hai cái tên cùng âm. Híp mắt nhìn Triệu Thâm, Triệu Thâm là gia gia Triệu Duyên, chẳng lẽ vì Triệu Duyên mà đến?

Nghĩ ngợi, tay cũng bất giác nắm chặt ly trà, đột nhiên “Phanh” một tiếng, cái ly nứt ra, nước trà đổ đầy đất. .

Triệu Thâm hoảng sợ, không rõ nhìn Nam Cung Dục đột nhiên biến sắc, đang muốn nói chuyện, lại nghe thanh âm Nam Cung Dục trầm thấp từ tính vang lên: “Người đâu, tìm Vương phi lại đây.”

Triệu Thâm không rõ nguyên do, chẳng lẽ người này cùng Vương phi có quan hệ? Vì sao Dục vương đột nhiên kêu Vương phi ra? Trong lòng đáng ngờ không ngừng tăng lên, khiến ông chẳng thể nghĩ tới chính là, “Ngải Uy” trong miệng thế nhưng là Dục Vương phi Thượng Quan Ngải Vi.

Chỉ chốc lát sau, Ngải Vi trong một bộ váy màu lam nhạt, thần thái sáng láng từ bên ngoài đi vào, người chưa tới, thanh âm đã có, vui vẻ nói: “Dục, tìm ta có việc sao?”

Hồi lâu không thấy hẩn trả lời, ngược lại nhìn sắc mặt Nam Cung Dục âm trầm, sắc mặt lạnh nhạt, có chút không thể hiểu được, mặt mang nghi hoặc muốn chạy gần hẩn, ánh mắt lại nhìn tới người bên cạnh thì liền thấy, kinh ngạc lên tiếng: “Triệu gia gia, ngài cũng ở đây?”

Triệu Thâm sững sốt, vị Vương phi này sao quen mặt, còn biết thân phận của ông, chẳng lẽ nàng chính là người trong lòng Duyên Nhi? Trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng dù sao cũng là người từng trải, liền khách khí nói:

“Gặp qua Vương phi, không biết Vương phi sao biết thân phận lão phu?”

Ngải Vi nghe vậy, trong lòng “Àm” một chút, thầm kêu “Không xong!” ánh mắt cũng ngay sau đó nhìn về phía Nam Cung Dục, chỉ thấy hẩn cũng đang mang vẻ mặt âm trầm, gợn dù nhìn chằm chằm nàng.

“Cái kia. . . Triệu gia gia, ta quen biết Triệu Duyên đại ca, cho nên tự nhiên biết ngài, không biết Triệu gia gia tới nơi này có chuyện gì?” Ngải Vi căng da đầu hỏi, trông mắt xoay chuyển, không dám lại nhìn Nam Cung Dục.

“Hà? Không biết Vương phi như thế nào nhận thức Duyên Nhi? Lão phu tới thay Duyên Nhi cầu hôn, không biết Ngải Uy cô nương ở nơi nào?” Triệu Thâm tuy có nghi hoặc, vẫn lên tiếng hỏi.

Lời này vừa nói ra, chỉ nghe thanh âm “Phanh” vang lên, Nam Cung Dục một lần nữa cảm lấy cái ly bóp nát, nước tràn trên mặt đất, ánh mắt thâm thúy u ám, mặt lộ vẻ sắc lạnh, âm trầm nhìn chằm chằm Ngải Vi, cả người tản ra hàn khí và hơi thở lạnh như băng.

Ngải Vi ngốc, nàng không nghĩ tới mục đích Triệu Thâm tới đây lại là cái này? Hoàn hồn có điểm khó tin được mà lặp lại lời “Triệu gia gia, ngài nói ngài muốn cầu hôn?”

Triệu Thâm nhìn thái độ Nam Cung Dục, còn có Ngải Vi kinh sợ, cũng đại khái đã biết nguyên do. Chỉ là ông híp mắt, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, vẫn cứ nhàn nhạt nói “Đứng vậy, không biết Vương phi có biết cô nương kìa?”

“Ách, cái kia. . . Cái kia Triệu gia gia, ngài phải thất vọng, Ngải Uy kỳ thật là ta nữ già nam trang.” Ngải Vi bất đắc dĩ, chỉ nói toàn bộ, buồn bực đến cực điểm, nàng sao lại không nghĩ tới sẽ nháo ra một vở diễn a!

“Gì? Người là nói nữ oa kia chính là người? Duyên Nhi biết thân phận của người sao?” Triệu Thâm tuy rằng đã đoán được, nhưng nghe nàng chính miệng thừa nhận vẫn có chút kinh ngạc. Ngờ khi hơi mang kích động nói. Trong lòng cũng có chút đáng tiếc, nữ oa tốt như vậy lại là Dục Vương Phi.

“Ách, chuyện đó, khả năng không biết. Ta cũng chưa nói qua, thực xin lỗi Triệu gia gia, ta không nên dấu diếm thân phận.” Ngải Vi áy náy, nàng từ trước cho tới nay cũng chưa nói cho bọn họ thân phận thật sự, mới xảy ra trò khôi hài hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Chàng không tin ta

Editor: Từ Diệp

"Ai, thôi, do lão phu không biết rõ đã mạo muội, Duyên Nhi cũng không hiểu, việc này dừng tại đây. " Triệu Thâm lắc đầu, đứng lên hơi hơi khom lưng tạ lỗi, chân thành nói:

"Vương gia, Vương phi, thỉnh thứ lỗi."

"A, Triệu gia gia, ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy, ta cũng có sai." Ngải Vi nhanh đi qua đỡ Triệu Thâm, nói lời xin lỗi, ánh mắt cũng quét về phía Nam Cung Dục, hy vọng hắn có thể một câu.

Nam Cung Dục tuy rằng cos giận nhưng cũng không phải loại người vô lý, liền đứng dậy đạm nhiên nói: "Triệu lão gia, không cần như thế, việc này cũng là hiểu lầm, bỏ qua thì tốt. "

"Hảo, đa tạ Dục Vương thông cảm, lão phu cáo từ." Triệu Thâm gật đầu nói. Nhìn về phía Nam Cung Dục, mắt đen lại hiện lên một tia khiến người không phát giác được, xoay người đi ra ngoài.

"Triệu gia gia, đi thông thả." Ngải Vi khách khí có lễ nói, nhìn theo hắn rồi đi...

Ngải Vi vừa định xoay người giải thích việc này, lại không nghĩ rằng Nam Cung Dục sớm đứng bên người nàng, theo quán tính, "Phanh" một tiếng, Ngải Vi hoa hoa lệ lệ đụng phải hắn.

"Ai da, đau!" Ngải Vi sờ sờ cái mũi, nhúu mày khó chịu, vẻ mặt ủy khuất, hơi mang tia đáng thương, thanh âm trầm thấp nói.

Nam Cung Dục tuy sinh khí, nhưng nhìn nàng khóc nước mắt kêu lên, biểu tình đau đớn, lại thực đau lòng, duỗi tay vuốt ve cái mũi, cúi đầu hơi hơi thở khí, ôn nhu như nước nói "Rất đau sao? Ngoan, thôi liền không đau."

Ngải Vi sững sốt, cái trán xẹt qua mấy đường hắc tuyến, hắn đang hù tiểu hài tử ba tuổi sao? Đang muốn nói chuyện, lại bỗng nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi, con người hiện lên một tia gào hoạt, quyết định tương kế tựu kế, tiếp tục giả đáng thương.

"Đau, ai bảo chàng đứng sau ta." Cái miệng nhỏ hơi chu, ủy khuất rồi lại hơi mang ý oán trách mà lên án. Đôi mắt cũng chớp chớp, có chút hỗn loạn nhìn Nam Cung Dục.

Nam Cung Dục đau lòng mà hùa theo nàng, ngữ khí tràn ngập sùng nịch, triu mến, ôn nhu như nước: "Hảo, đều do ta sai, ta sai, được rồi đi?"

Ngải Vi ở trong ngực Nam Cung Dục vụng trộm cười, biểu tình tràn ngập đắc ý cùng hạnh phúc. Trong lòng thầm nghĩ, hắn hẳn đã quên chuyện vừa rồi?

Nào biết còn không đủ đắc ý, nghe đến âm thanh trầm thấp: "Vi Nhi, không đau thì nên nói chính sự."

"Chính sự? Cái gì?" Ngải Vi giả ngây giả dại, vẻ mặt mê mang hỏi. Trong lòng lại bất đắc dĩ bi ai, sao người này còn nhớ tới chuyện này?

Không phải đã quên sao?

"Nàng cư nhiên gạt ta gặp mặt Triệu Duyên? Còn gặp gia gia hắn?" Nam Cung Dục vừa nói tới chuyện này, ánh mắt nhúu lại, đáy mắt hiện lên một tia phẫn nộ, lộ ra từng trận lạnh lẽo đến xương. Hắn thế nhưng không biết nàng khi nào đi ra ngoài, cư nhiên dám lừa hắn, nếu không phải nàng là Vương phi, chẳng lẽ muốn cầu hôn thành công? Nghĩ chuyện này, lại không nghĩ rằng mình sớm ghen tuông, mặt đầy cảm giác chiếm hữu.

"A, Dục, chàng ghen ư?" Ngải Vi giống như phát hiện tân đại lục, đôi mắt chớp chớp, cười hi hi nói.

"Như thế nào, đừng chuyển đề tài, nhanh trả lời." Trên má Nam Cung Dục khó xuất hiện một tia đỏ ửng, thần sắc có điểm thẹn quá thành giận gằn nhẹ.

"Ách, lần trước ta đến y quán, sau đó vừa vặn gặp phải Triệu đại ca, hắn mời ta chẩn mạch cho Triệu gia gia xem, ta cũng không vô duyên vô cớ chạy tới gặp hắn. " Ngải Vi luyện thuyên kể lại, bắt đắc dĩ giải thích. Nghĩ thầm, người này ăn dấm không dễ chọc. Bất quá, trong lòng cũng ngọt ngào, ít nhất chứng minh hắn để ý nàng..

"Thật sự? Nàng và Triệu Duyên không có việc gì giấu ta?" Nam Cung Dục hiển nhiên có chút không tin Ngải Vi nói, nhưng nhìn vẻ mặt Ngải Vi vô tội, lại cảm thấy mình để ý quá mức, đành phải lần nữa ra tiếng xác nhận.

"Thật sự, làm gì gạt chàng? Dục, chàng không tin ta?" Tròng mắt Ngải Vi xoay chuyển, ngay sau đó một bộ dáng vô cùng đáng thương, mặt ủy khuất, môi dưới cắn chặt, bộ dạng như con thú nhỏ chực khóc.

"Ta..." Nam Cung Dục vốn dĩ rất tức giận, nhưng nhìn Ngải Vi kia nũng nịu ủy khuất, khuôn mặt lãnh ngạo, đạm nhiên nháy mắt tiêu tan, giống như tuyết liền nở rộ... Thế nhưng rốt cuộc nói không nên lời dù nửa câu.

Nam Cung Dục ôm Ngải Vi, nhẹ nhàng than một tiếng khí, ôn nhu rồi bá đạo nói: "Ta không phải không tin nàng, không tin hắn, về sau không chấp nhận nàng cùng Triệu Duyên đơn độc ở chung, ta sẽ ghen."

Ngải Vi sững sốt, người này bá đạo như vậy, ngay cả quyền lợi qua lại với bằng hữu đều không có sao? Nhưng vừa nghe đến hắn nói hắn sẽ ghen, trong lòng lại ngọt. Nhưng về sau lại nói, không cùng hắn so đo. Ngay sau đó tâm tình sung sướng mà lâm ngừng: "Hảo, về sau ta sẽ chú ý, chàng đừng nóng giận."

Nam Cung Dục nhìn bộ dáng tiểu nữ nhân, trong lòng ghen tuông và tức giận hoàn toàn tiêu tan, nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, hơi thở ướt nóng phun ở cổ Ngải Vi, chọc đến nàng cả người cứng đờ, cảm giác tê dại như điện lưu lên lõi toàn thân, cũng tà tử bá đạo nói: "Vi Nhi, đừng gạt ta, về sau không được gạt ta, biết không?"

Ngài Vi bắt đầu dĩ cảm thán, này nha bá đạo như vậy a, ánh mắt cũng né tránh, bỗng nhiên lại nhìn đến tay trên vai nàng tựa hồ có điểm tơ máu, cau mày liền duỗi tay nắm tay hắn, mặt lộ vẻ lo lắng nói: "Tay chàng làm sao vậy, chảy máu cũng không biết?"

"Ách, không đáng ngại, có thể vừa rồi đập vỡ cái ly." Nam Cung Dục nói liền muốn bắt tay rút về, thần sắc có điểm bằng không.

"Chàng sao không biết yêu quý bản thân, bóp nát cái ly, nghĩ rằng có sức lớn sao?" Ngài Vi sốt ruột nói, cũng lấy khăn nhẹ nhàng lau tay hắn, cẩn thận xem có vết thương quá sâu.

"Không được, lấy chút thuốc." Ngài Vi trái nhìn một cái phải nhìn một cái, tuy rằng tay không bị thương nặng, chỉ là bị thương bên ngoài, nhưng trong lòng vẫn không yên tâm, quyết định lấy thuốc hạ sốt tới để ngừa vạn nhất bị cảm. Lôi kéo hắn liền vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Người không tự do sao?

Editor: Từ Diệp

"Không cần, vết thương nhỏ không tính gì, nàng đừng vội." Nam Cung Dục nhìn đến Ngài Vi nôn nóng, nhẹ nhàng ôm eo nàng, ôn nhu nói. Biết nàng thật sự quan tâm hắn, trong lòng cũng vui vẻ.

"Hừ, ai nói? Chàng nghe ta, về sau dù gặp được chuyện gì cũng không được thương tổn chính mình; chàng là của ta, không được ta đồng ý, không được để bị thương, rõ chưa?" Về mặt Ngài Vi tức giận mà gào thét, hai mắt bốc hỏa, sắc mặt hiện lên tia tức giận. Trong lòng càng tức giận không ngừng, người này như thế nào, thích tự ngược sao? Cư nhiên tổn thương tổn bản thân?

"A, được, về sau sẽ không để bản thân bị thương nữa." Nam Cung Dục nhìn Ngài Vi để ý hắn, nóng vội chặn vết thương, sớm đem bất mãn vừa rồi vứt lên chín tầng mây, trong lòng càng âm thầm vui mừng, hoa nở rộ trong lòng, khuôn mặt tuấn đạt hơi mỉm cười, tràn ngập nhu tình cùng sung sướng.

"Không được, chàng phải hứa." Ngài Vi nghĩ, đột nhiên nghiêm túc nhìn hắn.

"Hứa cái gì?" Nam Cung Dục buồn cười nhìn Ngài Vi trong lòng ngực, mang theo một chút ngả ngón trêu đùa.

"Hừ, giả ngu? Rốt cuộc nói hay không?" Ngài Vi bất mãn nhìn chằm chằm Nam Cung Dục, hừ lạnh, thần sắc mang theo tức giận.

"Hào, ta nói, ta nói." Nam Cung Dục giữ chặt tay Ngài Vi, về mặt càng thêm mỉa mai, thanh âm từ tính dễ nghe ở bên tai nàng, ôn nhu nói: "Nam Cung Dục là của Thượng Quan Ngài Vi, bảo đảm về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, sẽ không để bản thân bị thương, hoàn hảo vô khuyết thuộc về Thượng Quan Ngài Vi, còn phải bảo vệ nàng, yêu nàng một đời một kiếp."

Ngài Vi sững sốt, ánh mắt đại ra, ngửa đầu si ngốc nhìn hắn, không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy. Nàng chỉ muốn cho hắn bảo đảm đừng để mình hại mình, cũng không có bảo hắn nói lời âu yếm! gương mặt hiện ra một tia đỏ ửng, hơi ngượng ngùng, miệng nhỏ tựa như hoa anh đào, chọc người dự hoặc.

Ánh mắt Nam Cung Dục đột nhiên trở nên thâm thúy u ám, khuôn mặt từ từ, tuấn tú cũng hiện lên ý cười, tay nhẹ nhàng nâng nàng lên, hai người tựa hồ đã không có khoảng cách, thâm tình mềm nhẹ hôn nàng.

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, cả phòng một mảnh ôn nhu, hết thảy vô cùng yên tĩnh...

Hoàng cung chính là không giống nhau, toàn bộ Ngự Hoa Viên sinh trưởng bùng bùng, muôn hoa đua thắm khoe hồng, ánh nắng chiếu khắp nơi, đủ loại hoa có vẻ càng thêm diễm lệ. Ngài Vi không tự chủ được nhắm mắt hít sâu, biểu tình tràn ngập thỏa mãn cùng thoải mái, sung sướng hưởng thụ thiên nhiên...

"Dục Vương Phi, nương nương nhà ta mời đi qua." Ngài Vi đang lúc tự mình say mê, một tiểu cung nữ thần sắc ngao mạn nói.

"Nương nương nhà người? Là vị nào?" Ngài Vi mở mắt ra có điểm mê hoặc hỏi, nàng không nhớ rõ có quen biết nương nương trong cung.

"Nương nương nhà ta là Hứa Quý Phi - Hứa Linh, thỉnh Vương phi qua đi?" Tiểu cung nữ tựa hồ có chút không kiên nhẫn nói. Biểu tình cũng tựa hồ có chút bộ dáng khinh thường. Tựa hồ muốn nói, ngay cả Hứa Quý Phi cũng không biết, còn làm Dục Vương Phi a? Quá kiến thức hạn hẹp đi?

"Vương phi, có thể có âm mưu không?" Tiểu Tinh đến gần Ngài Vi, nói nhỏ ở tai, biểu tình lo lắng.

"Dục Vương Phi, có thể nhanh không? Đợi lát nữa nương nương trách tội, nô tỳ không dám đương nổi." Tiểu cung nữ nhìn Tiểu Tinh nói thầm cái gì, tựa hồ có chút nóng vội, ngẩng khi cũng hơi chút cầu xin.

"Dẫn đường, đi thôi." Ngài Vi cau mày nhẹ giọng nói. Nghĩ thầm là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, nếu thật Hứa Quý Phi muốn tìm phiền toái, lần này không đi, ngược lại phiền phức rơi xuống, còn không bằng đáp ứng lời mời, tùy cơ ứng biến. Chỉ là có chút không hiểu, Hứa Quý Phi vì sao phải làm như vậy, bọn họ quen nhau sao? Chẳng lẽ thật không ác ý?

"Nương nương, Dục Vương Phi tới rồi." Tiểu cung nữ dẫn chủ tớ Ngài Vi vào một góc đình hóng gió, cảnh sắc không tồi, tựa hồ còn có hồ nhỏ, Hứa Quý Phi giống như đang ngắm hoa, cho cá ăn.

"Gặp qua Quý Phi nương nương, không biết nương nương tìm thần thiếp tới có chuyện gì?" Ngài Vi cười khê ra tiếng, cũng trực tiếp hỏi. Nhưng thật ra Tiểu Tinh có chút khản trương nhìn bốn phía có dị tượng không...

"Hửm? Dục Vương Phi tới? Nhanh, mau tới nơi này, người xem nơi này cá bơi đến nhiều, thật vui vẻ." Mặt Hứa Linh mang tươi cười vaaxy tay về phía Ngài Vi, nhìn qua không giống loại nữ nhân âm hiểm độc ác. Chỉ thấy nàng mặc một bộ váy hồng nhạt, khoác áo choàng hơi mỏng, da trắng nõn nà, thoát nhìn như sương mai mặt trời mùa xuân, tươi mát. Ngài Vi trong lòng có chút kinh ngạc, Hứa Quý Phi hắn ba mươi mấy rồi, còn trẻ, phương pháp dưỡng da ở cổ đại cũng thật đáng tham khảo...

"Chúng nó bơi thật sự vui vẻ a, tự do tự tại, thật tốt." Ngài Vi cũng say mê nói, nàng không chút suy nghĩ nói những lời này ra, cũng không có cảm thấy không đúng, nhưng mà ở trong tai Hứa Linh, biến thành một loại ý tứ khác.

"Nga? Dục Vương Phi thực hâm mộ cuộc sống này, người hiện tại không tự do sao?" Hứa Linh quay đầu, tựa hồ lơ đãng nói, con người lại hiện lên một tia tính kế.

"Ách, không, thần thiếp hiện tại thực tốt, chỉ tùy tiện nói, thỉnh nương nương đừng để ý." Ngải Vi nhanh trả lời. Trong lòng cũng nhanh ứng biến, ở hậu cung giết người không đền mạng, tùy tiện một câu đều có khả năng rước họa sát thân, vô ngữ sờ đầu mình, chửi thầm...

"A, không có việc gì, bốn cung cho rằng người lạc vào trong cảnh." Hứa Linh cười ha hả nói, cũng nhẹ nhàng đến gần Ngải Vi, dưới chân dường như dẫm phải cái gì, nhắm thẳng trên người Ngải Vi đánh tới. Mà Ngải Vi xuất phát từ bản năng, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng ra tay đỡ lấy nàng.

"Nương nương, ngài không có việc gì chứ?" Tiểu cung nữ nồn nóng chạy tới đỡ Hứa Linh, cũng đụng phải Ngải Vi, hỏi. Thần sắc hiện lên đắc ý.

"Không có việc gì, nha đầu này gặp cái gì, còn không xin lỗi Dục Vương Phi." Hứa Linh giận dữ răn dạy tiểu cung nữ, con người lại hiện lên tia ý vị không rõ...

"A, Dục Vương Phi, thực xin lỗi, nô tỳ nhất thời lo cho nương nương, không nghĩ tới đụng phải ngài, thỉnh Vương phi thứ tội." Về mặt tiểu cung nữ kinh hoàng thất thố, vội vàng quỳ xuống xin tha.

"Bốn phi không có việc gì, đứng lên đi?" Ngải Vi nghĩ nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, nhàn nhạt nói. Chỉ là bỗng nhiên bị nàng ta đụng phải, hoảng sợ, chính mình cũng không có việc gì, huống chi người ta cũng sốt ruột chủ tử, có gì sai?

"Tạ Dục Vương Phi không phạt. " Tiểu cung nữ nơm nớp lo sợ nói, đôi mắt lại cũng đồng thời hướng về phía Hứa Linh, tựa hồ ám chỉ cái gì...

"Hào, nha đầu này, còn không nhanh lên, về sau đừng lỗ mãng, may mắn gặp được Dục Vương Phi đại nhân không trách tiểu nhân, bằng không có người chịu tha." Mặt Hứa Linh mang mỉm cười nói tiểu cung nữ, nhìn qua giống như chủ tử hào phóng, hòa ái dễ gần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đừng xa lánh ta

Editor: Từ Diệp

"Nương nương khách khí, thần thiếp không dám nhận." Ngải Vi nghe vậy, khoe miệng quát thẳng tới, nhưng cũng khách khí có lẽ. Nghĩ thầm, ta không như các người lại nhân hạ, không có việc gì tìm việc làm...

"A, tốt, bốn cung nghĩ yến hội cũng bắt đầu rồi, đi trước một bước, Dục Vương Phi, người tùy ý." Hứa Linh ôn nhu hòa khí nhìn Ngải Vi nói, xoay người trong phút chốc, con người lại hiện lên một tia ngoan độc cùng khoe khoang.

"Vương phi, người không sao chứ." Tiểu Tinh nhìn Hứa Quý phi đi xa, có chút khản trương đỡ Ngải Vi, mặt suy tư.

"Không có việc gì, người đừng lo lắng, chúng ta cũng đi thôi." Ngải Vi nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Tiểu Tinh, nhàn nhạt nói. Trong lòng lại âm ập, có người chân chính quan tâm mình cảm giác thật tốt.

Ngải Vi vừa đi vừa tự hỏi Hứa Linh này rốt cuộc muốn làm gì? Thật sự đơn thuần tâm sự với nàng vài câu? Nếu không phải, tìm không ra nguyên nhân, nhưng bản thân cảm thấy chỗ nào không đúng?

"A..." Ngải Vi không chú ý dưới chân, chỉ lo nghĩ, lại không nghĩ rằng không cẩn thận dẫm phải hòn đá nhỏ, chân vừa dẫm, xuất phát từ bản năng hét to một tiếng, mắt thấy sắp té xuống, trong lòng nhắm mắt bị ai, xui xẻo a, cái này xong rồi...

Hồi lâu qua đi, lại phát hiện một chút cũng không đau, bên người còn có hơi thở người khác, mở mắt ra vừa thấy, sừng sốt, như thế nào là hấn?

Hoàn hồn, nhanh lui về phía sau vài bước, khách khí nói: "Đa tạ Thái Từ ra tay cứu giúp!"

"Vi Nhi, người cần gì phải xa lạ với ta như thế?" Trong mắt Nam Cung Thần hiện lên đau xót, sắc mặt tái nhợt nói với Ngải Vi.

"Ách, yến hội sắp bắt đầu rồi, ta đi trước một bước." Ngải Vi vội vàng chạy đi, trong lòng lại kêu oan a, chuyện gì a? Tuy rằng nàng có ký ức nguyên chủ, nhưng hiện tại tình cảm Thái Từ nhận không nổi.

Đừng nói để cho người khác biết không tốt, để Nam Cung Dục biết, nàng cũng khó giải thích a! Rốt cuộc với hấn có cảm tình là nguyên chủ mà không phải nàng, hiện tại nàng không muốn chọc phải phiền toái. Nhưng mà một màn này lại để Mục Nguyệt Nhi nhìn thấy...

Nam Cung Thần nhìn Ngải Vi vội vàng tránh thoát, sắc mặt âm trầm ngưng trọng, tâm lại hơi co rút đau đớn, chẳng lẽ không còn kịp rồi sao? Hơi thở dài một tiếng, đang định rời đi, lại phát hiện bên chân có kim thoa, khom người nhặt lên, nghi hoặc khó hiểu, nhìn qua tựa hồ là đồ vật trong cung của vị phi tần nào, như thế nào lại ở chỗ này?

Ngải Vi tới yến hội là lúc đại đa số người đã tới, nhìn quét một vòng, phát hiện rất nhiều người là mẹ con cùng nhau tới, lúc này dính vào nhau trò chuyện. Trong lòng càng thêm tin tưởng thật sự là tuyển phi yến, chỉ là nàng không rõ bảo nàng tới xem nào nhiệt gì?

"Gặp qua Dục Vương Phi!" Ngải Vi đang lúc nhìn đến Dương lão phu nhân muốn chạy qua, mọi người lại sôi nổi hành lễ nàng.

Ngải Vi sừng sốt, giống như bản thân đã quên đây là hoàng cung, lễ tiết rất nhiều, hoàn hồn nhanh chóng bình tĩnh, nói: "Miễn lễ... Các vị tùy ý!"

"Dục Vương Phi, tới nơi này." Dương lão phu nhân cười ha hả về phía Ngải Vi vẫy tay gọi nàng.

"Hào!" Ngải Vi cười khẽ gật đầu đi qua, biểu tình tràn ngập sung sướng. Thật tốt quá, rốt cuộc gặp được người quen...

Bất quá trong lòng cũng có chút tò mò, vì sao không thấy nương cùng muội muội?

Không phải gia đình thần tử nhà gái phải đến a? Ánh mắt lại lần nữa quét một vòng, vẫn không thấy...

"Vi Nhi, người tìm nương cùng muội muội sao?" Dương lão phu nhân cười ha hả hỏi, biểu tình tràn ngập quan tâm cùng thương tiếc.

"A, đúng vậy, bà nội có gặp qua sao?" Ngải Vi quay đầu lại cười khẽ hỏi, chẳng lẽ họ còn chưa tới?

"Thấy được, các nàng vừa rồi còn ở nơi này, hiện tại chắc ra ngoài, sẽ mau trở lại." Dương lão phu nhân ý cười đầy mặt, hiền lành nói.

"Nga, như vậy a, trách không được tìm không thấy." Ngải Vi gật đầu, nhẹ nhàng nói.

"Nhìn, các nàng vào." Dương lão phu nhân chỉ người trước cửa, nhẹ giọng đưa lỗ tai nói.

"Nương, tỷ ty ở nơi đó." Đang lúc Ngải Vi ngẩng đầu hướng cửa xem, vừa vặn gặp phải muội muội Thượng Quan Nhu Nhi chỉ vào nàng.

"Nương, Nhu nhi, lại bên này đi." Ngải Vi không để ý tới ánh mắt mọi người kinh ngạc, đứng lên vẫy tay nói.

"Hoàng Hậu nương nương đến, Quý Phi nương nương đến..."

Đang lúc Ngải Vi các nàng mới vừa ngồi xuống muốn mở miệng nói chuyện phiếm thì lại nghe thấy thanh âm bên ngoài vang dội. Chỉ thấy Hoàng hậu đi vào ung dung, mũ phượng, hoa phục, châu báu trang sức, kinh diễm động lòng người, khiến người không thể bỏ qua. Bên người đi theo một vị Hứa Quý Phi, đồng dạng là quý khí bức người, châu thoa lóng lánh, kèm Hoàng Hậu một chút.

"Gặp qua Hoàng Hậu nương nương, Quý Phi nương nương!" Mọi người quý xuống hành lễ.

"Miễn lễ!" Mặt Hoàng Hậu mang tươi cười nhìn mọi người, thanh âm ôn nhu uyển chuyển vang lên. Mọi người nghe vậy, sôi nổi đứng dậy vào chỗ...

"Các vị tự nhiên đi, hôm nay yến hội kỳ này cũng không có gì, chỉ là mời mọi người tề tụ tâm sự thôi." Hoàng Hậu hào phóng cười khẽ nói.

Tay Ngải Vi cầm chén trà, nhân nhả uống trà, nhìn vị ngồi ở chủ vị - Hoàng Hậu, trong lòng lại cảm khái vạn phần, mẫu nghi thiên hạ Hoàng Hậu quả nhiên không giống bình thường. Nói trước kia ở trên TV nhìn đến nữ nhân hậu cung đều cảm thấy có chút làm ra vẻ, hiện giờ chân chính gặp được, lại như lạc vào trong cảnh, nhưng lại không có cảm giác nàng ta làm ra vẻ, ngược lại là ôn nhu hiền thực, khí chất cao nhã, cao quý. Chẳng lẽ những người này che dấu tốt?

"Hoàng Hậu, không bằng đi ra ngoài một chút nhìn xem phong cảnh như thế nào?" Hứa Quý Phi nhìn về mặt Hoàng Hậu mang tươi cười nhẹ giọng dò hỏi.

"Hào, đi ra ngoài một chút cũng không tồi!" Hoàng Hậu đứng lên, cười khẽ gật đầu, uyển chuyển nhẹ nhàng đi ở phía trước, những người khác tự nhiên cũng theo theo đi ra ngoài.

"Cảnh sắc động lòng người, xuân ý dạt dào, các vị cô nương có hứng thú làm thơ giải trí một chút?" Hoàng Hậu hình như có ý vô tình mà đề nghị, cười ha hả nhìn các cô nương chưa lập gia đình, ánh mắt cũng xuất hiện một sợi tình quang cùng chờ mong.

Ngải Vi vô ngữ vỗ trán, nữ nhân cô đại thật bất đồng, mở miệng hay ngậm miệng là cảm kỳ thi họa giống, tha ta đi? Ta không có tình thơ ý họa, ngoại trừ hát, cái khác là dốt đặc cán mai, ngàn vạn lần đừng nhắc ta...

Ngải Vi nhìn quanh một vòng, cô nương đích xác rất nhiều, trừ Mục Nguyệt Nhi, Hứa Mộng Nhi ở ngoài, nhưng lại có thể nhìn đến trên mặt các nàng thần thái sáng láng, biểu tình muốn thể hiện. Đang lúc trong lòng Ngải Vi nói thầm, chuyện nàng lo lắng quả nhiên đã xảy ra...

"Hoàng Hậu, nghe nói, Dục Vương Phi, cảm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, không bằng cho nàng thể hiện trước đi?" Hứa Linh nhìn như cố ý vô tình nói, trong ánh mắt lại hiện lên một tia không có ý tốt...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Không thấy kim thoa

Editor: Từ Diệp

"Tốt, không biết ý Dục Vương Phi như thế nào?" Hoàng Hậu quay đầu lại, ôn nhu nhìn Ngải Vi.

"A, thần thiếp chỉ là múa rìu qua mắt thợ, thật sự không dám bêu xấu a, vẫn nên để các cô nương bắt đầu đi." Ngải Vi khách khí từ chối, nghĩ thầm Hứa Linh rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn nhìn nàng bị chê cười?

"Dục Vương Phi, người cũng đừng che giấu, ai cũng biết lần trước ở sinh thần Hoàng Thượng, người thể hiện phong thái, chẳng lẽ lần này khinh thường các vị?" Thanh âm Hứa Mộng Nhi không có ý tốt vang lên, trên khuôn mặt nhu mỹ xẹt qua một tia ngoan độc, đồ kị...

"Nha, được rồi? Bêu xấu." Ngải Vi bất đắc dĩ đáp lời, ngậm lại hoàng cung thật đúng là nơi ăn thịt người không học máu, động đậy liền bị chú ý, âm mưu, thật sự có chút phiền chán.

Nàng tận lực tránh mũi nhọn, vì sao có những người luôn bám nàng không buông...

Ngải Vi thầm kêu không xong, nàng căn bản không biết làm thơ, hiện giờ chỉ có thể mượn câu thơ người khác. Nhưng, muốn tìm câu thơ tương đối hay, đầu óc không ngừng tìm tòi ở trong sách xem qua.

Đôi mắt đảo qua một vòng, bỗng nhiên, nhìn thấy cách đó không xa có cây liễu, tinh thần tỉnh táo, có rồi, nhẹ nhàng ngậm nói:

"Bích ngọc trang thành nhất thụ cao,

Vạn điều thủy hạ lục ty thao.

Bất tri tế điệp thủy tài xuất,

Nhị nguyệt xuân phong tự tiền dao."

(Vịnh Liễu của Hà Tri Chương)

Vừa dứt lời, bốn phía ồ lên, mọi người mang vẻ mặt khiếp sợ. Dương lão phu nhân cũng mang vẻ tán thưởng, nghĩ thầm nếu tôn tử Quý Nhi cũng có thể gặp cô nương giống Ngải Vi, thật tốt biết bao a!

Trên mặt mỹ lệ của Hứa Mộng Nhi xẹt qua một tia hung ác nham hiểm, tay khẽ nắm chặt, trong lòng nói không nên lời, thật không cam lòng và ghen ghét, Thượng Quan Ngải Vi sao có thể may mắn như vậy, mỗi lần đều cho nàng dễ dàng bước qua. Hừ, đợi lát nữa xem ngươi có còn kiêu ngạo...

"Ân, không tồi, Dục Vương Phi quả nhiên không giống người bình thường," Hoàng Hậu vừa lòng gật đầu tán thưởng, quay đầu lại ôn hòa mà nói với mọi người nói: "Phía dưới có vị nào cô nương muốn thử?"

"A, nương nương, kim thoa sao lại không thấy?" Mọi người ở đây sôi nổi chuẩn bị thể hiện phong thái, ngoài ý muốn nghe thanh âm chói tai. Mọi người sôi nổi không rõ nguyên do, hơi bức nhìn nơi thanh âm nơi phát ra, đặc biệt là các tiểu thư chưa lập gia đình.

"Nha đầu chết tiệt kia, hô to gọi nhỏ cái gì?" Hứa Linh không vui lớn tiếng quát mắng.

"Nô tỳ đáng chết, chỉ là nô tỳ phát hiện trên đầu nương nương không thấy kim thoa, nhất thời nóng vội." Tiểu cung nữ quỳ trên mặt đất, rùng mình.

"Cái gì? K thoa không thấy? Đó là vật Hoàng Thượng thưởng, mất thì không tốt, nhanh tìm xem." Hứa Linh vừa nghe kim thoa không thấy, tay hướng trên đầu sờ, thế nhưng thật sự không có, ngờ khỉ tựa hồ cũng trở nên bối rối.

"Cô cô, có thể ngại buổi sáng không mang, quên mất." Mặt Hứa Mộng Nhi mang vẻ tươi cười nói, biểu tình lại tràn ngập cổ quái.

Trong lòng Ngải Vi có chút kinh ngạc, Hứa Quý Phi là cô cô Hứa Mộng Nhi? Vậy nàng ta vừa rồi tiếp cận nàng, trùng hợp hay cố ý?

"Sẽ không, nương nương, buổi sáng do nô tỳ trang điểm, có mang." Tiểu cung nữ vội vàng nói tiếp, bộ dáng tựa hồ lại muốn nói lại thôi.

"Nói như vậy, sao lại không thấy, chẳng lẽ đánh rơi ở nơi nào sao? Nhưng bốn cung nhớ rõ không đi đâu a, chạy nhanh tìm xem." Hứa Linh ra vẻ tự nhiên, vẻ mặt nôn nóng.

"Hoàng Hậu, ngại xem này... Trước đình thì sao? Đợi khi tìm được sau lại để các tiểu thư tiếp tục ngâm thơ." Vẻ mặt Hứa Linh khó xử, tựa hồ lại mang theo chút đáng thương, nhu nhược nói.

"Ân, trước tìm xem." Hoàng Hậu ôn hòa cười nói, con ngươi lại hiện lên một tia khiến người không rõ ý vị...

Chỉ lát sau, tiểu cung nữ lại từ nơi xa chạy tới, ánh mắt cũng hướng về phía Ngải Vi, sau đó lại mang một bộ dáng khó xử rồi rồi rầm, tựa hồ có chút lo lắng mà nói: "Nương nương tha mạng, đều tìm không thấy, có thể hay không bị người thuận tay cầm đi."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều liếc ngang liếc dọc, tiểu cung nữ nói có ý gì? Vì sao làm rơi kim thoa, hiện tại lại nói bị người ta cầm đi? Chẳng lẽ trong đám bọn họ có ai cầm đi?

"Này, sao có thể? Bất quá, kim thoa bình thường còn chưa tính, nhưng đây là Hoàng Thượng thưởng, nên cố gắng tìm xem." Hứa Linh mang bộ dáng khoan dung rộng lượng chốc lại khó xử, đáng thương.

"Một khi đã như vậy, vậy cẩn thận tìm đi." Biểu tình Hoàng Hậu ngưng trọng, nàng tuy rằng không biết là ai lấy đi, nhưng trong lòng mười phần xác định Hứa Linh giờ trò quỷ, hậu cung nữ nhân diễn xiếc, nàng đương nhiên hiểu? Chỉ là không biết nàng ta muốn đối phó ai? Xem ánh mắt tiểu cung nữ, chẳng lẽ là Dục Vương Phi?

"Tạ Hoàng Hậu nương nương thông cảm." Hứa Linh mang bộ dáng nhu nhược, động lòng người, mà nhẹ giọng nói lời cảm tạ, ngay sau đó lại nói với tiểu cung nữ: "Bốn cung sáng nay không đi nơi nào? Ngươi giúp bốn cung nghĩ kĩ lại, có phải đã bỏ qua nơi nào không tìm?"

"Nương nương, những nơi buổi sáng đi qua đều cẩn thận tìm, không tìm được." Tiểu cung nữ cẩn thận trả lời. Bỗng nhiên, ánh mắt hướng về phía Ngải Vi, có chút hơi sợ lại dứt quãng: "Chỉ là... Ngay cả đình mà buổi sáng ngài cùng Dục Vương Phi hóng gió cũng chưa tìm được, không biết có phải hay không..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Nhưng có chứng cứ?

Editor: Từ Diệp

Lời này vừa nói ra, người ngu xuẩn cũng biết chỉ ai, mọi ánh mắt đều tập trung về phía Thượng Quan Ngải Vi, nghị luận sôi nổi:

"Đây là thật sao? Nàng ta không phải Dục Vương Phi sao? Chẳng lẽ một cây kim thoa đều không có."

"Hả, Dục Vương Phi là nữ nhi Tả tướng, chẳng lẽ tay chân không sạch sẽ."

"Hừ, ai biết được, nói không chừng được sủng ái cũng là giả."

"Người này cũng không thể chỉ xem mặt ngoài, nói không chừng người ta thích làm những việc này."

"May mắn chúng ta còn không kết giao với nàng, nếu không sẽ gây họa sát thân."

"Các người cảm niệm, tỳ tỳ của ta mới không phải như các người nói." Thượng Quan Nhu Nhi tức giận lớn tiếng răn dạy, biểu tình tràn ngập bất mãn và không cam lòng.

"Nhu Nhi, đừng nói chuyện lung tung, ngươi còn nhỏ, không tới phiên ngươi xen mồm, công đạo ở tại nhân tâm." Về mặt phu nhân Tả tướng nôn nóng răn dạy Thượng Quan Nhu Nhi, sợ nàng không giúp được, ngược lại thêm phiền.

Trong lòng lại phi thường lo lắng Ngải Vi ứng phó không được, lúc này cũng không biết có thể tìm ai hỗ trợ, chỉ có thể lo lắng suông...

Ngải Vi nhũn mày, chẳng lẽ đây là vu oan giá họa?

Nàng biết Hứa Linh vô duyên vô cớ tiếp cận nàng chắc sẽ không có chuyện tốt, không nghĩ tới lại là trò này...

Ngải Vi trầm tư không nói, lại khiến mọi người nghĩ nhất thời muốn cam chịu, tức khắc ánh mắt khinh thường và trào phúng toàn hướng về phía nàng.

"Nha đầu chết tiệt kia, đừng nói hươu nói vượn, Dục Vương Phi sao có khả năng nhặt được trân ngọc mà không trả." Hứa Linh giận mắng tiểu cung nữ, ánh mắt lại hiện lên một tia đắc ý làm người ta cảm thấy khó hiểu.

"Nô tỳ đáng chết, không nên nói hươu nói vượn, nhưng buổi sáng này nương nương chỉ gặp Dục Vương Phi, cho nên, nô tỳ mới..." Tiểu cung nữ nom nớp lo sợ cúi đầu nói, mặt ửng đỏ.

"Phải không? Dục Vương Phi, ngươi có thể nói." Hoàng Hậu cau mày, nhìn Ngải Vi nói.

"Khỏi bẩm Hoàng Hậu nương nương, buổi sáng nay thần thiếp đích thực gặp qua Hứa Quý Phi, chẳng qua cũng chưa từng thấy kim thoa như các nàng nói." Về mặt Ngải Vi về mặt, không kinh hoàng nhân nhả trả lời.

"Phải không? Ngươi có chứng cứ chứng minh ngươi trong sạch, để người soát người." Dung nhan Hứa Mộng Nhi hùng hổ dọa người cùng đắc ý vênh vác, một bộ biểu tình là người lấy.

"Ta không lấy, không cần thiết cho các ngươi lục soát, huống chi dựa vào lời tiểu cung nữ nói liền kết luận là ta lấy, cũng quá coi thường ta đi." Ngải Vi bình tĩnh nói. Trong lòng lại chú ý thâm, tình tiết câu huyết trên phim truyền hình cứ nhiên xảy ra trên người nàng? Thật đúng là gặp quỷ...

"Dù ngươi nói có lý, nhưng có ai có thể chứng minh ngươi không lấy." Về mặt Hứa Linh khó xử, kiều mỵ nói, biểu tình tràn ngập bất đắc dĩ, dường như việc này không phải do nàng nguyện ý xảy ra. Giả vờ ôn nhu hiền thực, bộ dáng hiền lương thực đức khoan dung, thực sự làm người đối nàng tin tưởng không nghi ngờ, đồng tình nàng bất đắc dĩ...

"Lão thân có thể chứng minh."

"Bổn Thái Từ có thể chứng minh."

Hứa Linh vừa dứt lời, liền có hai thanh âm vang lên, mọi người kinh ngạc nhìn nơi phát ra, dĩ nhiên là Dương lão phu nhân cùng Thái Từ Nam Cung Thần.

Dương lão phu nhân lên tiếng, mọi người có thể lý giải, nghe nói nhận Ngải Vi vì làm cháu gái. Nhưng Thái Từ ra chứng minh, làm người ta không thể tưởng tượng...

Hoàng Hậu nhũn mày, trên mặt hơi chút biến sắc, hoàng nhi chạy tới chen một chân, việc này hẳn có thể quản sao? Khi nào hẳn trở nên lo chuyện bao đồng?

Ngải Vi ngược mắt, vừa lúc chạm ánh mắt Nam Cung Thần, có điểm thất thần, tính gì à? Nàng không nghĩ thêm một phiền toái! Tuy rằng cảm kích hẳn tương trợ, nhưng ngẫm lại vẫn đừng trêu chọc hẳn, ngay sau đó dời đi tầm mắt, nhân nhậ nói: "Hứa Quý Phi nói như thế, định là thần thiếp lấy, có chứng cứ?"

"Xác thực cũng không phải chứng cứ xác thực. Bất quá, hôm nay cũng chỉ có Dục Vương Phi tiếp cận bổn cung, cũng đỡ bổn cung một phen..." Hứa Linh bày ra vẻ ủy khuất, lời nói có ẩn ý đứt quãng, không trực tiếp đem lời nói ra, làm người ta có thể tưởng tượng không gian rất lớn.

"Ai ya, nói như vậy, thần thiếp quá nhiều chuyện, không nên thiếu chút nữa khiến Quý Phi nương nương té ngã." Ngải Vi cũng ra vẻ ủy khuất, cảm thán nói một tiếng, biểu tình tràn ngập gào hoát. Hừ, diễn kịch, ta cũng biết. Ngươi muốn diễn, bổn tiểu thư liền bồi ngươi diễn...

"Ngươi, lớn mật, dám nói với Quý Phi nương nương." Về mặt tiểu cung nữ cảm giận phần bất bình, nhìn về phía Ngải Vi lại tràn ngập đắc ý cùng trào phúng.

"Chát!" một tiếng, Ngải Vi dùng sức tát nàng một cái, dạm nhiên nói: "Khi nào đến lượt cung nữ nho nhỏ tới giáo huấn bổn vương phi, chủ từ nói chuyện, tới lượt ngươi nói sao?"

Mọi người ngây như phỗng, nhất thời phản ứng không kịp, các nàng không nghĩ tới Ngải Vi sẽ đột nhiên ra tay đánh người, còn một bộ công khai. Tiểu cung nữ hơi quá, mà đánh người trước mặt Hoàng Hậu cùng Quý Phi, có chút không thể nào nói nổi.

Trong khoảng thời gian ngắn, có vui sướng khi người gặp họa, có lo lắng, có cười nhạo, có xem diễn, có chấn động, có cảm thán đủ loại biểu tình hiện ra trên mặt mọi người...

"Nô tỳ... Nương nương, cầu ngươi giúp nô tỳ làm chủ!" Tiểu cung nữ lệ rơi đầy mặt quỳ trên đất, nhìn Hứa Linh, nói.

"Dục Vương Phi, ngươi có ý gì, dù tỳ nữ bổn cung không đúng, ngươi không thể làm trò trước Hoàng Hậu nương nương mà ra tay đánh người!" Mặt Hứa Linh dả ửng đỏ, biểu tình lại hiện lên một tia ngoan độc...

"Có gì không thể? Đối với chủ tử chẳng phân biệt nổi, trong ngành, mở miệng dạy hạ nhân, chẳng lẽ bổn vương phi không thể giáo huấn nàng? Bổn vương phi bị tiểu cung nữ xem thường răn dạy, vút chính là mặt mũi hoàng gia. Trừ phi Hứa Quý Phi bày mưu đặt kế, vậy phải nói cách khác."

Ngải Vi phong đạm vân khinh nói, về mặt trấn định, không hoảng loạn nhìn mọi người.

Bốn phía một mảnh ồ lên, mỗi người gật đầu tán đồng, tiểu cung nữ cũng thật vô lý, cứ nhiên dám cướp lời Vương phi mở miệng, bị giáo huấn cũng nên. Tuy nói đánh người không đúng, nhưng vẫn cảm thấy lời Ngải Vi nói có lý...

"Nô tỳ không dám, nô tỳ nhất thời nóng vội mở miệng, cũng không phải đối Dục Vương Phi bất kính, cầu Vương phi tha mạng." Tiểu cung nữ vừa nghe tình thế không đúng, nhanh liền cầu tình, về mặt ủy khuất khóc lóc kẻ kẻ lẻ.

"Nha đầu chết tiệt kia, ai bảo ngươi lắm miệng, còn không nhanh lăn trở về chịu phạt." Hứa Linh thấy mọi người đều tán đồng Ngải Vi, nhất thời vô ngữ, mặt tức giận răn dạy tiểu cung nữ, đôi mắt bảo tiểu cung nữ nhanh rời đi...

"Hoàng Thượng giá lâm!" Bốn phía vẫn là một mảnh hồ nháo, cách đó không xa Nam Cung Bá Thiên cùng Nam Cung Dục đi tới, tiểu thái giám cũng nâng cao giọng kêu...

"Gặp qua Hoàng Thượng!" Mọi người phản ứng lại, nhanh quỳ xuống hành lễ.

"Miễn lễ, có chuyện gì náo nhiệt vậy?" Nam Cung Bá Thiên nhàn nhạt hỏi, thần sắc lại mang vẻ mặt uy nghiêm, cả người tản ra phong thái hoàng thất tôn quý ngạo nghễ, hơi thở cường hãn.

- - - - -

Lời editor: Mọi người cùng xem Ngải Vi sẽ giải quyết thế nào nhé?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Nàng có quen biết Thái tử?

Editor: Từ Diệp

"Hoàng Thượng, kim thoa ngài thưởng cho Hứa Quý Phi mất rồi, nương nương hoài nghi là Dục Vương Phi lấy, đang đối chất. " Hoàng Hậu thấy mọi người đều cúi đầu không dám nói lời nào, chỉ có thể đứng ra trình bày nguyên nhân.

Lời này vừa nói ra, Nam Cung Bá Thiên không có kịp nói chuyện, chỉ thấy vẻ mặt Hứa Quý phi đáng thương, mặt mang uy khuất, uyển chuyển nhẹ nhàng dời bước đến bên người Hoàng thượng làm nũng nói: "Hoàng Thượng, ngài đến làm chủ cho thần thiếp."

"Vậy nói như thế nào?" Nam Cung Bá Thiên thuận tay ôm lấy eo, mềm nhẹ hỏi, con ngươi hiện lên một tia tinh quang làm người ta khó phát giác...

Vì thế, Hứa Quý phi nửa làm nũng nửa uy khuất đem toàn bộ sự tình nói một lần, còn bày vẻ mặt khoan dung đại lượng: "Thần thiếp cũng không tính toán so đo, chỉ là muốn lấy lại kim thoa Hoàng Thượng thưởng, nhưng Dục Vương Phi giống như không muốn phối hợp."

"Hứa Quý Phi có ý gì, bốn vương nghiễm đến mức kim thoa mua không nổi, yêu cầu Vương phi trả đồ?" Nam Cung Dục mặt vô biểu tình nói, biểu tình lại hiện lên lửa giận cùng chết chóc. Dám động thủ với nữ nhân của hắn, tìm chết...

"Hoàng Thượng, thần thiếp không phải có ý này, cầu hoàng chủ làm chủ." Hứa quý phi bị Nam Cung Dục nói như vậy, con ngươi hiện lên hoảng loạn, mặt uy khuất.

"Hứa Quý Phi, người nói chính là kim thoa này?" Thái Tử Nam Cung Thần từ trong tay áo lấy ra kim thoa rơi ở cạnh đình hóng gió, nhàn nhạt hỏi.

"A, cái này, sao ở trong tay Thái Tử." Hứa Linh ra vẻ kinh ngạc hỏi, biểu tình lại hiện lên ảo não cùng kinh hoàng. Trong lòng mắng tiểu cung nữ hành sự bất lực...

"Hứa Quý Phi nói chính là cái này? Bốn Thái Tử ở cạnh đình hóng gió nhặt được, thấy đều không phải vật bình thường, đang định sai người hỏi phụ hoàng có phi tần nào đánh rơi, chưa kịp thông báo thì có trò khôi hài." Nam Cung Thần giờ kim thoa ở trước mặt mọi người quơ quơ, ra vẻ bất đắc dĩ.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ, hoá ra đây là hiểu lầm? Nhưng nếu nói hiểu lầm cũng quá hay? Người ta nói rõ tiếng lóng chỉ vào Dục Vương Phi lấy đi.

"Ồ nháo, không điều tra rõ, liền tùy tiện bôi nhọ người khác, đây là phong phạm mà Quý Phi nên có sao?" Nam Cung Bá Thiên tự nhiên mà buông Hứa Linh trong lòng ngực ra, vẻ mặt tức giận răn dạy, khuôn mặt lạnh nhạt vô tình càng có uy hiếp.

"Hoàng Thượng, thần thiếp biết sai rồi, cầu Hoàng Thượng thứ tội." Hứa Quý phi biết sự tình đã bại lộ, chỉ có thể đáng thương, uy khuất cầu Hoàng thượng thương hại.

Mọi người đối mặt nhìn nhau, trong lòng biết rõ ràng nữ nhân hậu cung diễn xiếc sao lại như thế rồi thôi. Nhưng mà ai cũng không dám nói, duy trì trầm mặc không nói nhin.

"Vi Nhi, xem đi? Bốn vương tụy không có tiền tài, nhưng mỗi tháng cũng có bổng lộc, bốn vương lại không phải không có ngân lượng cho nàng, kêu nàng ngày thường đừng quá đơn giản, xa hoa một chút, nàng lại không tin, hiện giờ lại trở thành người tham tiền vật." Nam Cung Dục duỗi tay ôm lấy Ngải Vi, nhìn như tức giận mà răn dạy Ngải Vi, thực tế lại vì Ngải Vi lấy lại công đạo.

"Ách, thần thiếp biết sai rồi, không nên không nghe Vương gia nói." Biểu tình Ngải Vi vì uy khuất cùng hối hận, phối hợp Nam Cung Dục. Trong lòng lại cười vui vẻ, không nghĩ tới Dục có thể phúc hắc, chinh Hứa Quý phi.

Hai người nói không lớn không nhỏ, vừa lúc người chung quanh đều nghe được. Mặt mỗi người thập phần xuất sắc, biến ảo vô cùng, lại cúi đầu trầm mặc không nói. Lúc này, mọi người muốn nhanh rời đi nơi thị phi này, chuyện khác đã không quan trọng...

Hoàng đế Nam Cung nghe vậy, mày gật gật, khoe miệng nhếch lên, tiểu tử này thật đúng là đem Thượng Quan Ngải Vi đau tận xương, vì giúp nàng lấy lại công đạo, thế nhưng lấy bổng lộc nói ra.

Hoàng thượng tuy cảm vừa bực mình vừa buồn cười, mặt lại lạnh nhạt nghiêm túc, thanh âm vang dội nói "Hứa Quý Phi, người làm trưởng bối sao có thể lỗ mãng đối đãi hậu bối, hiện giờ nháo ra trò khôi hài, người nên trở về cảnh tỉnh lại."

"Vâng, thần thiếp biết sai rồi, nguyện tiếp nhận trừng phạt." Hứa Linh nhu nhược đáng thương nói nhỏ, một bộ dáng khiến người ta thương tiếc, ánh mắt chờ mong nhìn hoàng đế Nam Cung, hy vọng hắn có thể bỏ qua.

Hứa Mộng Nhi không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, nhìn cô bị phạt, có chút tức giận. Nhưng xem đến Ngải Vi rúc trong lòng Nam Cung Dục, con ngươi hiện lên một tia không cam lòng cùng ghen ghét.

Nhưng có thể thế nào, lần này nàng cầu cô hỗ trợ, cha nàng cũng không cảm kích, hiện giờ còn liên lụy cô bị phạt, quả thực trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Nàng biết nếu lần này không thành công, nàng cũng chỉ có thể nhận mệnh gả cho Tuyên vương. Trong lòng cũng xuất hiện bất đắc dĩ cùng chua xót, vì sao, nàng chỉ muốn cùng người mình yêu ở bên nhau đều không được? Mà hết thấy đều do Thượng Quan Ngải Vi sai...

Nàng không cam lòng, thật sự không cam lòng. Nhưng lại có thể làm gì? Ánh mắt lần nữa đầu hướng về phía Nam Cung Dục, xuất hiện si mê và say đắm, trong lòng khát vọng có thể được hắn chú ý, sủng ái. Cứ như vậy si ngốc nhìn bọn họ, hoàn toàn đã quên ở chỗ nào.

Trên mặt Mực Nguyệt Nhi xẹt qua một tia căm hận, tay nắm chặt, móng tay hung hăng cắm vào da thịt cũng không phát giác, tựa như thịt không phải của chính mình. Ánh mắt gắt gao nhìn theo Nam Cung Dục. Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt cao thâm khó lường nhìn về phía Thái Tử...

Lúc này Nam Cung Thần cũng mang vẻ chưa xốt, tâm hơi co rút đau đớn nhìn hai người ôm nhau. Tay bắt tri bắt giác mà nắm chặt, tựa hồ ẩn nhẫn. Quay đầu lại chạm ánh mắt Mực Nguyệt Nhi, nàng khăn trương lông trắng, Nam Cung Thần có chút nghi hoặc, khó hiểu.

"Hào, việc này liền đến đây. Đặc biệt thưởng hoàng kim vạn lượng cho Dục Vương Phi làm bồi thường, toàn bộ tan đi." Nam Cung Bá Thiên uy nghiêm không cự tuyệt, vẫy vẫy tay, mình đi ở phía trước, phía sau có Hoàng Hậu cùng mọi người sôi nổi trở về...

"Dục, chàng sao lại đến đây?" Ngải Vi nhìn mọi người rời đi, ngừng đầu nhìn Nam Cung Dục, mặt mang tươi cười hỏi. Biểu tình tràn ngập sung sướng...

"Ta không tới, có thể được sao? Nàng bị khi dễ thành như vậy!" Nam Cung Dục ra vẻ tức giận gõ gõ đầu Ngải Vi, con người hiện lên ý cười cùng sùng nịnh.

"Nào có? Người ta còn cố gắng." Ngải Vi thề lời, nghịch ngợm nói.

"Ồ nơi này nàng làm sao tranh a? Nàng bị người ta giành mất đi." Nam Cung Dục nửa nói giỡn, nửa nghiêm túc nói, biểu tình lại lạnh như băng sương. Thật không dám tưởng tượng, nếu hẳn thật sự không tới, Ngải Vi sẽ rơi vào âm mưu?

"A, không có việc gì, nơi này lại không phải chỉ có một mình ta, có người giúp ta." Ngải Vi không lựa lời mà nói, ngấm lại cảm thấy không thích hợp, muốn thu lại đã quá muộn.

"Ai giúp ngươi? Thái Tử?" Nam Cung Dục đột nhiên ở bên hông nàng giữ eo, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, ăn giấm.

"Ách, còn có bà nội, nương và muội muội, chàng vừa nói liền nói đến hẳn. Chẳng lẽ vẫn luôn chú ý hẳn?" Ngải Vi cố ý nghe không hiểu, nhìn không ra hẳn ăn giấm, về mặt ngu ngốc mà giả ngây, giả dại hỏi.

"Nàng cố ý giả ngu? Vi Nhi, ta là nghiêm túc, nàng thật sự không quen biết Thái Tử?" Nam Cung Dục đột nhiên đối mặt Ngải Vi, ánh mắt thâm thúy u ám nhìn chăm chăm nàng. Ngực khí tràn ngập nghi hoặc...

Lời editor: Nếu tuần này không gì phát sinh thì NGÀY NÀO CŨNG CÓ CHƯƠNG MỚI

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tình hình phát độc lần này

Editor: Từ Diệp

"Chàng cho rằng ta quen biết hẳn, lần này tiến cung là lần thứ hai gặp qua hẳn." Ngải Vi bắt đầu đi giải thích, nàng thật sự không biết nên nói như thế nào để hẳn hiểu được, chẳng lẽ nói với hẳn, linh hồn của nàng từ thế kỷ 21? Giải thích như vậy được sao? Không chừng trở thành kẻ điên...

"Nhưng ta cảm thấy ánh mắt của hẳn nhìn nàng khác với mọi người, hơn nữa đối xử với nàng luôn có kiểu muốn yêu lại không dám yêu, lại có hối hận." Nam Cung Dục yên lặng nhìn Ngải Vi, nắm chắc mà phân tích, ánh mắt nhìn về phía Ngải Vi, cũng trở nên có chút ghen tuông.

"Ách, chàng không nhìn lầm rồi. Sao có thể?" Ánh mắt Ngải Vi lập loè nói, trong lòng kêu khổ, đây là gì a? Đây là tình cảm thân chủ, không phải của nàng! Haizz... Nên giải thích như thế nào hẳn mới hiểu a?

"Nàng khẳng định?" Trong lòng Nam Cung Dục không thoái mái, đặc biệt nhìn ánh mắt Thái Tử quan tâm Ngải Vi, vừa mới rời đi còn có tình ý không buông, chẳng lẽ hẳn nhìn lầm?

"Ta bảo đảm, ta thật sự không quen hẳn." Ngải Vi ra vẻ thề, giờ tay bảo đảm, biểu tình tràn ngập bất đắc dĩ. Về sau nên bảo trì khoảng cách với Thái tử, miễn gặp phiền toái...

"Được, ta tin tưởng nàng, chúng ta về đi." Nam Cung Dục nhìn vẻ mặt nghiêm túc muốn thề của Ngải Vi, dờ khóc dờ cười, kéo tay nàng xuống và nắm tay về.

Trong phủ Hữu tướng,

"Nha đầu này, lại gây họa đi? Làm liên lụy cho cô cô người." Hứa Lôi tức giận lớn tiếng răn dạy Hứa Mộng Nhi, biểu tình tràn ngập thất vọng và bất đắc dĩ.

"Cha, nữ nhi không phải cố ý, chỉ nhờ cô cô giáo huấn nàng ta một chút. Huống chi cô cô hiện tại cũng không chịu trừng phạt." Hứa Mộng Nhi kéo tay Hứa Lôi, làm nũng. Con người hiện lên một tia không cam lòng, oán hận...

"Không biết nên nói người chân thật hay ngu xuẩn, hậu cung là nơi nào, không đến một hai tháng có thể như trước sao?" Hứa Lôi tức giận mà đẩy Hứa Mộng Nhi, lớn tiếng nói.

"Cha, người quá đa nghi rồi, cô cô được sủng ái, sẽ không có việc gì." Hứa Mộng Nhi vẫn mang vẻ mặt không biết hối cải, khò đại nói. Tựa như còn đang trách phụ thân nghĩ nhiều.

"Ngươi... Quả thực quá hồ nháo! Ngươi cho rằng nàng thật sự được sủng ái, được sủng ái mãi mãi sao? Ngươi cũng nên dùng đầu óc, từ xưa có đế vương nào chân chính sủng ái phi tử?" Đệ đáng Hứa Lôi như hận sắt không thành thép, rộng giận Hứa Mộng Nhi.

"Ách, cái kia... Còn không phải như trước sao? Hoàng Thượng nhất định luyện tức cô cô chịu phạt lâu như vậy." Hứa Mộng Nhi nhìn phụ thân tức giận, trong lòng cũng có chút sợ, nhưng vẫn mạnh miệng mà nói.

"Ngươi... Không biết hối cải, ngươi biết là sủng ái sao? Đó chính là Dục vương đối Dục Vương Phi bảo vệ, yêu thương mới gọi là chân chính sủng và yêu, không phải nói ngoài miệng, hiểu không?" Hứa Lôi tức giận đến nổi cảm giác phổi sắp ra ngoài, trong lòng đầm ngực, hẳn sao có thể sinh nữ nhi ngu xuẩn không thể cứu vãn.

"Cha đừng nóng giận, nữ nhi biết sai rồi!" Hứa Mộng Nhi lần này bị Hứa Lôi dọa tới rồi, nhìn hẳn tức giận đến mặt đỏ bừng, còn thờ dốt, đủ để chứng minh hẳn không giống bình thường nói chuyện, sự tình rất nghiêm trọng.

"Hừ, về sau không cho đi chọc Dục Vương Phi, nếu gặp phải phiền toái, đừng trách cha đối người không khách khí!" Về mặt Hứa Lôi bắt đắc dĩ, phải nói ra lời tàn nhẫn dọa nạt. Hiện tại là thời điểm quan trọng, không muốn vì chuyện nhỏ mà lỡ đại sự.

"Vâng, nữ nhi về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không vọng tưởng!" Sắc mặt Hứa Mộng Nhi đen như than, có chút tái nhợt gật đầu hứa hẹn. Nàng biết cha muốn nàng tốt, nếu bình thường, cha không nỡ mắng nàng một câu, hiện giờ lại tức thành như vậy, nàng quá bất hiểu...

"Ân, nghe lời. Tin tưởng cha muốn tốt cho người, sẽ không hại người." Hứa Lôi nhìn về mặt Hứa Mộng Nhi khổ sở, ngữ khí cũng trở nên nhu hòa, không lớn tiếng dạy bảo, ngược lại nhẹ nhàng khuyên bảo, hy vọng nữ nhi có thể nghĩ thông mọi thứ.

"Nữ nhi biết, nữ nhi biết sai rồi, cha. Người đừng nóng giận." Hứa Mộng Nhi hơi chút nức nở nói, nàng thật sự không nghĩ nhiều như vậy, cho rằng chỉ cần loại bỏ Thượng Quan Ngải Vi, sẽ dễ làm! Lại không bao giờ nghĩ tới tình cảnh cha và cô, lần này không phát sinh chuyện lớn, nếu không thật sự không biết thế nào xong việc?

"Hảo, việc này liền cho qua, về sau nhớ rõ, biết không?" Hứa Lôi thương tiếc mà vỗ vỗ vai Hứa Mộng Nhi, khuyên bảo.

"Đã biết, cha." Hứa Mộng Nhi hít mũi, gật đầu đáp lời.

Dục Vương phủ

Thời gian trôi đi, một thoáng đã tới ngày mười lăm hàng tháng. Ngải Vi trước hai ngày từ trong cung trở về, liền không ra ngoài, chỉ ở trong phòng nghiên cứu điều chế giải độc, có thể nói là mất ăn mất ngủ, không để ý đến chuyện bên ngoài.

"Vi Nhi, ra dùng bữa, không thể không ăn." Nam Cung Dục đẩy cửa phòng, có chút gặng dūr nói, nha đầu này nói cái gì mà muốn chuyên tâm không muốn bị quấy rầy, có thể ở nơi này cả ngày cũng không ăn. Khiến hắn đau lòng vô cùng, không có biện pháp, hiện giờ chờ không nổi, chỉ có thể vào bắt người...

"A, chờ một lát thì tốt rồi." Ngải Vi không ngẩng đầu lên mà trả lời Nam Cung Dục, tay lại không ngừng điều chế độc, biểu tình tràn ngập khẩn trương và hưng phấn.

"Haizz, rốt cuộc chuẩn bị tốt." Ngải Vi giờ tay, đuổi đuổi người nói, biểu tình sung sướng đi đến cạnh Nam Cung Dục, nhẹ nhàng ôm hông hắn, thoải mái dựa vào trên người hắn.

"Hảo? Ngoan ngoãn dùng bữa đi." Nam Cung Dục sờ sờ mái tóc của nàng, đau lòng sùng nịch nói, đuổi tay ôm lấy vai nàng hướng ngoài phòng đi đến.

"Dục, không biết lần này tình hình độc phát tác như thế nào, thuốc có hữu hiệu không?" Ngải Vi lo lắng, trong lòng luôn có chút không yên tâm, giống như thuốc thiếu cái gì đó, nhưng lại nghĩ không ra chỗ nào không đúng, hơn nữa thời gian gấp gáp, cũng chỉ có thể làm tới đây.

"Đừng lo lắng, dù không hiệu quả cũng không có việc gì, đã qua mấy năm, còn để ý lần này sao?" Nam Cung Dục cười khẽ hôn trán Ngải Vi, an ủi. Kỳ thật trong lòng hắn cũng thực khẩn trương, đương nhiên hy vọng lần này có thể hoàn toàn giải độc. Nhưng chuyện phát sinh ngoài ý muốn, ai cũng không lường trước được...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Độc phát

Editor: Từ Diệp

Ban đêm, mặt trăng lên cao, nhiều sao nhỏ, ánh trăng sáng nhu hoà chiếu xuống, phủ kín mặt đất. Ngẫu nhiên ánh trăng bị mây dày che lấp, lộ ra ánh sáng mỏng manh, nhưng không chút nào ảnh hưởng ánh trăng nhu hòa chiếu sáng mọi thứ...

Lúc này, Nam Cung Dục đang ở tuổi nước nóng, đôi mắt cũng bắt đầu mơ hồ, từng đợt hơi nước bốc lên cao như tiền cảnh, Ngải Vi cho hắn uống được chống lại hàn khí sau đó ngồi bên cạnh ao, khẩn trương nhìn hắn.

Thuốc nàng kết hợp lần trước lại bỏ thêm một ít thuốc chống hàn vào, trong lòng thấp phần lo lắng không biết có thể giải độc trên người. Hiện giờ mọi thứ không biết tốt không, chỉ có thể xem kỹ...

"Vi Nhi, lại đây!" Bỗng nhiên, tựa như nghe hắn rên rỉ lại thống khổ mà khẽ gọi Ngải Vi, đồng thời trên mặt xuất hiện tia ửng hồng.

"Dục, làm sao vậy, có phải lạnh không?" Ngải Vi nhanh chạy tới, nghĩ độc hàn sẽ lạnh, lo lắng hỏi. Trong lòng lại gấp đến độ không chịu được, thuốc hình như không có tác dụng, hơn nữa thân sắc dường như trở nên không thích hợp, đây rốt cuộc nên làm gì bây giờ mới tốt?

"A..." Khi Ngải Vi còn đang sững sờ, Nam Cung Dục không nói hai lời kéo nàng xuống suối nước nóng, thanh âm "Bùm" vang lên nổi lên cuộn sóng lớn, Ngải Vi hoảng sợ, theo phản ứng hô lên...

"Vi Nhi, ta... Ta không chế không được..." Nam Cung Dục đứt quãng nói chuyện, ôm thân nàng càng gần sát mình. Nhưng mà Ngải Vi lại nghe không hiểu hắn nói có ý gì? Đang muốn hỏi rõ ràng, bị tình dục trong phạm vi dọa tới.

Đây đến tận cùng là độc biến thái gì, rõ ràng lần trước giải mị độc, hiện tại lần nữa hát độc trên người hắn, dường như càng nghiêm trọng. Ánh mắt mê ly khát vọng càng thêm nồng đậm, độc lần này so lần trước tới càng nhanh, cái này nên xử lý như thế nào?

"Ngô..." Ngải Vi còn tự hỏi nên làm thế nào, ngón tay thon dài của Nam Cung Dục nhẹ nhàng chạm qua má nàng, khẽ vuốt đến gáy sau, con ngươi nhìn nàng thật sâu, không chút nghĩ ngợi, thâm tình hôn nàng.

Hồi lâu qua đi, Nam Cung Dục bởi vì độc phát, tựa hồ không thỏa mãn hiện tại, thân sắc có chút mê loạn, cũng có chút mê loạn. Mà lúc này tóc Ngải Vi ướt đầm dề, cả thân hình ngâm trong nước, ánh trăng chiếu rọi xuống, nước nương theo sườn mặt nhỏ giọt, da thịt trắng tinh như ẩn như hiện, với hắn mà nói quả thực là dụ hoặc trí mạng.

Lúc ý thức đã bắt đầu suy giảm, không thể khống chế, Ngải Vi rốt cuộc đuổi tay lấy thuốc cạnh ao, nhét vào trong miệng hắn. Được vào miệng là tan, ánh mắt mê ly của Nam Cung Dục tựa hồ lại một phần thanh tỉnh.

"Vi Nhi, ta thật là khó chịu." Nam Cung Dục hơi than nhẹ, cả người đang run rẩy, giống như rất lạnh, ôm Ngải Vi càng gần mình. Chỉ chốc lát, thần sắc lại bắt đầu mê loạn, như đang khát vọng, cũng bắt đầu giở trò với nàng..

Trong lòng Ngải Vi bất đắc dĩ, nên làm sao đây? Loại độc cũng thật biến thái, lúc lạnh lúc nóng, quả thực biến thái tới cực điểm. Xem ra lại phải lăn lộn cả đêm..

"Dục, trở về, đừng ở chỗ này!" Ngải Vi thở hổn hển, nơi này dù sao cũng là bên ngoài, nàng không muốn dẫm chiến. Nếu hiểu rõ độc thoát không được, cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận.

"Hào..." Tuy ý thức Nam Cung Dục bắt đầu mơ hồ, lại cũng hiểu ý, bế Ngải Vi, hướng vào phòng phi thân.

Trong nhà tức khắc một mảnh kiêu diễm, cả phòng ôn nhu, cảnh xuân vô hạn...(lời editor: chờ mãi không có H)

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ vào trong nhà, xuyên qua bình phong, chiếu vào trên giường, da thịt Ngải Vi óng ánh như ngọc. Nàng mở mắt, muốn xoay người, lại phát hiện bị Nam Cung Dục giam trong lòng ngực. Chớp mắt, nhìn dung nhan yêu nghiệt, da thịt vô cùng mịn màng như nước, có hơi xấu hổ, màu da cũng thật tốt quá? Tay tự nhiên vươn ra, vuốt ve mặt...

"Vi Nhi, vừa lòng sao?" Nam Cung Dục bỗng nhiên mở mắt ra, nhàn nhạt hỏi. Khóe môi câu lên, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

"Ách, chàng tỉnh?" Mặt nàng hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng nhìn hắn nói. Tay cũng thẹn thùng muốn thu lại, bị hắn bắt được, kéo đến bên môi nhẹ nhàng hôn.

"Vi phu biểu hiện vừa lòng sao?" Nam Cung Dục cười tà mị, hơi thở ướt nóng toàn bộ phun ở tai Ngải Vi, nói lời ái muội.

"Sáng sớm, nói cái gì đâu? Buông ra, ta muốn rời giường." Môi Ngải Vi hơi hơi chu, như làm nũng oán trách. Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, giống như hai trái táo, dường như đợi người hái, nói không nên lời dụ... người

"Ha ha... Vi Nhi thẹn thùng sao?" Nam Cung Dục sang sảng cười ha ha, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm da thịt Ngải Vi, lại lần nữa gât gao ôm nàng. Xem sắc mặt nàng môi mặt, tối qua nhất định hắn không cho nghỉ ngơi tốt, trong lòng đau đến cực điểm..

"Hào, không được cười." Ngải Vi có chút thẹn quá hoá giận vỗ nhẹ Nam Cung Dục, biểu tình lại sung sướng, loại không khí ấm áp làm nàng cảm thấy hạnh phúc vô cùng, trong lòng như được ăn mật ngọt.

"Hào, không đùa người, chúng ta rời giường." Miệng Nam Cung Dục nói không hề phản bác nàng, cư nhiên còn chớp chớp mắt, nhìn nàng thâm tình, giống như mê hoặc nàng, làm Ngải Vi ngây ngốc, có hơi ngại ra như phồng nhìn chăm chăm hắn..

Cứ như vậy, hai người cạ tới cạ lui, qua nửa canh giờ mới rửa mặt chải đầu xong, tay nắm tay rời phòng..

"Vương phi, độc Vương gia hoàn toàn giải sao?" Phong và Vũ đây chờ mong nhìn Ngải Vi, chờ nàng trả lời.

"Không có, độc còn trên người." Về mặt Ngải Vi bất đắc dĩ rồi rầm nói. Trong lòng không hiểu, rốt cuộc thiếu thứ gì?

"A, không có? Không phải..." Vũ khó có thể tin nhìn Ngải Vi, lời nói được nói một nửa, bị ánh mắt Phong ý bảo dừng lại. Chỉ có thể thất vọng, mặt ủ mày ê.

"Vi Nhi, không vội, từ từ nghĩ, sẽ có biện pháp." Nam Cung Dục nhìn Ngải Vi cau mày trầm tư, có hơi đau lòng, nhẹ nhàng ôm nàng, hôn trán của nàng an ủi.

"A, chảy máu." Lúc mọi người rơi vào mảnh tĩnh lặng, ngoài cửa truyền đến thanh âm kinh hách của tiểu nha hoàn..

"Phát sinh chuyện gì, Phong, đi xem!" Nam Cung Dục khẽ nhíu mày, ngữ khí hơi không vui mà phản phó Phong ra ngoài nhìn xem.

"Vương gia, là nha hoàn Tiểu Tinh không cẩn thận làm vỡ chén, chảy chút huyết, không đáng ngại." Phong từ ngoài cửa tiến vào, bẩm báo đúng sự thật.

"Ân, không có việc gì thì tốt." Nam Cung Dục nhàn nhạt đáp lời, cúi đầu nhìn Ngải Vi còn trầm tư, về mặt bất đắc dĩ mà nhìn nàng. Nha đầu này cư nhiên có thể suy nghĩ đến nhập thần?

"A, Tiểu Tinh làm sao vậy." Ngải Vi hoàn hồn, có hơi mờ mịt hỏi Nam Cung Dục. Nàng hình như nghe Tiểu Tinh la cái gì? Không biết chuyện như thế nào?

"A, nàng rốt cuộc hoàn hồn? Không có việc gì, nàng ta không cẩn thận bị thương tay, chảy chút máu." Nam Cung Dục vừa trêu chọc vừa giải đáp Ngải Vi. Duỗi tay sờ mái tóc của nàng, ngửi mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể.

"Chảy máu? Có nghiêm trọng không?" Ngải Vi sốt ruột hỏi Nam Cung Dục, đang êm đẹp mà chảy máu? Hiển nhiên nàng không chú ý tới lời nói vừa rồi.

"A... Máu, ta rốt cuộc đã biết!" Bỗng nhiên, Ngải Vi nghĩ ra, lập tức kêu to cũng nhảy dựng lên, khiến bọn người Nam Cung Dục hoảng sợ.

"Biết cái gì?" Nam Cung Dục phản ứng không kịp, lập lại lời nàng. Nha đầu này vô duyên vô cớ ngồi ngây ngốc, rồi một kinh hãi kêu, hù dọa hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thiếu thuốc dẫn

Editor: Từ Diệp

"Thật tốt quá, Dục, ta rốt cuộc đã biết nguyên lai lần trước là thiếu thuốc dẫn, cho nên mới không thể hoàn toàn giải độc." Về mặt Ngải Vi hưng phấn, bắt lấy tay Nam Cung Dục, cao hứng nói.

"Cái gì, Vương phi, người nói... Người tìm được nguyên nhân?" Phong cùng Vũ vừa nghe Ngải Vi nói, cũng mang vẻ mặt sốt ruột cũng tò mò hỏi.

"Thuốc dẫn? Thuốc dẫn gì?" Nam Cung Dục tuy mặt vô biểu tình, nhưng trong lòng cũng vội vàng muốn biết, giọng điệu tự nhiên hơi dồn dập.

"A, đúng, thiếu thuốc dẫn, thuốc dẫn chính là máu." Ngải Vi nghiêm túc nhìn bọn họ, mặt mày hớn hờ nói. Còn phải cảm tạ Tiểu Tình không cẩn thận bị thương, khiến nàng bưng tình. Đúng là "Hữu ý tài hoa hóa bất phát / Vô tâm sát liễu liễu thành âm..."

"Dục, chàng nhớ rõ lần đầu tiên nhìn chàng nói cái gì?" Ngải Vi quay đầu lại nhìn Nam Cung Dục, khẽ cười ra tiếng.

"Không nhớ rõ, ta hình như cũng có nghe cái gì máu, nhưng cụ thể thế nào, không ấn tượng." Nam Cung Dục lúc này cũng mang vẻ mặt mờ mịt, rốt cuộc chuyện như thế nào? Chẳng lẽ chuyện lần đầu tiên gặp nàng nói có liên quan?

"Chính là muốn giải độc, cần thiết giao hoan với nữ tử, lấy máu làm thuốc dẫn, hơn nữa hỗn hợp máu và thuốc, mới có thể hoàn toàn giải độc." Ngải Vi dùng sức vỗ vỗ trán mình, thật ngốc, ngày qua không nghĩ tới, lãng phí một tháng. Nếu sớm nghĩ đến, hiện tại Dục, độc đã sớm giải, không cần chờ đến mười lăm tháng sau.

"Nàng muốn nói thì nói, sao lại vỗ trán, có đau không?" Nam Cung Dục tuy rằng cao hứng biết phương pháp giải độc, trong lòng cũng nhẹ không ít, nhưng nhìn Ngải Vi tức giận vỗ trán, lại có chút không vui, tay nhẹ nhàng vuốt ve trán của nàng, đau lòng dò hỏi cũng trách cứ nàng.

"Ách, không có việc gì, không đau!" Ngải Vi ngầy ngớ cười nhìn Nam Cung Dục, nhẹ giọng trả lời.

"Đúng rồi, nàng nói máu dùng muốn nhiều ít? Chỉ có thể dùng của nàng sao?" Nam Cung Dục hỏi vấn đề hán đề ý. Máu dễ dàng lấy, vấn đề máu nếu cần thiết của Ngải Vi, hơn nữa số lượng nhiều, nàng không thể chịu nổi?

"A, không nhiều lắm, không sai biệt lắm một chén mà thôi, một phần ba uống, hai phần ba trộn với thuốc." Ngải Vi không chút nghĩ ngợi thuận miệng trả lời. Trong lòng sớm đã mừng rỡ, chỉ cần độc này có thể giải, không có nỗi lo về sau.

"Cái gì, một chén, vậy mà chưa tính nhiều?" Nam Cung Dục hơi giận dữ nhìn Ngải Vi, nha đầu này đem mình trở thành gì, nói máu không tính nhiều?

"A, Dục, đừng lo lắng, thật sự không nhiều lắm, ta đều uống được." Ngải Vi nhìn Nam Cung Dục khẩn trương lo cho nàng, trong lòng vui cực kỳ, ngọt như mật. Kỳ thật một chén máu gồng như ở hiện đại hiến máu, căn bản sẽ không có ảnh hưởng lớn. Nhưng mà, ở chỗ này lại không biết giải thích rõ ràng cho họ hiểu.

"Không được, dùng biện pháp khác, không được tổn thương chính nàng." Nam Cung Dục bá đạo cường thế nói, thần sắc hiện lên một tia đau lòng và không đành lòng.

"Hào, thật sự sẽ không sao. Ta là đại phu, biết nặng nhẹ, chàng cũng đừng lo lắng!" Ngải Vi cười nhạt khuyên bảo Nam Cung Dục. Vươn đôi tay ôm vòng lấy hông hắn, chui vào trong lòng ngực hắn tiếp tục làm nũng...

Phong cùng Vũ hai người ăn ý nhìn nhau, trong mắt loé ý cười. Xem ra Vương gia thật sự rơi vào tình yêu, hơn nữa so với bọn hắn tưởng tượng còn hơn, đem Vương phi đều đau, sùng yêu tận xương...

Hai người lần nữa nhìn nhau một chút, nhẹ nhàng lui ra ngoài, không quấy rầy bọn họ ôm ấp...

"Vương phi, hiện tại ra ngoài sao?" Tiểu Tình đứng ở bên cạnh bất đắc dĩ hỏi, Vương phi muốn chạy ra ngoài chơi, ở trong phủ chán không chịu nổi.

"Ân, muốn đi y quán, đi thôi!" Ngải Vi sung sướng nói. Trong lòng nghĩ muốn ra ngoài hào hào đi dạo.

"Nga, Vương phi, có nói một tiếng với Vương gia không?" Tiểu Tình rất cẩn thận hỏi, nàng không nghĩ Vương phi lên chạy đi, trở về lại chọc Vương gia sinh khí!

"Ân, đợi lát nữa nói quản gia một tiếng đi? Vương gia có hỏi, hắn sẽ nói." Ngải Vi nghĩ nghĩ nói. Nghĩ thầm trong khoảng thời gian này hắn giống như rất bận, nói không chừng không có thời gian chú ý đến nàng.

"Ách, Vương phi, như vậy tốt sao? Không sợ Vương gia sẽ sinh khí?" Tiểu Tình có chút mờ mịt mà hỏi. Vì sao không trực tiếp nói với Vương gia, ngược lại đi nói cho quản gia.

"Không có việc gì, nhanh đi, không còn sớm, trời sắp tối." Ngải Vi vừa nói vừa hướng ngoài cửa đi, không hề để ý Tiểu Tình lải nhải.

Trên đường rộn ràng nhộn nhạo, khắp nơi là âm thanh náo nhiệt, âm ỉ, cùng âm thanh tiểu hài tử đùa giỡn. Ngải Vi mặc một bộ váy màu lam nhạt. Tóc thắt tùy ý, khoác áo choàng, gió nhẹ nhẹ thổi có cảm giác phiêu dật. Nàng không muốn trang điểm, bởi vậy khuôn mặt nhỏ đỏ bừng có vẻ càng thêm kiều nộn, nhu mị.

Người đi ngang qua đường đều tò mò mà nhìn Ngải Vi, như chưa từng gặp qua. Có vài người có chút không thể tưởng tượng mở to mắt nhìn nàng, bộ dáng muốn nói lại thôi. Ngải Vi nhẹ nhàng cười, không để ý tới ánh mắt tò mò, đi vào y quán của mình.

"Cô nương, xem bệnh hay mua thuốc?" Một vị tiểu nhị mới tới nhìn Ngải Vi các nàng đi vào, nhanh chào đón, nhiệt tình dò hỏi.

"Đều không phải..." Trong mắt Ngải Vi hiện lên một tia trêu đùa, tùy ý trả lời. Nhìn chung quanh bốn phía một chút, xem ra y quán vẫn hoạt động tốt.

"A, không phải? Cô nương muốn làm gì? Tìm người?" Về mặt Tiểu nhị nghi hoặc nhìn Ngải Vi, có chút không xác định hỏi.

"Ân, chừng quầy nhà người ở đây không? Bảo hắn ra ngoài một lát." Ngải Vi nhẹ nhàng trả lời, nàng trước kia đều mặc nam trang xuất hiện, hiện tại mặc nữ trang ra, phỏng chừng không có người nhận ra nàng! Chỉ có tiểu nhị Lâm Nghiệp thẳng làm chừng quầy biết...

"Vây, cô nương chờ một lát, ta đi kêu hắn!" Tiểu nhị khách khí rót cho Ngải Vi ly trà, kêu nàng ngồi chờ một chút. Tự mình đi đến tìm chừng quầy.

"Tiểu thư, người đã đến rồi? Vào nhà ngồi đi." Lâm Nghiệp đi ra, có chút ngoài ý muốn khi thấy Ngải Vi mang nữ trang, bình thường nàng đều giả nam.

"Ân, gần đây thế nào, có gặp được chuyện gì khó khăn?" Ngải Vi vừa đi vừa hỏi, vài người cứ như vậy đi vào trong phòng y quán nói chuyện.

Ước chừng qua một canh giờ, Ngải Vi từ trong phòng đi ra, vừa lúc thấy một người mặc y phục màu trắng, khuôn mặt Triệu Duyên tựa hồ có hơi gầy ốm, có chút ngoài ý muốn nghĩ hắn tới nơi này, trong lòng nghi hoặc nhìn hắn nói: "Triệu đại ca, huynh sao ở chỗ này? Bị bệnh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Hứa đi chữa bệnh miễn phí

Editor: Từ Diệp

Triệu Duyên nghe vậy, quay đầu nhìn lại, sững sốt, đây là Ngải Vi mặc nữ trang sao? Chỉ có nàng mới gọi hần như vậy, chỉ thấy Ngải Vi một thân tố nhả, thanh lệ thoát tục, sức sống mười phần mà nhìn thẳng hần. Vì sao nàng lần này mặc nữ trang xuất hiện, có hơi nghi hoặc nói: "Muội là Ngải Vi?"

"Ân, cảm thấy không giống sao?" Ngải Vi nghịch ngợm chớp chớp mắt, nói đùa.

"A, giống, không nghĩ tới muội sẽ xuất hiện như thế." Khuôn mặt tuần dật của Triệu Duyên lộ ra nụ cười hiểu ý, sung sướng nói.

"Huynh mua thuốc?" Ngải Vi có chút tò mò hỏi, theo lý muốn mua cái gì cũng không cần hần tự ra mua.

"Ân, mua cho gia gia, bị nhiễm phong hàn, người khác mua, có chút không yên tâm." Triệu Duyên mỉm cười, biểu tình ôn nhu nhìn Ngải Vi.

"Nga, không quan trọng. Không cần thỉnh đại phu sao?" Ngải Vi có hơi lo lắng nói, ý bảo nếu nghiêm trọng không cần ngại nàng, có thể rời đi.

"Không cần, mua thuốc là được. Chúng ta đi quán trà ngồi đi?" Triệu đình đề nghị.

"Hào, đi thôi!" Ngải Vi nghĩ rồi trả lời, trong lòng nghĩ dù sao cũng không có gì làm, đi một hồi cũng không có việc gì.

"Ngải Vi, lần trước ông nội của huynh gạt huynh qua Dục Vương phủ gây cho muội phiền toái." Triệu Duyên có hơi ngượng ngùng nói. Hần sau mới biết được, muốn ngăn cản cũng không còn kịp rồi.

"A, không có việc gì. Đó là hiểu lầm, cũng trách muội không nói rõ thân phận." Mặt Ngải Vi hơi đỏ lên, ngượng ngùng sờ sờ cái mũi nói.

"Vậy tốt rồi, vẫn không cơ hội hỏi muội có thêm phiền toái, Dục vương không trách tội thì tốt." Triệu Duyên hiểu ý cười, nhu tình như nước nhìn Ngải Vi, con ngươi lại hiện lên một tia ý vị thâm trường.

"A, sẽ không!" Ngải Vi đuổi tay vỗ về tóc đẹp, lắc lắc đầu nói. Trong lòng lại nói thầm, hủ dấm lớn kia, nếu cho hần biết hiện tại ở chỗ này uống trà, không chừng có phiền toái...

"Ngải Vi, muội ở Dục Vương phủ có tốt không?" Triệu Duyên nghĩ, vẫn nên hỏi. Trong lòng tuy biết nàng là Dục Vương Phi, chuyện bọn họ không có khả năng, nhưng vẫn không thể kiên nhẫn muốn biết cuộc sống của nàng, muốn biết nàng sống tốt không? Có đúng như lời đồn rằng được sủng ái.

"Ân, thực tốt! Dục đối xử với muội thực hảo!" Ngải Vi hơi sững sốt, không nghĩ tới hần sẽ hỏi như vậy. Hoàn hồn, cười ngọt ngào, sung sướng trả lời.

"Vậy thì tốt rồi..." Triệu Duyên tuy mặt mang nụ cười nhạt, trong lòng thì lại chua xót, hần đang làm gì? Nàng sống quá tốt, hần cần quan tâm sao? Nhưng trong lòng vẫn không buông xuống được, cũng không dám nói cho nàng, không muốn nàng vì chuyện này mà phiền não.

Hần biết, Ngải Vi vẫn luôn coi hần như bằng hữu, tri kỷ. Hiện giờ, có thể nhìn thấy nàng hạnh phúc, hần vẫn luôn hy vọng, không phải sao? Vì sao tâm có chút gì đó hơi đau, luyến tiếc nàng. Cũng không biết từ khu nào nàng ở trong lòng mình từ từ nảy sinh?

Muốn nó đã không còn kịp rồi, hiện tại nhìn không nổi muốn quan tâm nàng...

"A, Triệu đại ca, nói thật, huynh cũng nên tìm cô nương thành thân, như vậy Triệu gia gia sẽ không nghĩ giúp huynh làm mai." Ngải Vi nói thật, không phát hiện Triệu Duyên không thích hợp, còn vẻ mặt vui vẻ mà vui đùa.

"Loại chuyện này còn phải xem duyên phận, cũng không phải muốn thì có thể." Sắc mặt Triệu Duyên khẽ biến, ngữ khí hơi chút biến dạng. Trong lòng lại khổ không nói nổi, nhưng mặt mang ý cười nhìn Ngải Vi.

"Ân, nói cùn đúng, chuyện này không thể gấp." Ngải Vi gật gật đầu như suy tư gì, nói.

"Đúng rồi, qua một thời gian, Triệu gia sẽ tới trấn nhỏ cách đó không xa phát cháo và chữa bệnh miễn phí, muội có thể tới hỗ trợ không?" Triệu Duyên có hơi chờ mong, trong lòng nghĩ, có thể nhìn thấy nàng cũng là một loại hạnh phúc, về sau như thế nào, hần không quan tâm, nhưng hiện tại ít nhất hần nghĩ như vậy.

"Chữa bệnh miễn phí? Được đó, dù sao muội cũng không có việc gì làm." Ngải Vi không nghĩ nhiều mà đáp ứng. Biểu tình sung sướng vô cùng, lần đầu tiên nàng tham gia chữa bệnh miễn phí, như vậy có ý nghĩa, đi cũng không sao.

"Vậy quyết định, đến lúc đó thời gian cụ thể lại thông báo cho muội." Triệu Duyên nhìn Ngải Vi mặt mày hớn hờ, tâm tình cũng trở nên sung sướng. Không biết vì sao, nhìn nàng cao hứng, hần tự nhiên cũng cao hứng...

"Vâng, Triệu đại ca, thời gian không còn sớm, muội cũng nên trở về, đến lúc đó chúng ta lại liên hệ." Ngải Vi nhìn trời bên ngoài, cười nhạt với Triệu Duyên. Bất tri bất giác, bọn họ nói đông nói tây mà qua hơn một canh giờ. Cần phải trở về, bằng không chậm nữa lại khó giải thích...

"Hào, cần huynh tiễn muội?" Triệu Duyên ôn nhu như nước nhìn nàng, ngữ khí có chứa chút không nỡ xa.

"A, không cần, muội đi về trước." Ngải Vi cười khề vẫy tay, đứng lên chuẩn bị ra ngoài...

"Hào, trên đường cẩn thận một chút!" Triệu Duyên cũng không hề nói gì, nhìn theo Ngải Vi rời đi, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy...

"Tiểu thư, người xem, không phải Dục Vương Phi sao?" Tiểu nha hoàn cạnh Lâm Tổ Nhi chỉ vào cách đó không xa Ngải Vi đi ngang qua, kinh ngạc hỏi. Các nàng không nghĩ tới ở trên đường đụng tới nàng.

"Dục Vương Phi, không nghĩ tới ở chỗ này gặp người." Khi Ngải Vi bước tới bên cạnh Lâm Tổ Nhi, mặt mang ngượng ngùng đánh thanh tiếp đón.

"Ồ, Lâm cô nương, là người?" Ngải Vi nghe thanh âm, quay đầu nhìn lại, không nghĩ tới là Lâm Tổ Nhi, có chút ngoài ý muốn.

"A, đúng vậy! Dục Vương Phi cũng đi dạo phố sao?" Lâm Tổ Nhi một thân thanh tú, váy hồng nhạt, khuôn mặt nhỏ thoá chút phấn, thần thái sáng láng nhìn Ngải Vi nói.

"Đúng vậy! Đang định trở về!" Khóe môi câu lên, lộ ra ý cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói.

"Như vậy, không quá rầy rỗi người, hôm nào chúng ta nói chuyện?" Lâm Tổ Nhi nhiệt tình lôi kéo tay Ngải Vi, về mặt chờ mong nhìn Ngải Vi nói.

"Hào! Hôm nào rảnh chúng ta cùng nhau đi dạo." Ngải Vi sung sướng đáp lời. Trong lòng nghĩ, Lâm Tổ Nhi nói không chừng sau này sẽ hấp dẫn Dương Quý? Phải tạo thêm cơ hội mới được, như vậy bà nội không cần buồn vì không có cháu dâu, tính cách Lâm Tổ Nhi không tồi, rất hợp đại ca, ha ha...

Ách, đúng rồi, đại ca, không biết chuyện lần trước thế nào? Hắn có qua nguy hiểm, gần nhất mấy ngày đã quên hẳn, không biết Dục có tin tức hắn, trở về hỏi một chút xem sao...

"Ân, hẹn gặp lại!" Lâm Tổ Nhi có chút luyến tiếc nhìn Ngải Vi rồi đi, trong lòng cảm thấy Ngải Vi có loại cảm giác thân thiết, đó là cảm giác người trong nhà. Một lát sau, biểu tình nàng tràn ngập ưu thương...

"Dục, chàng có tin tức đại ca không?" Ngải Vi trở lại Dục Vương phủ liền đi thư phòng tìm Nam Cung Dục, có hơi sốt ruột hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Thái tử hồi hận

Editor: Từ Diệp

"Tạm thời không có gì, đừng lo lắng." Nam Cung Dục ngẩng đầu thấy Ngải Vi, tâm trạng bị người quấy rầy không vui cũng biến mất, hơi mỉm cười, ôm nàng vào trong lòng ngực an ủi.

"Phải không? Nhưng ta không nghe tin tức hắn, có thể ngày đó bị người ta thiết kế?" Ngải Vi có chút lo lắng nói, thân mình cũng tự nhiên hướng trong lòng ngực hắn tìm vị trí thoải mái.

"Sẽ không, Quý sẽ không đơn giản bị đánh bại, có khả năng là nhầm lẫn." Nam Cung Dục vuốt ve mái tóc nàng, ngửi mùi hương nhàn nhạt từ người nàng, ôn nhu nói.

"Ân, hy vọng hắn không có việc gì!" Ngải Vi nhẹ nhàng trả lời, trong lòng lại có bất an không thể hiểu được. Có lẽ nàng quá đa nghi đi?

"Vi Nhi, nàng làm sao vậy? Sao đột nhiên quan tâm Quý?" Nam Cung Dục có hơi ăn giấm ôm chặt Ngải Vi, hỏi.

"Hắn là đại ca ta, quan tâm hắn có gì không đúng sao?" Ngải Vi chớp chớp mắt, cố ý nghịch ngợm và thần bí trả lời.

"Là không có gì không đúng, nhưng hắn không phải đại ca ruột thịt, nàng không được đặt nhiều tình cảm trên người hắn." Nam Cung Dục không chút nghĩ ngợi mà nói. Hắn không quên Dương lão phu nhân vẫn luôn muốn nàng thành cháu dâu.

Ngải Vi nghe vậy, trán xẹt qua mấy vạch đen, người này chiếm hữu cũng quá bá đạo đi? Bất quá, nàng biết hắn đề ý mình, cuối cùng chỉ có thể hơi thờ dãi, bắt đầu dĩ giải thích: "Hôm nay ra ở trên phố gặp Lâm Tổ Nhi, cảm thấy nàng thích hợp với đại ca, nghĩ muốn làm mai cho bọn họ, cho nên mới hỏi người về tin tức đại ca."

"Lâm Tổ Nhi? Cô nương lần trước Quý cứu?" Nam Cung Dục khẽ nhíu mày, có điểm mờ mịt hỏi. Thật sự có không hiểu tư duy Ngải Vi, sao cho rằng bọn họ hợp nhau?

"Đúng vậy, chàng cũng có ấn tượng đúng không? Ta cảm thấy nàng không tồi a, hắn rất thích hợp với đại ca!" Ngải Vi nghiêm túc gật gật đầu. Ánh mắt chăm chú vào Nam Cung Dục, dường như chờ mong hắn đồng tình.

"Nàng nha, cũng đừng quá hy vọng, chuyện này không thể miễn cưỡng được." Nam Cung Dục lắc lắc đầu, cười khẽ đối Ngải Vi nói. Biểu tình lại đối nàng tràn ngập sùng nịch cùng dung túng..

"A, ta đương nhiên biết. Bất quá, nếu có cơ hội ở chung, thử chút thì đã sao?" Bộ dáng Ngải Vi tự tin, khuôn mặt nhỏ, tình xảo có vẻ càng thêm sáng láng và hưng phấn không thôi.

"Hào, việc này về sau lại nói. Nàng tới đây vì chuyện này sao?" Hơi thở nóng rực của Nam Cung Dục quanh quẩn ở bên tai, có chút thần bí, ái muội nói.

Ngải Vi nghe vậy, có chút mờ mịt ngược mắt, nâng khuôn mặt nhỏ, cái miệng nhỏ hơi chu, như quả đào đang chờ người tới hái, ánh mắt có đại ra mê ly nhìn hắn, không rõ ts hắn, nhưng ở trong mắt Nam Cung Dục, lại là một loại dụ hoặc.

"Ngô..." Nam Cung Dục nhìn vẻ kiêu mị của Ngải Vi, không chút nghĩ ngợi thâm tình hôn nàng, trong khoảng thời gian ngắn, dường như mọi thứ đều dừng tại thời gian tốt đẹp.

"Chủ tử, mấy ngày nay dựa theo ngài phân phó, điều tra về Dục Vương Phi, phát hiện đúng như người ngoài nói, Dục vương sủng ái nàng, bọn họ luôn hạnh phúc." Một ám vệ đem tin từ mấy ngày nay tra rõ bẩm báo cho Nam Cung Thần.

Bỗng nhiên lại nghe "Phanh" vang lên, cái bàn bị Nam Cung Thần đánh nát, tay cũng xuất hiện vết thương, thoang thoang mùi máu tươi. Ám vệ đang bẩm báo sùng sốt một chút, hoàn hồn vội vàng hỏi: "Chủ tử không sao chứ?"

"Không có việc gì, người trước tiên lui xuống." Nam Cung Thần lãnh đạm nói. Biểu tình tràn ngập nhàn nhạt ưu thương cùng hối hận.

"Vi Nhi, nàng thật sự quên ta sao?" Nam Cung Thần tự nhủ, trên khuôn mặt tuấn dật tràn ngập bất đắc dĩ, bị thương cùng thống khổ, rơi vào hồi ức trước khi nàng thành thân...

- -----Hồi ức-----

"Thần ca ca, muội không muốn gả cho Dục vương, huynh nói cho Hoàng Thượng được không?"

"Vi Nhi, huynh... Thánh mệnh khó trái, nói cũng vô dụng, phụ hoàng đã quyết định!"

"Nhưng ta không thích hắn, huynh chẳng lẽ trơ mắt nhìn muội gả cho người khác sao?"

"Vi Nhi, huynh cũng không muốn, chỉ là..."

"Huynh không thể vì muội nói hoàng thượng muốn cưới muội sao? Như vậy muội liền không phải gả cho hắn."

"Đây là chuyện không có khả năng sự, phụ hoàng đã ban thánh chỉ, không có khả năng thay đổi."

"Huynh thử cũng chưa thử, cứ khẳng định? Chẳng lẽ huynh nói thích muội cũng là lừa gạt?"

"Vi Nhi, huynh thật lòng thích muội, nhưng mong muội hiểu cho hoàn cảnh của huynh?"

"A, hoàn cảnh? Nói như vậy, ở trong mắt huynh, quyền lực và địa vị quan trọng, đúng không?"

"Vi Nhi, chờ huynh? Về sau nhất định sẽ bồi thường muội."

"Chờ huynh? Ta phải gả cho Dục vương, chờ như thế nào?"

"Ta không dễ bụng, chờ ngày nào đó thành công, huynh chắc chắn cho muội danh phận."

"Nhưng muội đề ý, muội không muốn mọi người đàm tiếu..."

"Vi Nhi, huynh..."

"Thì ra mọi thứ đều là âm mưu, huynh không phải thật tình thích muội, muội hận huynh, từ nay về sau ân oán nghĩa tuyệt, vĩnh bất tương kiến, giống như người lạ."

"Vi Nhi, không phải như thế, nghe huynh giải thích được không?"

"Giải thích, còn có gì để nói? Lại nói chúng ta không có khả năng, không phải sao?"

"Huynh thật sự thích muội, chờ huynh được không?"

"Không có khả năng, mọi thứ đều không thể, huynh thử đều không dám thử, cũng không dám chống lại thánh chỉ, còn nói thích muội?"

"Vi Nhi, huynh thật sự không biết nên làm như thế nào? Huynh không muốn khiến cho phụ hoàng bất mãn!"

"A, huynh không muốn người bất mãn, liền lựa chọn từ bỏ muội phải không?"

"Huynh không nghĩ như vậy, nhưng huynh không có biện pháp..."

"Hào, nếu là như thế này, vậy chúng ta vĩnh biệt, vĩnh bất tương kiến, tái kiến cũng như người xa lạ."

"Vi Nhi..."

Tất cả theo Thượng Quan Ngải Vi rời đi thành kết cục đã định, mà hiện giờ hắn nhớ lại đoạn cảm tình này, hắn hối hận, còn kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Ghen

Editor: Từ Diệp

Nam Cung Thần biết phụ hoàng thích Nam Cung Dục, nếu không phải bởi vì hắn trúng độc, không chừng vị trí Thái Tử cũng là của hắn. Nhưng mình lúc trước vẫn luôn hòa theo ý phụ hoàng, thậm chí từ bỏ cả tình yêu, hiện giờ nghĩ lại thật buồn cười, kết quả là công dã tràng. Hắn không ngừng tranh đấu, chỉ ở trong cung sinh hoạt, tranh vì bảo toàn mình. Hiện giờ, hắn thật sự khát vọng một đoạn chân tình, rời xa thị phi, sống nhân nhâ. Nhưng mọi thứ không thể thay đổi!

Nam Cung Thần bỗng nhiên kiên định, thân hình cao lớn bật dậy, trên khuôn mặt tuấn dật phi phạm xuất hiện tia kiên quyết, mắt nhìn phía trước, lầm bầm: "Vi Nhi, lần này huynh không từ bỏ muội, muội sẽ cho huynh cơ hội sao?"

Trong Dục Vương phủ

"Dục, có chuyện, ta muốn thương lượng với chàng một chút." Ngải Vi có chút khó xử, nàng lúc trước không nghĩ nhiều như vậy, một cái gạt đầu liền đáp ứng Triệu Duyên đi chữa bệnh miễn phí. Hiện giờ nghĩ lại, Nam Cung Dục khẳng định không cho nàng ra ngoài, muốn lên ra ngoài cũng không được, cả ngày nay, chỉ có thể cùng hắn hàn thuyên.

"Làm sao thần bí như vậy?" Nam Cung Dục nhìn về mặt rối rắm của Ngải Vi, dờ khóc dờ cười, chuyện gì a? Có thể khiến nàng thành bộ dạng muốn nói lại thôi?

"Ngày mai ta có thể đi chữa bệnh miễn phí không?" Ngải Vi thẳng thắn, mắt nhìn Nam Cung Dục, muốn nhìn một chút hắn có biểu tình gì.

"Có thể, vì sao đột nhiên có loại suy nghĩ này? Đi với ai?" Nam Cung Dục cười khẽ trả lời, hắn nghĩ bình thường nàng chán, muốn tìm chút chuyện mà làm, cũng không nghĩ nhiều.

"Thật? Chàng không phản đối?" Ánh mắt nàng sáng lên, hưng phấn mà chụp cánh tay hắn, kinh hi nói.

"Ân, đi chỗ nào?" Nam Cung Dục nhìn khuôn mặt nàng cao hứng mà ửng hồng, sùng nịch nói.

"Ách, ta không biết, Triệu đại ca nói tối nay sẽ thông báo, ngày mai cùng đi!" Ngải Vi không chút nghĩ ngợi buột miệng thốt ra, về mặt cao hứng phần chần chừ nhìn Nam Cung Dục.

"Cái gì? Cùng Triệu Duyên đi? Không được... Không được đi." Nam Cung Dục vừa nghe nàng đi với Triệu Duyên, sắc mặt đột biến, tuấn nhan yêu nghiệt tà tử âm trầm như sắt, giữ chặt Ngải Vi, khí thế bùng bùng, khí phách vô cùng.

"A, nhưng chàng đã đáp ứng người ta, không được chơi xấu." Ngải Vi tức giận bất bình. Gia hỏa này vừa rồi rõ ràng đã đáp ứng, vì sao hiện tại lại đổi ý. Hừ, mặc kệ, mình nhất định phải đi, mới không thêm đề ý tới chàng đâu.

"Nàng với ai đều có thể, không thể cùng hắn đi!" Về mặt Nam Cung Dục không chịu thương lượng mà cự tuyệt, thần sắc lại hiện lên một tia ghen ghét.

"Vì sao? Ta cùng Triệu đại ca chỉ đi khám bệnh, không phải đi làm gì? Chàng dựa vào đâu hạn chế ta tự do!" Ngải Vi lúc này cũng sinh khí, người này không nói lý a? Nàng với hắn ra ngoài làm việc, không phải đi làm chuyện phạm pháp, dựa vào cái gì không cho?

Nam Cung Dục nhũn chặt mày, hai tay nắm chặt, tựa hồ đang nhẫn nhịn, cuối cùng, nhìn khuôn mặt Ngải Vi ửng hồng vì tức giận, thở dài một hơi: "Vi Nhi, ta không phải muốn hạn chế tự do của nàng, ta không muốn nàng và Triệu Duyên ở chung, ta sẽ ghen!"

Ngải Vi nghe vậy sững sốt, không nghĩ tới hắn bởi vì chuyện này? Hơi mỉm cười, từ sau lưng ôm lấy hông Nam Cung Dục, làm nũng: "Dục, chàng đừng nóng giận, chàng sinh khí ta sẽ sợ hãi. Ta chỉ đi chữa bệnh miễn phí, với Triệu đại ca càng không thể có gì khác, chàng đừng ăn đấm lung tung, biết không?"

"Nhưng ta không tin hắn, hắn rõ ràng có ý niệm không an phận với nàng, bằng không tại sao không mời người khác cùng đi, chỉ mời nàng đi?" Trên má Nam Cung Dục xuất hiện tia ửng đỏ nhàn nhạt, ngữ khí khẳng định, biểu tình tràn ngập bất mãn và không vui.

"Bởi vì ta hiểu biết y thuật a! Hơn nữa ngày đó cũng có người khác, không chỉ mình ta! Chàng đáp ứng ta, cho ta đi! Ta bảo đảm, nhất định sẽ duy trì khoảng cách, được không?" Ngải Vi làm nũng, thần sắc lại hiện lên một tia giao hoạt.

Nam Cung Dục xoay người, ôm lấy Ngải Vi, thanh âm nàng như nước suối khe núi thanh triệt linh hoạt kỳ ảo, hắn thật sự không đành lòng cự tuyệt, cuối cùng, chỉ có thể thỏa hiệp: "Có thể, bất quá nữ giả nam trang, không được mặc nữ trang."

"Ân, cảm ơn chàng, Dục." Ngải Vi vừa nghe hắn đáp ứng, cao hứng hứa hẹn. Cũng nhẹ nhàng nhón mũi chân, ở trên môi nhẹ nhàng hôn.

Nam Cung Dục sững sốt, hắn sợ dĩ báo nàng giả nam đi là nghĩ đến lúc đó liên tính nàng và Triệu Duyên đứng chung một chỗ, bên ngoài người ta cũng sẽ không nghĩ bọn họ là tình nhân. Chỉ không nghĩ tới Ngải Vi nghe được hắn đồng ý cho nàng đi, thể nhưng cao hứng, còn chủ động hôn...

Hoàn hôn, khoe môi nhếch lên, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười yêu nghiệt tà tử, sung sướng nói: "Vi Nhi muốn chủ động hiến hôn, còn chưa đủ, lại tới..."

"Ngô..." Ngải Vi sững sốt, gì mà chủ động hiến hôn? Chưa kịp hiểu ý tứ trong lời nói liền bị hắn ôm chặt, vừa thâm tình vừa bá đạo mà hôn.

Tức khắc, trong phòng tràn ngập một mảnh ôn nhu, mọi thứ đều yên tĩnh...

Sáng sớm hôm sau, Ngải Vi rời giường rất sớm, thay một bộ nam trang màu trắng, tóc búi cao, trong tay cầm một cái quạt giấy, bên hông đeo ngọc bội màu trắng, nghiêm nhiên trở thành công tử ôn nhu, tuấn đạt. Thần sắc sung sướng ra phòng, chuẩn bị đi ra cửa.

"Vương... Công tử, hiện tại liền ra ngoài sao?" Tiểu Tinh nhất thời không đỗi kịp xưng hô, thiếu chút nữa gọi sai! Hai mắt sáng lên nhìn Ngải Vi trước mắt ôn hòa như ngọc, bộ dạng tuấn tiêu phi phàm. Nghĩ thầm, Vương phi nếu là nam tử, khẳng định cũng có thể mê hoặc một đồng cô nương lớn chưa lấy chồng.

"Ân, hiện tại đi thôi! Miễn cho Triệu đại ca chờ lâu." Ngải Vi gạt đầu vừa đi vừa trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69: Huynh sợ dị nghị

Edit: Từ Diệp

"Vũ, điều vài người âm thầm bảo vệ Vương phi, không cho phép sai lầm, hiểu không?" Nam Cung Dục ở thư phòng nhìn thời tiết bên ngoài, lạnh lùng phân phó.

"Ân, thuộc hạ hiểu rõ." Vũ gật đầu đáp lời.

"Còn có... Đừng cho Vương phi quá gần Triệu Duyên." Nam Cung Dục nghĩ, lại tạm dừng một chút, có hơi mất tự nhiên giao phó.

"Ách, hảo!" Vũ có điểm thất thần, Vương gia không phải ghen tị? Còn đáp ứng cho Vương phi ra ngoài? Không cho thân mật, làm sao ngăn cản được? Bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý, đến lúc đó lại tùy cơ ứng biến.

"Triệu đại ca, muội tới trễ sao?" Thời điểm Ngải Vi đến, vừa lúc gặp Triệu Duyên đều đã chuẩn bị tốt, đang đợi nàng, có hơi ngượng ngùng.

"A, không có, vừa chuẩn bị xong." Triệu Duyên mặc một bộ áo bào trắng, ôn tồn lễ độ, phong độ nhẹ nhàng, từng cử chỉ nhắc tay mang theo cổ hơi thờ nhơ nhả quý tộc, nhàn nhạt cười khẽ trà trà lời.

"A, vậy tốt rồi, giờ đi ngay sao?" Ngải Vi nhẹ nhàng cười, gạt gạt đầu hỏi, giữa mày tràn ngập ý cười cùng ý chờ mong.

"Ân, đã chuẩn bị tốt, có thể đi rồi!" Triệu Duyên ôn hòa cười nói, cùng Ngải Vi sóng vai đi phía trước, lên xe ngựa...

Vũ ẩn thân ở phía sau, về mặt ai oán, mặt ừ mày ề mà đi theo phía sau. Chuyện này không phải khó bình thường, Vương gia ngàn vạn lần đừng trách tội thuộc hạ a!

Vương phi cùng Triệu Duyên cùng lên xe ngựa, có thể không tính thân mật sao?

"Triệu đại ca, cần bao nhiêu thời gian thì tới?" Ngải Vi kéo bức màn, nhìn phong cảnh bên ngoài, gió nhẹ khẽ vuốt, lạnh lẽo đánh úp lại, cảm giác thực thoải mái, thực thích.

"Đại khái nửa canh giờ đi? Có mệt không?" Triệu Duyên ôn nhu nhìn nàng hỏi, nhìn nàng say mê, trong lòng cũng sung sướng.

"Sẽ không, chỉ hỏi một chút mà thôi, lần này nhiều người không?" Ngải Vi cười ha hả, thần sắc hiện lên một tia hưng phấn cùng tò mò.

"Nhiều, đều từ vùng núi, không lâu trước đây có trận lũ, mới xuất hiện dân chạy nạn." Thần sắc Triệu Duyên có hơi ngưng trọng mà nói, nhân nhạ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, có hơi suy nghĩ sâu xa.

"Như vậy chẳng phải thực đáng thương, lần này cũng chỉ có Triệu gia cứu nạn sao?" Mấy Ngải Vi nhăn lại, có hơi bất mãn. Vì sao phía triều đình lại không có động tĩnh, ngược lại do tam đại gia tộc xử lý?

"Lần này là ông nội của ta tự nguyện, cùng người khác không quan hệ." Triệu Duyên có chút tránh né, thần sắc lập loè, dường như cũng không nghĩ nhiều chuyện triều đình.

"Uhm, Triệu gia gia thật lương thiện, tốt bụng, người tốt sẽ được báo đáp!" Ngải Vi khẽ cười ra tiếng, trên khuôn mặt cũng xuất hiện một loại sùng bái.

"A, Ngải Vi cũng thực lương thiện, bằng không cũng sẽ tới chữa bệnh miễn phí!" Về mặt Triệu Duyên ôn nhu khen nài, giống như cũng thêm một phần thiện ý trêu chọc.

"Nào có, nói như thế nào cũng kém mọi người." Trên má nàng xuất hiện nhân nhạ đỏ ửng, có hơi ngượng ngùng.

Cứ như vậy, hai người nhất ngôn nhất ngữ, một hỏi một đáp mà vượt qua hơn nửa canh giờ, dường như trong nháy mắt, tới nơi muốn tới.

Vừa xuống xe ngựa, ngay sau đó có rất nhiều người mặc quần áo rách, mặt đầy vết bẩn, hai mắt sáng lên nhìn chăm lương thực.

"Mọi người tạm thời đừng nóng, đợi lát nữa mỗi người đều có, đợi lát nữa còn có khám bệnh miễn phí, thân thể các vị nếu không khoẻ, cũng có thể mau chóng chẩn trị." Triệu Duyên ôn hòa từ tính tiếng nói khiến người càng thêm tin tưởng lời hắn nói.

Bốn phía tĩnh lặng, chờ hắn an bài.

"Nghe nói công tử ngài từ kinh thành tới, Triệu gia một trong tam đại gia tộc phải không?" Trong đám người có người nghi hoặc hỏi, mọi người cũng sôi nổi tò mò nhìn Triệu Duyên.

"Ha hã, có phải hay không có cái gì khác nhau, mọi người vẫn nên xếp hàng lãnh lương thực!" Triệu Duyên tránh mà không đáp chuyện gia tộc, ngược lại cười nhạ mà dòi sang đề tài lãnh lương thực.

Mọi người nghe lập tức có lương thực, cũng không hề suy nghĩ đề tài này, sôi nổi tự giác đi xếp hàng chờ nhận lương thực, bất quá, ánh mắt lại sáng ngời có thần mà nhìn Triệu Duyên và Ngải Vi.

"Các vị nghe rõ, hiện tại bắt đầu phát lương thực, đợi lát nữa nhận xong, còn có chữa bệnh miễn phí, ai có yêu cầu gì thì sang bên kia xếp hàng!" Một thị vệ đi đầu phát lương thực, tay phải chỉ chỗ chữa bệnh miễn phí.

"Oa, thật tốt quá, còn có chữa bệnh miễn phí, cái này không cần buồn vì không có tiền xem bệnh!"

"Đúng vậy, đúng vậy, trời cao không tuyệt đường sống, trời xanh có mắt."

"Nhưng chúng ta nhìn, cũng không có tiền mua thuốc."

"Sẽ không, sẽ không, các ngươi xem, không phải cũng có được liệu sao?"

"A, đúng vậy, nơi đó có nhiều thuốc, hẳn không cần chúng ta trả tiền."

"Đúng, thật sự quá tốt, chúng ta thật may mắn!"

.....

Thanh âm mọi người nghị luận, còn có thanh âm không ngừng ầm ỹ, hoạt động cũng thuận lợi tiến hành...

"Triệu đại ca vì sao không nói cho bọn họ?" Ngải Vi có hơi nghi hoặc. Nếu đã đến, huống chi có người hỏi, vì sao không nói cho người ta?

"A, nếu làm việc thiện, không cần thiết để người ta biết nhiều như vậy, miễn rước lấy phiền phức không cần thiết." Triệu Duyên ôn hòa nói, tuấn nhan hơi hơi mỉm cười, tựa như hoa lê nở rộ.

"A, nói tiếp cũng vậy, huynh sợ mọi người dị nghị, có một số việc vẫn nên khiêm tốn." Ngải Vi tựa như cảm thán thở dài một hơi, biểu tình cũng tràn ngập ưu thương.

"Làm sao mà cảm xúc sâu như vậy?" Triệu Duyên nhìn Ngải Vi khẽ nhủ mấy cảm thán, có điểm tò mò. Nàng hẳn không có gì sầu lo a, vì sao sẽ xuất hiện loại vẻ mặt cảm thán này?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Y Phi Của Vương Gia Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.